

Người Tình Thẹn Thùng Của Chủ Tịch

Contents

Người Tình Thẹn Thùng Của Chủ Tịch	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	15
4. Chương 4	22
5. Chương 5	28
6. Chương 6	35
7. Chương 7	42
8. Chương 8	49
9. Chương 9	55
10. Chương 10 – Hoàn	62

Người Tình Thẹn Thùng Của Chủ Tịch

Giới thiệu

Năm đó, bọn họ gặp lại nhau. Trong ký ức của cô, anh là một người anh trai, luôn luôn che chở bảo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-tinh-then-thung-cua-chu-tich>

1. Chương 1

Chương 1

Ô Nguyệt Vân quay lưng về phía Chu Uy Tuấn, dặng chân ngồi bên trên người anh, lưng cô tựa vào vòm ngực anh, cho dù cách một lớp quần áo thế nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được hơi nóng đang tỏa ra từ cơ thể của anh.

“Dừng. . . em không muốn. . . A Tuấn, xin anh hãy dừng lại. . .” Cô cố gắng ngăn cản bàn tay đang

tàn sát ở trên cơ thể mình, không rõ là bởi vì mình có cảm giác nóng hay bởi vì những cái vuốt ve nóng bỏng của người đàn ông này, khiến khuôn mặt cô dần dần ửng đỏ.

Áo sơ mi bị nơi rộng, hàng nút đã bị cởi sạch, chiếc áo lót màu trắng tinh có móc cài trước ngực đang lỏng lẻo như sắp bung ra.

Chu Uy Tuấn chẳng thèm quan tâm tới sự phản kháng của cô gái trước mặt, đôi môi anh nhẹ nhàng chạm vào vành tai đang ửng hồng, khẽ thổi khí vào rồi cười cười nói: “Sao lại không muốn? Em đã ướt như vậy rồi mà!”

Anh nâng tay phải lên, dịch trắng dính đầy trên những ngón tay lập tức hiện ra trước mắt bọn họ.

“A. . . .” Ô Nguyệt Vân nhìn thấy thứ mình tiết ra lúc động tình, lại càng thêm kích động, vịn vào thân mình.

Chu Uy Tuấn ôm lấy thân thể mềm mại suýt chút nữa thì trượt xuống, không cho cô thời gian thở dốc, đem hai chân vốn dĩ đang khép chặt của cô mở to ra, khiến cho hoa tâm non nớt của cô bởi vì cái tư thế này mà lộ ra một cách rõ ràng.

Ngón tay thô ráp nóng bỏng trượt xuống vùng cấm địa ẩm ướt quen thuộc, nhẹ nhàng vuốt ve như đang thăm dò, ngón trỏ khẽ chạm nhẹ vào nhụy hoa, ngón giữa se se vào giữa hai cánh hoa, cuối cùng lại lần tới đám cỏ dại mọc tràn lan ở hai bên mép, nhẹ nhàng đưa vào. Đương nhiên anh cũng không quên nửa người trên xinh đẹp, tay phải vừa phối hợp động tác, tay trái nhẹ nhàng phủ lên bầu ngực mềm mại, không ngừng trêu chọc hai quả anh đào trên đỉnh.

“Nói cho anh nghe! Rốt cuộc là em đang lo lắng điều gì?” Để cho anh được sẻ chia cảm giác lo lắng đó với cô, sau đó bọn họ lại có thể tiếp tục cùng nhau chơi đùa.

“Thư ký. . . .” Ngón tay đang đặt ở nhụy hoa chậm rãi chuyển động, khiến cho cô phải ngửa đầu thở dốc. Đáng ghét! Chắc chắn là anh cố ý!

“Cô ấy làm sao?” Xoa nắn quả anh đào mềm mại, tầm mắt anh lướt qua đầu vai cô, từ trên cao nhìn xuống, cảm thấy hài lòng khi thấy bộ ngực mềm mại của cô đang nằm trong bàn tay anh, để cho anh tùy ý chơi đùa.

“Em chỉ giúp anh cầm tài liệu sang. . . a”

Ôn Nguyệt Vân không kịp nói một câu hoàn chỉnh, nhưng Chu Uy Tuấn lại hiểu cô đang định nói gì, cô lo lắng thư ký sẽ phát hiện bọn họ kích tình trong phòng làm việc, sau đó sẽ nhìn cô bằng con mắt khác. Aizz! Cô gái này đáng yêu như vậy, khiến cho anh thật sự rất muốn trêu chọc cô, nhìn thấy dáng vẻ kiêu mị của cô khi bàn tay anh vuốt ve nơi đó.

“Vừa rồi anh cố tình để cho bí thư Hoàng nghe lén chuyện chúng ta sẽ cùng nhau ăn trưa, cô ấy sẽ chỉ cho là em đang chờ anh ở phòng làm việc mà thôi! Ngoan, mở chân ra thêm một chút nữa. . . . rất tốt . . .”

“Lần trước anh đã nói là sẽ không có lần thứ hai. . . .” Nghĩ tới lần trước, có thể vừa hoan ái, vừa theo dõi được tình hình của mọi người ở bên ngoài, Ô Nguyệt Vân đột nhiên run rẩy. Lần đó thật sự là rất kích thích, hơn nữa, kể từ lần đó, cô cảm thấy nụ cười của thư ký đối với mình có chút ám muội.

“Anh đồng ý sẽ không ân ái với em, nhưng không hề nói là sẽ không dùng ngón tay để chơi với em.” Chu Uy Tuấn trưng ra vẻ mặt vô tội.

“Làm gì. . làm gì có ai như anh chứ. . . .” Ô Nguyệt Vân vịn vào thân thể, muốn tránh xa người đàn ông tà ác sau lưng mình ngay lập tức.

Ngực của cô bị anh xoa nắn đến phát đau, nhũ hoa phấn hồng đã trở nên đỏ thắm, xinh đẹp và cao vút, khiến người ta nhìn vào cảm thấy khó chịu.

“Vân Vân, nếu như em cứ tiếp tục thế này, thì anh cũng không ngại dẫm lên vết xe đổ đâu!” Chu Uy Tuấn thấp giọng uy hiếp, cậu em trai nhỏ trong đống quần của anh cũng đã sớm hung hăng dựng đứng, như thể muốn điên cuồng phóng vào trong huyệt đạo ẩm ướt của cô.

Một câu này cũng đủ khiến cho Ôn Nguyệt Vân an phận ngay lập tức, cô hoàn toàn tin tưởng Chu Uy Tuấn nói được làm được!

“Ngoan lắm!” Chu Uy Tuấn hài lòng hôn lên mái tóc cô, ngón tay đang đặt ở bên dưới đột nhiên cử động, vọt vào bên trong cơ thể cô.

“A. . .” Đột nhiên xuất hiện vật lạ khiến cho cửa huyệt nhạy cảm của Ôn Nguyệt Vân nhanh chóng co rút lại.

“Cũng không phải lần đầu tiên, tại sao em vẫn luôn nhạy cảm như vậy. . .” Chu Uy Tuấn giống như vừa cảm thán, lại giống như đang khen ngợi, ngón trở bắt đầu di động, một nông một sâu dút vào sâu trong người cô. Mặc dù anh rất muốn cái thứ đang ra ra vào vào trong khe huyệt chặt chẽ này không phải là ngón tay của mình, nhưng anh buộc phải ra lệnh ình không được hành động thiếu suy nghĩ, tránh cho về sau cô gái nhỏ này không bao giờ. . . chịu bước vào phòng làm việc của anh nữa.

Trời mới biết ở trong phòng làm việc lại còn có thể làm được nhiều chuyện kích thích như vậy nha, hiện giờ anh thà để cho ngón tay của mình chiếm tiện nghi còn hơn là khiến bản thân mình bị mất đi phúc lợi, khi đó thì đừng nói tới không thể ăn mà ngay cả chạm vào cô cũng không thể, vội quá hóa nguy nha!

“A. . .” Đôi mắt của Ôn Nguyệt Vân dần trở nên mờ lung, đầu óc trống ông, thân thể mềm nhũn tựa vào người Chu Uy Tuấn, hai chân càng mở rộng.

“Cảm giác thế nào?” Chu Uy Tuấn nheo mắt lại, ánh mắt mê muội lướt qua bầu ngực, nhìn xuống dải đất đen tuyền kia.

“Em ra nước cũng nhiều thật đấy, ướt hết tay anh rồi!”

“Ừm. . . A Tuấn, có thể ngưng được chưa?” Anh. . . anh vẫn chưa chơi đủ sao?

“Dĩ nhiên là chưa, em còn chưa lên đỉnh nữa!” Anh vừa nói vừa cúi xuống cắn nhẹ vào cằm cổ trắng nõn của cô, tay và lưỡi đồng thời chuyển động, khiến cho cô gái trước ngực nhanh chóng đạt đến khoái cảm tột cùng.

Lúc này, điện thoại nội bộ trong phòng làm việc bỗng vang lên.

Chu Uy Tuấn ngưng lại động tác, tay trái rời khỏi nhũ hoa, ấn nút trò chuyện.

“Giám đốc Chu, tổng giám đốc của ‘Vạn Thắng’ gọi điện tới tìm ngài, ngài có muốn nghe máy không?” Giọng nói nhẹ nhàng nhưng không thiếu tính chuyên nghiệp của bí thư Hoàng vang lên.

Chu Uy Tuấn khẽ nhướn mày, trước giờ tổng giám đốc của ‘Vạn Thắng’ vẫn xem ‘Toàn Phương Vị’ là kẻ thù không đội trời chung, mấy lần thương thảo trước vẫn chưa bao giờ để anh vào mắt, vậy mà hôm nay lại gọi điện tới gặp anh? – “Phiền cô nói máy”.

Mấy giây sau, một giọng nói bén nhọn vang lên từ đầu dây bên kia, mà ngay lúc Ôn Nguyệt Vân cho là Chu Uy Tuấn đã chuẩn bị bỏ qua ình để nói chuyện với đối phương thì ngón tay của anh lại đột nhiên cử động, thậm chí còn kịch liệt hơn so với lúc nãy!

Chu Uy Tuấn vừa trò chuyện với tổng giám đốc của ‘Vạn Thắng’, vừa tiếp tục thăm dò thân thể cô gái nhỏ của anh.

Tay trái lại ôm lấy bầu ngực trắng nõn, vân vê quả anh đào trên đỉnh, ngón giữa tay phải lại đưa vào trong cơ thể cô, anh dùng hai ngón tay để mở to cửa huyệt của cô.

“A. . .”

“Uy Tuấn, cậu đang nghị luận với cấp dưới sao? Có phải là bác Hoàng đã cắt ngang công việc của cậu không? Thật ngại quá!”

“Không việc gì, tôi đã cho bọn họ ra ngoài hết rồi.” Chu Uy Tuấn nói xong thì lập tức kề sát vào tai Ôn Nguyệt Vân, nhẹ nhàng đùa giỡn nói: “Suyt. . . Anh biết làm như vậy thì em sẽ rất thoải mái, nhưng đừng rên to như vậy, bị người ta nghe thấy thì sẽ không hay lắm nha!”

Ô Nguyệt Vân giãy giụa thân thể, cảm thấy thất bại khi phát hiện mình không thể nào thoát được bàn tay của người đàn ông này, cô định lên tiếng kháng nghị, thế nhưng lại sợ bị nghe thấy, chỉ có thể tiếp tục để cho anh làm bừa.

Tại sao anh lại không lo nói chuyện với người ta đi, còn trêu chọc cô làm gì cơ chứ?

“Tổng giám đốc Hoàng, ngài đột nhiên tìm tôi là có chuyện gì quan trọng sao?”

“Ai da, đừng xưng hô xa lạ như vậy. . . . Uy Tuấn, trước kia bác rất bội phục năng lực của cha cậu, chỉ dựa vào một khoản tiền vốn ít ỏi mà có thể sáng lập nên một công ty, việc kinh doanh càng ngày càng sinh sôi nảy nở, mặc dù vẫn còn thua kém Vạn Thắng một chút. . . . A a, thật xin lỗi, lạc đề rồi! Ý của bác Hoàng là bác xem cậu như hậu bối của mình, cậu cũng đừng gọi ta một cách xa lạ như vậy, cứ gọi ta là bác Hoàng được rồi!”

Chu Uy Tuấn chẳng thèm đem lời nói của người khác bỏ vào trong tai, mặc dù ngoài miệng vẫn đối đáp bình thường, nhưng suy nghĩ lại đặt ở trên người cô gái đang bị lửa tình thiêu đốt trước ngực mình. Ngón tay anh trở nên cuồng loạn, cặp mắt thâm trầm nhìn Ô Nguyệt Vân đang muốn rên rỉ nhưng lại liệu mạng cần môi để kìm nén sự khó chịu của mình, thật là một cô gái cực kỳ đáng yêu!

Muốn bộc phát, nhưng lại không dám bộc phát ra toàn bộ, muốn rên rỉ, nhưng lại ép mình không được kêu lên thành tiếng. . . .

Bộ dạng đáng thương này giống như đang bị người ta ngược đãi, khiến cho đàn ông càng muốn hung hăng giày vò cô!

Anh nhẹ giọng dụ dỗ Ô Nguyệt Vân mở miệng, nhét vào trong miệng cô một miếng vải: “Ngậm đi. . . .”

“Gần đây bác Hoàng bề bộn công việc tới sứt đầu mẻ trán, vậy mà cấp dưới lại chẳng ai hiểu được sự vất vả của ta, không ngừng đâm chọc sau lưng. . . .” Một người cứ nói tiếp những chuyện chả liên quan đến nhau, cũng không quan tâm là đối phương có muốn nghe hay không, có đang nghe hay không.

Chu Uy Tuấn tự động coi thường những lời oanh tạc mệt mỏi kia, thỉnh thoảng lịch sự đáp trả một câu, vì muốn làm cho cô gái nhỏ sung sướng đến tột cùng mà ngón tay anh lại càng thêm dùng sức ra vào thật nhanh, mỗi lần đều đưa vào sâu hết mức.

Thân thể Ô Nguyệt Vân run rẩy, phát ra tiếng khóc rất nhỏ, cảm thấy thống khổ vì không có cách nào rên rỉ để bộc phát toàn bộ ham muốn trong cơ thể mình.

Đôi mắt đầm lệ, gò má ửng hồng, cho dù đầu óc quay cuồng nhưng vẫn giữ được một chút tỉnh táo —— cô dùng sức cắn mạnh miếng vải trong miệng, ngăn vạn lần không để ỉnh phát ra tiếng rên rỉ.

Chu Uy Tuấn tà ác đáp trả bằng cách gầy gầy nhũ hoa của cô, anh vô cùng yêu cái dáng vẻ này của cô, đáng yêu đến mức khiến cho anh muốn ôm cô vào trong ngực để hung hăng bắt nạt một phen.

“Vân Vân, em cũng sắp ra rồi! Không ngờ anh vừa nói chuyện với lão tổng giám đốc kia, vừa trêu chọc em lại có thể khiến em đạt đến cao trào nhanh như vậy, thật là ngoài dự kiến của anh, lát nữa nhớ ngàn vạn lần đừng nên thỏa mãn mà kêu to quá, nếu không. . . . haha!” Chu Uy Tuấn dùng môi mỏng cọ sát vào vành tai đỏ rực của cô, đem những lời này nói vào trong tai, sau đó lại quay sang nói chuyện với tổng giám đốc Hoàng: “Trưa hôm nay sao? Ồ. . . thật xin lỗi, tôi đã có hẹn dùng cơm với người khác rồi.”

“Không thể hủy được à? Hiếm khi bác Hoàng muốn dùng cơm với cậu. . . .”

Mặc dù đang ngồi sát bên cạnh, thế nhưng Ô Nguyệt Vân lại hoàn toàn không nghe thấy cuộc nói chuyện của bọn họ, cô liệu mạng cắn chặt miếng vải, cao trào dần dần kéo đến khiến cho toàn thân cô bắt đầu căng thẳng.

Trời ơi, nếu cứ tiếp tục như vậy thì cô nhất định sẽ không chịu nổi mà kêu lên thành tiếng mất, cô chưa từng nghĩ ngón tay của anh lại thành thạo như vậy. . . .

Mỗi một dây thần kinh của cô đều căng thẳng tới cực điểm, mỗi dây thần kinh đều dùng toàn bộ khí lực để cảm nhận sự va chạm của người đàn ông này, cho dù nhẹ nhàng hay cuồng dã, mọi giác quan của cô đều cảm nhận được tất cả.

Cô cảm giác ngực mình bị người ta xoa bóp, cảm giác ngón tay thô ráp đang ma sát nhũ hoa, cảm giác nhũ hoa bị vôn vê xoay tròn, ngón tay cái của anh cũng đang đè xuống tiểu hạch ở phía dưới, ngón trỏ và ngón giữa thì đang tác quái ở trong cơ thể của cô, bởi vì quá ứ đọng nên bất chợt còn phát ra âm thanh va chạm. . . . A ~ không! Anh lại đút thêm một ngón. . . .

“A. . . .” Cô điên cuồng lắc đầu.

“Ồ, cảm nhận được sao? Hiện giờ có ba cây gậy nhỏ đang khi dễ em. . . . em có thích không?” Chu Uy Tuấn để tay trái rời khỏi bầu ngực nặng trĩu, đè xuống bụng dưới của cô, để cho tay phải của anh có thể tiến vào sâu thêm chút nữa: “Nhìn em hưng phấn như vậy, chắc là đã bị anh đưa đến cao triều rồi đúng không?”

Ô Nguyệt Vân chỉ có thể dùng sức hô hấp, bắt đầu ngất xỉu bởi vì cao triều kéo tới, tựa như thấy những đốm sáng đang bùng nổ ngay trước mắt, những đốm sáng đó càng lúc càng mãnh liệt, càng lúc càng trở nên mãnh liệt. . . .

Chu Uy Tuấn trợn mắt, ngón tay ra vào thật nhanh, cảm nhận được hoa huyệt của cô không ngừng siết chặt ba ngón tay của mình, giống như là muốn hút ba ngón tay của mình đến chỗ sâu nhất. Cuối cùng, anh mạnh mẽ đẩy vào một cái thật sâu —

Đốm sáng trong nháy mắt nổ tung!

“A a a . Cả người cô căng cứng, đôi mắt trợn to.

Chu Uy Tuấn cảm thấy đầu ngón tay của mình bị vách tường thịt ấm áp cắn nuốt, một luồng dịch nóng phun xuống đầu ngón tay của anh, anh để ngón tay của mình nằm trong hoa huyệt đang hưng phấn không ngừng co thắt thêm một phút nữa, sau đó mới chậm rãi rút ra.

Không có bất kỳ trở ngại nào, chất lỏng chảy ra ào ạt minh chứng cho cao triều của cô, từng giọt từng giọt rớt xuống trên nền đá cẩm thạch.

“Nếu vậy. . . . Tổng giám đốc Hoàng, để bày tỏ lời xin lỗi của tôi, thứ hai tuần sau hãy để tôi mời, rất hân hạnh được đón tiếp ngài.” Chu Uy Tuấn tháo miếng vải trong miệng Ô Nguyệt Vân xuống, nhét vào trong túi, sau đó đem ngón tay dính đầy dịch trắng đút vào trong cái miệng nhỏ của cô, khuấy đảo vào trong cái lưỡi mềm mại không có chút phòng bị nào.

“Ôi, sao lại có thể như vậy được?” Mặc dù đối phương nói như vậy nhưng lại không khiến cho người ta có cảm giác là ông ta đang ‘ngại ngại’.

“Coi như là xin lỗi vì hôm nay không thể mời ngài dùng cơm đi.”

“Nếu Uy Tuấn đã nói như vậy thì ta chỉ có thể nhận lời rồi.” Giọng nói có vẻ ủy khuất.

Hai người hàn huyên một lúc, sau đó Chu Uy Tuấn ngắt điện thoại, cúi đầu xuống hôn lên đôi môi phồng hồng trước mắt.

“Có cảm thấy rất kích thích hay không?”

Thật lâu sau, Ô Nguyệt Vân mới tìm lại được giọng nói và lý trí của mình. Cô đỏ mặt, vắn vẹo thân thể để tìm cách rời khỏi anh.

Chu Uy Tuấn cười nhẹ: “Để anh giúp em mặc quần áo.”

“Em. . . em tự mặc được rồi!” Ô Nguyệt Vân lắc đầu một cách mãnh liệt, hai tay che trước ngực, cô không tin anh chỉ đơn thuần là muốn giúp cô mặc quần áo.

Ôi, sao cô ấy lại đáng yêu như vậy? Chẳng lẽ cô không nhớ, thân thể mình đã từng bị anh nhìn vô số lần rồi hay sao? Đầu phải chỉ một lần này! Chẳng qua, anh vẫn rất thích nhìn thấy cô đỏ mặt xấu hổ, giống như một quả anh đào ngọt ngào đáng yêu, rất rất mê người.

Chu Uy Tuấn buông tay, để cho cô rời khỏi anh, cũng không cho phép cô đưa lưng về phía mình để mặc quần áo, còn cố tình bắt cô phải đối mặt với mình, đem từng nút từng nút cài lại.

Ô Nguyệt Vân phản kháng chưa bao giờ có hiệu quả. Cô đầu hàng, vất vả lắm mới cài xong cái nịt ngực, lúc chuẩn bị cài nút áo sơ mi thì một tên đàn ông xấu xa nào đó lại có ý kiến rồi.

“Em không cần chỉnh lại sao? Để ngực bị ép như vậy, không cảm thấy khó chịu à?” Chu Uy Tuấn tốt bụng nhắc nhở.

“Ngaoan, cứ mặc giống như bình thường, nhé!”

Mặc áo ngực mà không điều chỉnh ngực thì vô cùng khó chịu, nhưng nếu như ở trước mặt anh. . .

“Em không làm thì để anh làm cho nhé?” Chu Uy Tuấn giả bộ vươn tay ra.

“Em. . . em tự làm được rồi!” Ô Nguyệt Vân khẩn trương lắc đầu, khuôn mặt đỏ bừng, đưa tay nâng bầu ngực để cho nó nằm ngay ngắn bên trong áo lót. Đáng ghét! Những động tác mà thường ngày cô vẫn làm, ở trước mặt anh lại trở nên vô cùng ám muội. . .

Sau khi được chỉnh lại tử tế, giữa hai bầu ngực xuất hiện một khe rãnh. Ánh mắt của Chu Uy Tuấn cứ nhìn chăm chăm vào cái khe rãnh kia, lại cảm thấy ghét phải nói lời tạm biệt với cô lúc này.

Ngay sau đó là tới cảnh đẹp bên dưới áo sơ mi, mà Ô Nguyệt Vân đang định mặc quần thì lại không tìm thấy quần lót màu trắng, cô cầm quần rồi lúng túng quan sát xung quanh.

“Ở đây này.” Chu Uy Tuấn cọt nhả móc một miếng vải trắng từ trong túi ra, giơ lên hươ hươ.

“A. . . cảm ơn!” Ô Nguyệt Vân giơ tay ra lấy, nhưng không ngờ anh lại rút lại khiến cho cô bị chụp huyệt.

“Nếu muốn lấy thì phải đáp ứng với anh một chuyện.” Chu Uy Tuấn nở một nụ cười.

“Làm gì có ai cầm đồ lót của người khác. . . để uy hiếp như vậy!” Ô Nguyệt Vân kháng nghị, giọng nói thấp đến nỗi hoàn toàn không có chút khí lực nào.

“Uy hiếp là thế nào? Vừa rồi anh còn dùng nó để giúp em không rên lên thành tiếng, ngăn không cho người khác nghe được đấy!”

“A Tuấn!” Thì ra miếng vải mà cô ngậm vừa rồi, chính là quần lót của cô!

“Điều kiện trao đổi?” Chu Uy Tuấn giống như tên trộm đang nhìn cô, biết cô không thể không đáp ứng, trừ phi cô chấp nhận không mặc quần lót, nếu không thì anh nắm chắc phần thắng rồi.

Thấy Ô Nguyệt Vân phồng má, giống như một con ếch nhỏ, anh thật sự rất muốn đem cô ôm vào trong ngực mà yêu thương cô một phen!

Anh rất thích bắt nạt cô, đúng là xấu xa mà! Ô Nguyệt Vân dùng đôi mắt không có chút uy hiếp nào nhìn chăm chăm Chu Uy Tuấn.

“Điều kiện trao đổi rất đơn giản, hôm nay lúc về nhà, anh muốn nhìn thấy em mặc chiếc váy đó. . . Lưu ý là chỉ có duy nhất một chiếc váy đó thôi, còn tất cả loại váy khác không được phép xuất hiện.” Đại ma vương tà ác đã hiện thân rồi.

Ô Nguyệt Vân không cần suy nghĩ cũng biết anh đang nói cái gì, đó là chiếc áo đầm mà anh mới mua tuần trước, vẫn bị cô để chung với mớ đồ giúp việc.

“Em không muốn!” Cự tuyệt! Cự tuyệt! Cự tuyệt! Nghĩ đến dáng vẻ lúc mình mặc ‘chiếc váy’ đó, Ô Nguyệt Vân liền lắc đầu nguầy nguậy.

Chu Uy Tuấn phát phát ‘con tin’ trong tay. “Chẳng phải lát nữa em sẽ đến Đào Viên [1] để gặp mẹ à? Không mặc quần lót thì có sao không? Quần jeans không thoải mái đâu, đồa hoa mềm mại kia mà bị vải jeans cứng cọt sát thì sẽ bị thương, anh sẽ đau lòng!” Anh còn cố ý xoa xoa ngực, tỏ vẻ như đang đau lòng.

Ô Nguyệt Vân cắn cắn môi, trong lòng hiểu rõ nếu không đáp ứng yêu cầu xấu xa của Chu Uy Tuấn thì một trăm phần trăm là anh sẽ không trả quần lót lại cho cô. Làm sao cô có thể chịu được khi ngồi trên xe mà không mặc quần lót? Mặc dù có quần jeans bảo vệ, nhưng. . .

“Em. . . em đồng ý, mau trả lại cho em!”

“Nếu tối nay em mặc sai quy định, thì anh sẽ phạt em đấy!” Chu Uy Tuấn giao ước.

Ô Nguyệt Vân mấp máy môi: “Đã có ai bảo anh giống hồ ly chưa? Thật là xảo trá!” Lợi dụng chuyện phát sinh để biến thành lợi ích mình, chết cũng không tha.

Khóe miệng Chu Uy Tuấn nở một nụ cười xấu xa. Hắc hắc hắc . . . Cám ơn em đã quá khen!

Chú thích:

[1] Đào Viên: là một huyện của Đài Loan, huyện này nằm ở phía tây bắc của đảo Đài Loan, kế bên huyện Đài Bắc.

“Đào Viên” có nghĩa là “vườn đào” do khu vực này từng có nhiều hoa đào. Đào Viên là một khu vực công nghiệp quan trọng của Đài Loan. Sân bay quốc tế Đào Viên Đài Loan nằm ở huyện này.

Dùng xong bữa trưa với Chu Uy Tuấn, vì muốn tiết kiệm thời gian mà Ô Nguyệt Vân đã quyết định bắt taxi đi đến Đào Viên, sau ba tiếng đồng hồ thì rốt cuộc cô cũng đã đến được Đại Viên (*) quê mình.

(*) một làng nhỏ của huyện Đào Viên, tỉnh Đài Loan.

Thật ra thì Đại Viên cũng không phải là nơi Ô Nguyệt Vân sinh ra và lớn lên, cô sinh ra ở Cao Hùng, đến khi tốt nghiệp tiểu học thì dì của cô lại từ Nhật Bản trở về Đài Loan, khi đó mẹ con cô đã rời khỏi Cao Hùng, đến Đại Viên làm hàng xóm với dì.

Mặc dù Đại Viên không có khu đô thị phồn hoa, nhưng nơi này có láng giềng vui vẻ, có đồng lúa xanh biếc, so với thành phố, bầu không khí ở nơi này còn trong lành hơn gấp mấy lần, Ô Nguyệt Vân yêu tất cả mọi thứ ở nơi đây. Mỗi lần về nơi này, cô thường thích đi dạo bên những cánh đồng bao la, chậm rãi bước về nhà, vậy mà hôm nay cô lại không muốn tốn thời gian, đi taxi thẳng tới trước cửa nhà, khiến ẹ cô cảm thấy kinh ngạc.

“Hiếm khi thấy con đi taxi về nhà.” Trước kia, cho dù trời nắng hay trời mưa thì con gái bà cũng chỉ cho xe taxi dừng ở đầu cầu đá nhỏ, sau đó đi bộ mất mười lăm phút để về nhà.

“Mẹ, lát nữa con phải trở về Đài Bắc, không thể ở lại ăn tối đâu!” Nhận lấy tách trà mà mẹ mình đưa tới, Ô Nguyệt Vân uống một hớp.

“Ngày mai thứ bảy mà, có chuyện gì sao?” Mẹ Ô nhú mày, nhìn chằm chằm vào tờ lịch trên tường, sau đó lại đột nhiên nhớ tới cái gì: “Chết thật, mẹ quên mất tuần này là tuần thứ ba của tháng.”

Cứ mỗi ngày chủ nhật tuần thứ ba của tháng, con gái bà sẽ ở lại Đài Bắc, nói là vì phải ‘trực’.

“Aizz, con chỉ cần kiếm tiền từ việc dịch tiểu thuyết là được rồi, sao còn phải chạy đi làm thêm nữa? Làm một lúc hai công việc rất vất vả!” Mẹ Ô đau lòng lắm lắm.

Ô Nguyệt Vân cười cười có chút chột dạ, cô chỉ mơ hồ nói ẹ biết là mình đi ‘làm thêm’, chứ không hề nói rõ ‘nội dung’ công việc ‘làm thêm’ ẹ biết, khiến mẹ cô nghĩ cô làm hai công việc nên cứ cảm thấy đau lòng.

“Mẹ, mẹ nói qua điện thoại là có chuyện quan trọng, rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Ô Nguyệt Vân hỏi. Bởi vì hôm qua mẹ cô đã ngàn vạn lần căn dặn, bảo cô cuối tuần này nhất định phải về nhà, mẹ có một chuyện cực kỳ quan trọng muốn nói với cô, vì thế nên cô mới trở về nhà.

“Đúng rồi đúng rồi, chuyện này phải mau chóng tiến hành mới được.” Mẹ Ô vừa nói vừa đi vào trong phòng, chưa đầy một hai phút đã trở ra phòng khách, trong tay cầm theo một xấp tư liệu.

Ô Nguyệt Vân nhận lấy, cúi xuống lật xem, chỉ thấy bên trong là mấy bản giống như sơ yếu lý lịch ở công ty, họ tên, hình chụp, thông tin tài sản, tóm tắt sơ bộ về nhân vật, chỉ thiếu không kể ra cận kề thông tin của tám đời dòng họ mà thôi.

“Những người này là ta và dì của con giúp con lựa chọn.” Mẹ Ô vui vẻ nói liên hồi: “Con cũng đã lớn rồi, cũng gần 30, đến bây giờ ngay cả ảnh của bạn trai cũng không có, dì của con có quan hệ rộng nên đã đề cử rất nhiều khuôn mặt sáng giá, sau đó chúng ta lại từ từ sàng lọc, rốt cuộc cũng chọn được mấy đối tượng vừa ý. . . .”

“Mẹ, con chỉ mới 26. . .” Cách nhau tới tận bốn năm đấy!

“Con đợi đến 30 rồi mới lo lắng sao? Ngày xưa mẹ bằng tuổi này đã sinh ra con rồi đấy!” Mẹ Ô lơ đãng phất tay một cái. “Hơn nữa, con cũng nên suy nghĩ một chút, bây giờ vẫn còn cơ hội tiếp xúc, đợi đến năm 30 tuổi lại phải vội vàng xem mắt, đến lúc đó ngay cả cơ hội tiếp xúc tìm hiểu nhau cũng không có, cứ trực tiếp mà kết hôn luôn đấy!”

“Mẹ, nhưng con. . .”

“Đừng có nhưng nhĩ gì cả, nhất định phải đi, nếu như con đã có bạn trai thì mẹ cũng sẽ không khấn trương như vậy. . . . Hay là, con đã có đối tượng nào rồi?”

Ô Nguyệt Vân nhú mày, lắc đầu một cái. Trong phút chốc, cô nhớ tới Chu Uy Tuấn mà mình đã chung sống nhiều năm, vậy mà rốt cuộc quan hệ giữa bọn họ là gì, cô cũng không biết nữa.

Nhưng, cho dù là quan hệ thế nào, đến cuối cùng thì bọn họ cũng không thể ở bên cạnh nhau, cho dù cô có thích, có yêu anh thế nào đi chăng nữa.

Đem anh chôn sâu vào tận đáy lòng, cô cũng không muốn để ẹ nhìn thấy sự thất vọng và đau lòng của mình.

Mẹ đã vì cô mà suy nghĩ nhiều như vậy, sao cô có thể nhẫn tâm để ẹ phải thương tâm? Ô Nguyệt Vân khẽ thở dài ở trong lòng.

Mẹ Ô tặng cho con gái một ánh mắt ‘mẹ biết thừa’, kéo tay cô ngồi lên ghế salon, lật giở tư liệu một lần nữa, cuối cùng chỉ vào hai người, một người đeo gọng kính vàng, trông có vẻ lịch sự.

“Người này có vẻ không tệ, là giáo sư đại học, cũng là đàn anh học chung trường với con. Con cảm thấy thế nào?” Mẹ Ô hơn hớn nói.

“Ừm. . . cảm giác không tệ!” Ô Nguyệt Vân thoát nhìn giống như đang rất nghiêm túc nghiên cứu hồ sơ của người đàn ông này.

“Không tệ đúng không? Để mẹ giúp con hẹn nó dùng cơm, thứ sáu tuần sau nhé?” Mẹ Ô vô cùng tích cực.

“Nhanh vậy ạ?” Ô Nguyệt Vân chợt ngẩng đầu.

“Lỡ như bị người khác đoạt mất thì làm sao bây giờ?” Giáo sư đại học đang là hàng nóng phồng tay đấy.

“Nhưng mà. . . Gần đây công việc của con rất nhiều, chỉ sợ không thể. . .”

“Hay là tháng sau nhé?”

“Cái này. . . . Con cũng chưa chắc chắn.” Cô một chút cũng chẳng hề nghĩ đến người đàn ông xa lạ kia. “Mẹ, đợi khi nào con có thời gian rảnh thì sẽ báo ẹ nhé!”

“Vậy con phải nhanh lên một chút, đừng để mẹ đợi lâu.” Mẹ Ô có chút thất vọng, vốn muốn giúp con gái mau chóng tìm được đối tượng, vậy mà tất cả nhiệt huyết đã hóa thành tro: “Hôm nào rảnh thì phải báo ngay ẹ.”

Trong lòng Ô Nguyệt Vân lặng lẽ nói xin lỗi mẹ mình, sau đó gật đầu rồi nói lảng sang chuyện khác, nói một chút về cuộc sống gần đây của cô, đến năm giờ chiều thì cô lại vội vã chạy về Đài Bắc.

Bởi vì mẹ cô đột nhiên sắp xếp ‘đối tượng xem mắt’, khiến trong lòng Ô Nguyệt Vân giống như bầu bầu trời xám xịt ở Đài Bắc, mây đen bao phủ dày đặc, không thể thấy nổi ánh mặt trời.

Chương 10 – Hoàn Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

2. Chương 2

Chương 2

Chu Uy Tuấn nhìn cô gái nhỏ đang bận rộn ở trong phòng bếp, hoàn toàn phớt lờ anh, trong lòng cũng không bởi vì điều này mà khiến anh mất vui, ngược lại, anh lại rất thích nhìn thấy bóng dáng cô lượn lờ quanh phòng bếp.

Dáng người cô gái nhỏ của anh cũng không phải là xuất sắc —— đôi mắt hơi bé, nhưng khi không đeo kính sát trùng thì con ngươi đen láy trở nên trong veo, vóc dáng của cô cũng không cao, nhưng nếu so với những người phụ nữ thân hình như cây sậy thì cô lại có vẻ mượt mà hơn, nhưng cũng không phải thuộc loại mập mạp, ôm cô trong lòng có cảm giác mềm mại, giống như một đám mây trắng vô tình rớt xuống trần gian.

Tính cách của cô hướng nội, động một chút là đỏ mặt, giọng nói cũng nhỏ nhẹ, dịu dàng và chậm rãi, chỉ cần một cơn gió nhẹ thoảng qua thì sẽ tan biến, tính khí ôn thuần giống như tiểu bạch thỏ. . . ừm, cũng không đúng, đúng phải một số chuyện thì cô sẽ trở nên hung dữ một chút, mãnh liệt một chút, nhưng cuối cùng vẫn là vô hại.

Chu Uy Tuấn biết, bạn bè của mình vẫn luôn thắc mắc tại sao anh lại giữ cô làm bảo vật cho riêng mình, thật ra thì chính anh cũng không hiểu, ó lẽ đã chăm sóc cho cô một thời gian, lúc cô dọn nhà rời đi, rời khỏi cuộc sống của anh, cái cảm giác quay đầu lại không còn nhìn thấy bóng dáng của cô, anh thật sự không bao giờ muốn ném thử lần nữa, cho nên, bốn năm trước, khi bọn họ gặp lại nhau, anh không nói hai lời, ngay lập tức đem cô trở về nép dưới đôi cánh của anh.

Anh thích cảm giác nhẹ nhõm khi sống cùng cô. Thân là chủ tịch tập đoàn, bề ngoài hào quang rực rỡ, nhưng thực tế thì phải chịu áp lực không nhỏ, năm đó anh trở về tiếp nhận công ty từ tay cha mình, phải đối mặt với vô số ánh mắt lạnh lẽo của những nhân viên kỳ cựu, khi đó, nơi duy nhất có thể khiến tâm tình của anh trở nên nhẹ nhõm, cũng chỉ là ở bên cạnh cô, trong ngôi nhà trên tầng 28 của khu chung cư cao cấp này.

Ngay cả hiện tại, khi đã trải qua khoảng thời gian đó, tất cả nhân viên đối với anh đều đã tâm phục khẩu phục, thế nhưng anh vẫn thích có cô bên cạnh mình, lắng nghe giọng nói nhẹ nhàng của cô, cũng như. . . bắt nạt cô, haha!

Chu Uy Tuấn nhẹ cong khóe môi, nâng tay xoa cằm, quan sát cô đang vớt mì bỏ vào trong nước lạnh, để cho sợi mì được dai hơn.

Rất tốt, quả nhiên là cô đã quên yêu cầu sáng nay của anh. . . . nhưng Chu Uy Tuấn cũng không hề thất vọng, anh vô cùng mong đợi thời khắc trừng phạt cô!

Ô Nguyệt Vân gấp mì vào trong bát, lại vươn tay mở nồi thịt bò hầm rượu, cô dùng đũa đâm vào miếng thịt bò, đoán chừng phải hầm cả một buổi chiều thì bò mới mềm được, cô quay đầu lại, lại trông thấy Chu Uy Tuấn đang đứng tựa vào cạnh cửa, trên mặt anh hé ra một nụ cười.

“Anh về lúc nào vậy? Sao không lên tiếng?” Ô Nguyệt Vân đặt đũa xuống.

Chu Uy Tuấn dang tay, đợi cô đến trước mặt mình, sau đó anh cúi đầu hôn nhẹ vào đôi môi mỏng của cô. Nụ hôn không hề mang theo sự kích tình, chỉ tràn đầy ấm áp.

“Ừm. . . tối nay ăn mì thịt bò. . . .”

“Cũng được.” Thấy Chu Uy Tuấn đang định tháo cà vạt, Ô Nguyệt Vân lập tức tiến lên, động tác vô cùng thuần thục giúp anh tháo cà vạt: “Anh cứ nghỉ chắc 90% là em ở lại chỗ mẹ mình, không ngờ em lại trở về.”

Ô Nguyệt Vân nắm cà vạt trong tay: “Em đã nói cứ mỗi chủ nhật của tuần thứ ba, em sẽ ở lại Đài Bắc với anh mà.”

“Hiếm khi thấy em không tuân thủ theo cam kết, nhưng không sao, lát nữa anh sẽ bù đắp lại. . . sẽ khiến em run rẩy!” Chu Uy Tuấn cúi thấp đầu, cắn nhẹ vào vành tai của cô, ngữ điệu mập mờ.

Ô Nguyệt Vân che lỗ tai lại, khuôn mặt đỏ ửng: “Anh. . . anh có muốn tắm trước không? Thịt bò còn phải chờ thêm một lát. . . .”

Chu Uy Tuấn nhìn dáng vẻ xấu hổ nhưng không biết phải làm sao của cô, anh khẽ cười, xoay người đi về phía phòng ngủ, chuẩn bị nghe theo lời đề nghị của cô, đem thân thể bụi bặm gội rửa sạch sẽ.

“Cô bé giúp việc muốn cởi quần áo giúp anh sao?” Nếu không thì tại sao lại đi theo anh?

“Không, không phải! Nếu em không đi theo anh thì lát nữa quần áo sẽ bay tứ tung mất!” Nói đến đây, Ô Nguyệt Vân vừa rồi hãy còn xấu hổ, thế nhưng trong giọng nói lại tăng thêm một chút tức giận.

Vị chủ tịch này có một thói xấu, đó chính là sau khi cởi quần áo thì sẽ không bao giờ để gọn gàng, anh cứ có thói quen ném lung tung, đồng một cái, tây một cái, cũng không cần biết là cô phải thay anh dọn dẹp tàn cuộc thế nào.

“Ồ, nhưng mà gần đây anh có thay đổi rồi mà.” Chu Uy Tuấn bĩu môi, dáng vẻ như một đứa bé đang chờ người lớn khen mình một tiếng ‘Ngoan lắm!’ vậy.

Sống chung với anh hai năm, Ô Nguyệt Vân đã không tin là anh sẽ ngoan ngoãn như vậy, ánh mắt tùy tiện đảo quanh phòng khách, lập tức thấy chiếc tất bẩn mà anh đã đi một ngày đang nằm vắt vẻo trên ghế salon.

Đây chỉ là một chiếc, một chiếc khác thì lại đang nằm ở. . . . bậc thềm trước cửa!

Ô Nguyệt Vân đến gần chiếc tất đáng thương bị chủ nhân vứt bỏ, vẻ mặt tựa như muốn bảo ‘anh còn dám nói nữa sao?’.

“Ha. . . tiện tay tiện tay. . . đầu óc của anh đã bị một đồng tài liệu trong công ty chiếm hết, sau khi về nhà chỉ muốn mau chóng nhìn thấy em, cho nên. . . .” Chu Uy Tuấn vọt thật nhanh vào phòng ngủ, giả bộ nhắm mắt làm ngơ.

“Thật là thói quen xấu mà!” Ô Nguyệt Vân trách móc, thuận tay đặt cà vạt của anh lên trên chiếc tủ thấp bên cạnh.

“Cởi quần áo giúp anh với.” Chu Uy Tuấn đứng trước cửa phòng tắm, vẻ mặt vô tội.

“Không muốn!”

“Bận rộn cả một ngày, anh mệt quá, mệt quá, giúp anh cởi đi mà. . . .”

Ô Nguyệt Vân vẫn không nhúc nhích.

“Vẫn. . . .” Chu Uy Tuấn thấp giọng năn nỉ.

Ô Nguyệt Vân thở dài, ngoan ngoãn tiến lên cởi quần áo cho cái người đàn ông mà cô không biết phải làm sao này.

Cô tháo từng nút từng nút áo sơ mi, sau đó lại cởi chiếc áo ba lỗ màu trắng bên trong, trong chốc lát, lồng ngực rắn chắc của anh xuất hiện trước mắt cô.

Chu Uy Tuấn có vóc người cao gầy, bề ngoài nhìn cũng không giống như những người đàn ông biết rèn luyện vóc dáng, nhưng trên thực tế, ẩn giấu bên trong là bắp thịt cường tráng, mặc dù không lộ rõ sáu múi nhưng cũng không hề có chút sụn nào.

“Những thứ khác anh tự mình giải quyết, nhớ để quần áo vào cái giỏ bên cạnh, đừng ném lung tung.” Ô Nguyệt Vân cũng không ngẩng đầu lên, cô vòng qua người anh đi thẳng vào trong phòng tắm, đem mớ quần áo bẩn bỏ vào trong giỏ.

“Làm việc đang dở sẽ không tốt nha!” Chu Uy Tuấn được tiện nghi mà còn khoe mẽ, đi theo sau lưng cô, vậy cô ở giữa mình và tủ treo quần áo. “Giúp anh cởi dây nịt nữa.”

Nếu như cấp dưới trông thấy dáng vẻ của anh lúc này thì nhất định sẽ bị trật quai hàm mất. Nhưng ai mà thêm quan tâm, bây giờ anh đang ở nhà chứ không phải là ở công ty nha.

Ô Nguyệt Vân giơ tay đẩy anh.

“Chỉ cởi dây nịt thôi mà!”

“Trẻ con!”

Chu Uy Tuấn cười hì hì, không thèm để ý lời cô mắng, dù sao thì cũng chỉ là ngoài miệng mà thôi.

Ô Nguyệt Vân vòng tay vào hông để cởi thắt lưng cho anh, vốn định kéo một lần để rút dây nịt ra, nào ngờ cái người đàn ông này lại xoay người, khiến cho dây nịt quấn một vòng, hại cô phải vòng hai tay ôm lấy hông anh, tìm cái chỗ dây nịt bị mắc kẹt.

Mò mẫm một lúc, vất vả lắm mới tìm được vị trí mắc kẹt, lại phát hiện có gì đó vừa quen thuộc vừa thô ráp đang cọ trước bụng cô, cho dù không ngẩng đầu thì cô cũng có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Chu Uy Tuấn, mà hình như anh cũng biết là cô đã phát hiện ra ý xấu của mình. Mông hẹp khê nhích, cách một lớp vải, anh dùng nơi cứng rắn cọ xát bụng dưới của cô.

Anh tuyệt đối là cố ý! Khuôn mặt của Ô Nguyệt Vân chợt nóng bừng bừng, tay cô run run, nhanh chóng cởi dây nịt cho anh, sau đó thừa dịp anh không chú ý mà vọt ra ngoài, đóng cửa phòng tắm.

Sao cô lại có thể đáng yêu như thế? Chu Uy Tuấn vui vẻ cười to, vặn vòi hoa sen tắm rửa.

20 phút sau, anh nhẹ nhàng khoan khoái trở về phòng bếp, lúc này trên bàn đã có rau muống và một đĩa mận gọt sẵn.

“Haaa, thơm quá!” Chu Uy Tuấn hít hà một hơi, trong không khí tràn đầy mùi thơm của thức ăn.

“Chờ một chút, để em dọn cơm lên đã!” Ô Nguyệt Vân vừa nói, lại vừa giật phắt cái chén trong tay anh.

“Em ngồi đi, canh nóng lắm, để anh múc cho.”

“Ồ. . . cho em ít thịt thôi, dưa chua cũng đừng bỏ nhiều quá. . .” Ô Nguyệt Vân chớp mắt mấy cái, cũng không ngồi xuống bàn ăn mà chỉ lượn lờ xung quanh Chu Uy Tuấn.

“Vậy được chưa?” Chu Uy Tuấn nghe lời, còn hỏi Ô Nguyệt Vân đã hài lòng chưa.

Ô Nguyệt Vân gật đầu, nhìn anh đem thịt bò và dưa chua để lên trên cùng, sau đó chan nước dùng vào, khiến ùi thơm tỏa ra bốn phía.

“Em đi lấy muống dưa đi!” Chu Uy Tuấn ra lệnh, lúc Ô Nguyệt Vân đi lấy thì anh đã đem hai tô, một lớn một nhỏ đặt ở trên bàn.

Kể từ hai năm trước, khi Ô Nguyệt Vân bắt đầu dọn vào đây ở thì trong nhà Chu Uy Tuấn bắt đầu xuất hiện những món đồ vật lớn nhỏ không giống nhau, lớn là của anh, nhỏ là của cô, ngay cả bàn chải đánh răng cũng vậy.

Có những người đàn ông sợ lãnh thổ của mình bị xâm chiếm, mỹ phẩm của phụ nữ, giày dép của phụ nữ, quần áo của phụ nữ, bất kỳ món đồ nào của phụ nữ đều sẽ dần dần thuộc về quyền sở hữu của đàn ông, nhưng anh lại không quan tâm thay đổi nhiều như vậy, ngược lại thì điều này khiến anh cảm thấy vui vẻ.

Thế nhưng, nếu là người con gái khác thì anh còn có thể vui vẻ tiếp nhận sao?

Ừm. . .

“A Tuấn?” Sao anh ấy lại ngẩn người như vậy?

Chu Uy Tuấn hút sợi mì, cắn miếng thịt bò, ừm, mùi vị rất ngon.

Thôi, trên thế giới này vốn không có ‘nếu như’, đám mây trắng nhỏ này đã bị anh bắt được, đây mới là thực tế nha!

Có thể là do sáng sớm nay cô đã phải chạy tới ‘Toàn Phương Vị’ để đưa tài liệu, buổi chiều lại tức tốc trở về Đào Viên, sau đó lại vội vàng trở về Đài Bắc để nấu bữa tối, cho nên hôm nay Ô Nguyệt Vân vô cùng mệt mỏi, vì vậy cô khẩn cầu Chu Uy Tuấn tối nay hãy chuyển ra ngủ ở ngoài phòng khách.

Có thể là anh không đành lòng nhìn thấy đáng về mệt mỏi của cô, cho nên Chu Uy Tuấn vô cùng tốt bụng đồng ý, khiến cho Ô Nguyệt Vân có chút kinh ngạc.

Kể từ khi cô dọn vào nhà Chu Uy Tuấn thì anh đã đem căn phòng kế bên phòng khách nhường lại cho cô, nhưng chưa được mấy ngày thì Chu Uy Tuấn lại mặt dày chuyển tất cả đồ đạc của cô vào phòng ngủ chính, kiên quyết bắt cô phải ngủ chung giường với anh, không cho phép cô từ chối.

Lúc ngủ, Ô Nguyệt Vân đã có thói quen được anh ôm trong vòng tay, bây giờ nằm một mình trên chiếc giường lớn khiến cho cô mặc dù đang rất mệt mỏi nhưng không cách nào ngủ được. Cô nghĩ đến những lời mẹ mình đã từng nói, đồng thời nghĩ đến mối quan hệ giữa mình và Chu Uy Tuấn đã được định sẵn là sẽ chia lìa, dần dần cô đã tiến vào giấc mộng. . . .

Dưới ánh trăng mờ ảo, trên cổ không ngừng truyền đến cảm giác nhồn nhột, sau đó, một vật ẩm ướt chạm vào da thịt của cô.

Ô Nguyệt Vân lầm bầm một tiếng rồi xoay người tiếp tục ngủ, nhưng lại không cách nào thoát được ‘kẻ quấy rối’ giấc ngủ kia.

Cô mở mắt, phát hiện đèn trên đầu giường đã bị mở từ lúc nào, mà cái người đàn ông vốn đã ‘phát lòng từ bi’ để cho cô ngủ lại trong phòng, bây giờ thân thể lại trần truồng như nhộng, đè ở trên người cô, sau khi phát hiện cô đã tỉnh, anh ngẩng đầu nhìn cô, nhếch miệng cười.

“Xin lỗi, đã đánh thức em rồi!” Mặc dù anh nói lời xin lỗi nhưng chẳng có chút cảm giác thành khẩn nào.

“Anh đã đồng ý hôm nay để em nghỉ ngơi mà!” Ô Nguyệt Vân đẩy bả vai anh.

“Anh không quên!” Chu Uy Tuấn gật đầu, sau đó lại tiếp tục miệt mài với động tác của mình.

Anh dùng răng cắn nhẹ da thịt trơn mềm của cô, một tay chống xuống giường, tay kia nâng lên, lần lượt tháo từng nút áo ngủ của cô.

Ô Nguyệt Vân khẽ run rẩy, rúc đầu né tránh.

“Vậy sao anh lại. . . . A!” Lúc ngủ cô không mặc áo ngực, sau khi áo ngủ được cởi bỏ, bầu vú hoàn toàn bị lộ ra.

“Em tiếp tục ngủ đi, cứ mặc kệ anh là được rồi!” Chu Uy Tuấn mơ hồ nói, sau đó vội vàng gặm cắn xương quai xanh của cô.

“Anh. . . sao có thể như vậy. . . .” Ô Nguyệt Vân kháng nghị.

“Chẳng lẽ em nhẫn tâm nhìn anh bị lửa dục thiêu đốt, nhốt mình trong phòng rồi tự giải quyết sao?” Chu Uy Tuấn ngẩng đầu lên nhưng không nhìn cô, toàn bộ tầm mắt đều đặt trên bầu ngực căng tròn. “Từ chiều đến giờ anh đã bị lửa dục thiêu đốt rồi, thậm chí ở công ty mà phải đi tắm nước lạnh để dập lửa. . . . tất cả đều do em làm hại!”

Cô hại anh? Ánh mắt anh cứ nhìn chằm chằm khiến cô xấu hổ, Ô Nguyệt Vân lấy tay che ngực mình, lại hồn nhiên không hề biết động tác này khiến cho bầu ngực mềm mại bị ép lại, càng trở nên quyến rũ.

“Buổi sáng anh để cho em được hưởng thụ, không ngờ buổi tối em lại không thêm để ý đến anh, mặc anh tự sinh tự diệt. . . .”

“Em mới không có hưởng thụ, là do anh. . . .”

“Tệ thật, không ngờ lúc đó anh chưa cho em hưởng thụ đủ, thật xin lỗi!” Chu Uy Tuấn dùng ngón trỏ ấn vào chỗ ngực bị cô ép lồi ra: “Chờ một chút anh sẽ đền bù cho em!”

Chu Uy Tuấn vừa nói vừa dùng sức kéo tay của Ô Nguyệt Vân ra, sau đó anh với tay lấy cả vật trối chắt hai tay cô rồi cột vào đầu giường.

Thân thể của cô bởi vì vậy mà hoàn toàn lộ rõ, dưới ánh đèn mờ ảo lại như đang phát ra một loại ánh sáng trong suốt.

Chu Uy Tuấn hí hóp mắt nhìn thân thể đầy đặn này nhưng cũng không vội vàng tận hưởng, anh chỉ vươn tay ra, trượt một đường từ xương quai xanh xuống hai bầu vú, vẽ một vòng, cuối cùng lại đặt lên trên nhũ hoa.

Cái loại động tác từ từ chậm rãi này khiến cho Ô Nguyệt Vân bất an giãy giụa, cố gắng thoát khỏi chiếc cà vạt. Mặc dù cô và Chu Uy Tuấn đã phát sinh quan hệ rất nhiều lần, thế nhưng cô vẫn không quen để thân thể trần truồng như vậy hiện ra trước mặt anh.

Ngoại trừ xấu hổ, thì cô biết rõ giá trị của mình như thế nào, cô không có vóc người duyên dáng, so với những cô gái bây giờ thì cô có vẻ mập hơn, vậy mà tại sao anh vẫn thích nhìn cô?

“Đừng nhìn. . .” Cô giãy giụa.

“Tại sao? Em xinh đẹp như vậy, nhất là chúng nó, cứ như vậy thật khiến người ta yêu mến. . .” Đôi mắt của Chu Uy Tuấn dường như sắp phun ra lửa, ánh mắt sáng ngời.

“Em rất béo, lại vô cùng bình thường, cũng chẳng hề xinh đẹp. . .”

“Nhưng anh thích em thế này, nếu em giảm cân, anh sẽ không bao giờ tha thứ cho em!”

“Em muốn nghỉ ngơi. . .”

“Anh đã nói rồi, em cứ nghỉ ngơi thật tốt, để mình anh tiêu hao thể lực là được rồi!” Chu Uy Tuấn nhe răng cười, vôn về hai quả anh đào nhỏ, nắn nắn bóp bóp.

“Anh, anh cứ như vậy. . .em không nghỉ ngơi được. . . thả em ra!” Thật đáng thương, đáng vẻ cô cầu xin thật đáng thương nha.

“Đáng vẻ em như vậy khiến anh càng muốn bắt nạt!” Anh tiếp tục xoa bóp hai quả anh đào nhỏ.

“Ừm. . .đừng mà. . .” Ngực bắt đầu căng đau, cảm giác tê tê ngứa ngứa bắt đầu xuất hiện.

“Chờ thêm chút nữa, sắp được rồi!” Hết vôn về rồi lại gầy gầy, xoa xoa bóp bóp, hơi thở của Chu Uy Tuấn càng lúc càng trở nên dồn dập.

“Ôi. . .” Ô Nguyệt Vân nghiêng đầu, đem mặt vùi vào trong gối.

“Chúng ta đã ân ái nhiều lần, tại sao em vẫn còn nhạy cảm như vậy?” Chu Uy Tuấn cười khê, rồi lại bắt ngờ néo mạnh quả anh đào căng cứng đang vểnh cao, lẳng tai nghe thấy cô đang đè nén âm thanh rên rỉ, anh tốt bụng khuyên: “Rên lên thành tiếng thì sẽ thoải mái hơn nhiều!”

“Đừng mà, không muốn. . .”

“Không thích anh làm em thoải mái thế này sao? Hừm?” Chu Uy Tuấn cười khê: “Anh biết rõ là em thích, nếu không thì tại sao thân thể em lại mềm nhũn như vậy, để mặc anh muốn làm gì thì làm?”

Anh cúi đầu, hơi thở ấm nóng phả lên má trái của cô, anh dùng tay xoay mặt cô lại, sau đó đem đôi môi mát lạnh phủ lên môi cô, đầu lưỡi cạy mở hàm răng, không hề khách khí mà tiến vào, để cho hơi thở của hai người hòa vào nhau.

Một lát sau, anh thuận thế cúi người xuống, hôn phớt lên bầu ngực trắng nõn của cô, cuối cùng là đến nụ hoa đỏ hồng cứng rắn, dùng đầu lưỡi ẩm ướt vòng quanh chơi đùa.

“Kêu đi, anh muốn nghe.” Một tay anh trượt xuống bên dưới, chạm vào quần lót bằng tơ của cô.

“A. . .” Ô Nguyệt Vân lắc đầu, mái tóc cũng theo đó mà lay động, cô cảm thấy thân thể mình càng lúc càng nóng.

“Văn Văn, kêu một tiếng cho anh nghe đi, anh thích nghe. . . nhanh nào!” Phía trên dùng lưỡi liếm mát, phía dưới cử động đầu ngón tay

“Em khó chịu. . .” Ô Nguyệt Vân vịn vẹo hông, hai tay bị trói cũng nắm chặt lại.

“Ồ, em ướt rồi, thoải mái đến vậy sao?” Anh miết nhẹ đầu ngón tay, cách một lớp vải lại có thể tìm được chính xác khe huyệt của cô, khẽ ấn nhẹ để quần lót và đầu ngón tay tiến vào.

Ô Nguyệt Vân run rẩy, phát ra âm thanh như mèo kêu.

“Em không chỉ có thân thể đáng yêu mà ngay cả tiếng rên cũng đáng yêu như thế.” Chu Uy Tuấn khê cắn nhẹ lên ngực cô, khiến nhũ hoa ướt đầm một mảng, vừa hôn vừa mát, sau đó lại dần dần trượt xuống dưới, rốt cuộc cũng phá vỡ hàng phòng ngự cuối cùng của cô, trong nháy mắt, đám lông rậm rạp thừa thớt đã hiện ra trước mắt anh.

Anh mở chân cô ra thật to, vùng đất non mềm đã được tưới nước, tươi đẹp lóng lánh.

Mặc dù đã nhìn thấy cảnh này không biết bao nhiêu lần, thế nhưng lần nào cũng khiến Chu Uy Tuấn như ngừng thở.

Quá đẹp, quá đậm mỹ, quá . . . dễ dàng khiến tim anh đập rộn lên!

Ánh mắt anh quá mức nóng bỏng khiến Ô Nguyệt Vân dường như có ý thức tự giác, hoa huyết khô co rút lại, chảy ra dịch lỏng trong suốt ngọt ngào.

“Em. . .” Chu Uy Tuấn hoàn toàn nói không nên lời.

“A Tuấn, đừng nhìn em như vậy, em. . .” Ô Nguyệt Vân nức nở, ánh mắt nóng bỏng của anh khiến hai chân cô mềm nhũn, thế nhưng vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng phía dưới đang co rút mãnh liệt, cô hóp bụng, muốn khép đùi lại.

Đáng ghét, anh còn muốn nhìn bao lâu nữa? Ánh mắt của anh quá mức nóng bỏng, cứ như mãnh sư đang nhìn chăm chăm vào con thỏ béo, nghĩ xem nên đùa giỡn con mồi thế nào để sau đó nuốt trọn vào bụng.

Mặc dù lần nào cũng đều bị anh nhìn như vậy nhưng con thỏ này vẫn không có cách nào thích ứng.

Một lúc lâu sau, Chu Uy Tuấn mới cử động, anh khẽ rút ngón tay để dịch lỏng chảy ra ngoài, sau đó lại giơ ngón tay lên trước mặt hai người, hai đầu ngón tay khẽ động, dịch lỏng kia lập tức kéo thành những sợi tơ óng ánh dính ở giữa kẽ tay của anh.

Ô Nguyệt Vân nhắm chặt mắt, không dám chứng kiến cảnh tượng tuyệt mỹ khiến người ta run rẩy như vậy.

Đây là ái dịch của cô, lại bị anh dùng tay để thưởng thức . . .

Chợt, cô đột nhiên tròng mắt, nhìn xuống đỉnh đầu đang chôn ở giữa hai chân mình, nức nở hét lên: “A Tuấn!”

“Văn Văn, em thật ngọt. . .” Chu Uy Tuấn dùng hai tay giữ đầu gối của cô, kéo chân cô càng thêm mở rộng, sau đó vùi đầu sâu vào chính giữa.

Dịch lỏng tiết ra càng nhiều, tỏa ra mùi hương nồng đậm, lại càng làm cho Chu Uy Tuấn trở nên điên cuồng.

Đầu lưỡi anh lướt qua giữa khe hẹp, hai múi thịt căng đầy che đi đầu lưỡi, khiến anh nhớ tới lúc phái nam của mình bị hoa huyết non mềm của cô ngậm đến sáng khoái, đầu lưỡi lại càng không ngừng điên cuồng đảo quanh nhụy hoa yếu ớt mẫn cảm.

Cho đến khi chính anh cũng không nhịn được nữa, nâng thân thể bịn rịn mồ hôi, vươn tay mò trên đầu tử lấy bao cao su để đeo vào.

“Tuấn, em. . .” Ô Nguyệt Vân mơ màng vịn vẹo thân thể, bầu ngực no đủ cũng theo đó mà lay động.

Chu Uy Tuấn không đợi cô nói xong thì thân thể đã đè lên người cô, thất lưng khẽ nhấn xuống, đem phái nam nhắm chuẩn xác tiến vào trong cơ thể mất hồn của cô.

Bị nhồi đến căng đầy, bị bao chặt đến sáng khoái, cả hai người đồng thời phát ra âm thanh rên rỉ.

Sau đó, anh bắt đầu chuyển động thất lưng, thoáng chốc rút ra rồi lại lập tức đẩy vào, triền miên không dứt, cứ như vậy mà dùng sức va chạm vào bên dưới của cô, nhìn mình đang bị cô cắn nuốt.

Khe huyết của cô tựa như một cái miệng nhỏ tham ăn, không ngừng mút lấy dục vọng to lớn của anh, khép khép mở mở, liên tục phun ra nuốt vào, lại còn chảy ra chất lỏng ngọt ngào khiến cho người ta điên cuồng.

“Cái miệng nhỏ bên dưới của em thật là tham ăn!” Giọng nói của anh có chút run rẩy.

“A! Tuấn . . . Lớn, lớn quá, anh nhẹ một chút!” Ô Nguyệt Vân cảm thấy da đầu tê dại, nhưng rồi lại thoải mái đến cực hạn.

Hai bầu ngực của cô lay động, ánh mắt mờ mịt, đôi môi khẽ mở khiến cho Chu Uy Tuấn không ngừng ra sức đâm vào, Ô Nguyệt Vân thở dốc càng thêm kịch liệt, hai tay bị trói bằng cả vật theo động tác của anh lại càng thêm siết chặt, Chu Uy Tuấn vươn tay cởi trói cho cô, hai tay vừa được tự do, cô lập tức túm chặt ga giường.

“Em thật là chặt muốn chết! Mất hồn như vậy, thật khiến anh điên cuồng!” Anh cúi đầu, nhấm nháp đầu vú đang nảy loạn.

Hai chân cô kẹp chặt lấy hông anh, thân thể bị anh đưa đẩy lên liên hồi, không ngừng run rẩy: “Tuấn, em không được. . . khó chịu quá. . .” Cô bấu chặt vào tay anh, trong ánh mắt chỉ có ham muốn cuồng loạn.

“Đã tới rồi sao?” Kỳ thực không cần phải hỏi cũng biết tình trạng của cô, vách tường thịt bên trong hoa huyết đã bắt đầu co rút.

Ô Nguyệt Vân không biết mình nên gật đầu hay lắc đầu, cả người giống như bị chìm vào trong nước, chỉ biết ôm chặt lấy khúc gỗ, trong đầu hiện lên đủ loại sắc thái và những hình thể bất quy tắc, không biết làm sao để hình dung khoái cảm đang cuộn cuộn kéo đến như muốn ép cô đến bờ biên giới chuẩn bị sụp đổ này.

Thời gian giống như trôi qua mấy trăm năm, lại giống như chỉ một giây ngắn ngủi, khoái cảm trở nên mãnh liệt, trong đầu vang lên một tiếng, Ô Nguyệt Vân ngửa đầu hét to, cho đến khi mọi thứ qua đi, cơ thể cô lập tức trở nên mềm oặt co quắp.

Đôi mắt của Chu Uy Tuấn khẽ híp lại, lúc thân thể cô trở nên mềm nhũn, anh vươn tay nâng mông của cô lên, không cho phép cô tách khỏi mình.

Anh cắn răng, mồ hôi nhễ nhại, mạnh mẽ ra vào bên trong hoa huyết bởi vì cao trào mà càng thêm căng chặt, khiến cho ái dịch tiết ra ồ ạt. Anh cũng sắp tới rồi. . . sắp tới rồi.

Một cái, hai cái, ba cái — thân thể của Chu Uy Tuấn cứng đờ, anh dùng sức tiến vào nơi sâu nhất bên trong hoa huyết của cô, phát ra tiếng gầm như dã thú, chất lỏng nóng rực theo tiếng gầm của anh mà bắn ra, thật lâu sau mới dần dần ngừng lại.

Anh rút ra dục vọng đã có chút mềm xuống, chất lỏng tích tụ bên trong khe huyết theo đó mà chảy ra ngoài, khiến ga giường bị nhuộm ướt một mảng.

Chu Uy Tuấn thở ra một hơi, tháo bao cao su ném qua một bên, sau đó hôn lên khuôn mặt của Ô Nguyệt Vân rồi ôm chặt lấy cô, vừa thỏa mãn vừa quyến luyến, nhẹ nhàng gặm cắn cổ phỉếm hồng, đến tận lúc hai người chìm vào giấc ngủ.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 10 – Hoàn Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

3. Chương 3

Chương 3

Trẻ con là sinh vật vừa ngây thơ trong sáng lại vừa nguy hiểm, chúng có thể dễ dàng cô lập những người cùng trang lứa xung quanh mình mà không rõ nguyên do, hoặc bắt nạt những kẻ ‘ngoại tộc’ trong mắt chúng, cho dù rõ ràng là không hiểu vì sao lại phải chán ghét những kẻ ‘ngoại tộc’ kia, nhưng bởi vì trong lòng đã được mặc định là cùng một thể hệ, vậy nên vẫn cứ hòa theo đám đông.

Bởi vì hoàn cảnh gia đình nên từ nhỏ Ô Nguyệt Vân đã là đối tượng bị các bạn học xa lánh, bắt đầu từ nhà trẻ Đại Ban, dù là nam hay nữ cũng đều cô lập và trêu chọc cô, mặc dù không phải tất cả bạn học đều như vậy, nhưng đa số bạn học bởi vì muốn sinh tồn nên cũng lựa chọn bàng quan, đặc biệt là sau khi lên tiểu học thì tình hình lại càng nghiêm trọng hơn.

Sau khi Ô Nguyệt Vân được sinh ra, cha của cô lại đột ngột qua đời vì tai nạn giao thông, chỉ để lại một mảnh đất và khoản tiền kha khá cho hai mẹ con. Năm Ô Nguyệt Vân 3 tuổi, mẹ Ô và một thương nhân mến nhau, thậm chí đã tính đến chuyện kết hôn. Nhưng khi mẹ Ô sắp bước vào lễ đường, cho rằng mình

có thể tìm được hạnh phúc một lần nữa thì lại phát hiện tay thương nhân kia đã bỏ trốn mất dạng, thậm chí còn lừa mất mảnh đất giá à các thương gia đang tranh giành, mẹ Ô vì thế mà bị đả kích nặng nề, thần kinh rối loạn dẫn đến tâm tình cũng trở nên khác thường.

Những chuyện này đều được hàng xóm thay nhau truyền miệng, mà lời nói của người lớn, cho dù trẻ con nghe không hiểu nhưng cũng cảm nhận được thái độ bất hòa của người lớn đối với mẹ con nhà này, thực tế thì Ô Nguyệt Vân luôn một thân một mình, lúc nào cũng im lặng, không hề đụng chạm tới bất kỳ người bạn cùng trang lứa nào, vậy mà bọn họ lại coi cô là ‘ngoại tộc’, đem lời nói của người lớn nhà mình đi kể cho những người khác.

Bọn họ chỉ đơn thuần kể lại, thế nhưng lại vô tình là lưỡi dao bén nhọn, khiến cho ngôn từ uyển chuyển của các bậc phụ huynh vào trong miệng đám trẻ lại trở thành —— đừng tới gần hai mẹ con nhà đó!

Vì vậy, bọn trẻ không thích đến gần Ô Nguyệt Vân, thỉnh thoảng lại cố ý đẩy cô té ngã, hoặc là cố tình đem cặp sách, bút, tập vở của cô ném đầy xuống đất, rồi nhìn cô lặng lẽ ngồi xổm xuống, chậm rãi nhặt lên.

Những điều này Ô Nguyệt Vân vẫn luôn nhìn được, cô chưa từng vì vậy mà khóc, bởi vì mẹ cô cũng đang khóc, vậy nên cô không thể khóc.

Có lẽ giáo viên biết rõ là đám học sinh bắt nạt cô, thế nhưng vẫn giả vờ không biết, dù sao thì Ô Nguyệt Vân cũng không khóc không nháo, vậy nên giáo viên cũng lười quan tâm.

Năm Ô Nguyệt Vân vào tiểu học, đó là một ngày thứ bảy oi bức của mùa hạ, ngày hôm ấy, cô vĩnh viễn không bao giờ quên.

Giữa trưa lúc tan học, sân trường ồn ào náo nhiệt, cô đang xếp hàng theo đội ngũ để ra khỏi lớp, lúc đi qua rãnh cống nhỏ trước cửa lớp thì đột nhiên bị vấp chân, thân thể cô ngã nhào xuống rãnh cống. Khi cô cố gắng bò lên thì trên người đã dính đầy nước sinh hôi thối.

Cô giáo không nói gì, chỉ khẽ nhíu mày hỏi ‘có bị thương không’, trông thấy cô lắc đầu thì lập tức đưa đội ngũ đến trước cổng trường. ‘Làm ơn đi! Cô ấy còn phải chấm bài tập cho cả lớp, sau khi chấm xong mới có thể thoải mái nghỉ ngơi ngày chủ nhật, không có thời gian ở trong này dây dưa đâu!’.

Ô Nguyệt Vân chỉnh lại quần áo đã bị dính đầy vết bẩn màu xanh đen, đám học sinh ba bước gộp thành hai, bịt mũi rồi bước nhanh qua cô, đẩy cô xuống cuối hàng ngũ. Trên đường về nhà, dù cô còn nhỏ tuổi nhưng vẫn có thể cảm nhận rõ ràng những ánh mắt kì dị của đám bạn học khi đi ngang qua mình.

Cô cúi đầu xuống, đôi mắt nhìn chằm chằm vào mặt đất, bước chân càng trở nên nhanh hơn.

Không xong rồi, mắt cô đau quá! Cô muốn giơ tay xoa xoa con mắt đang nhói đau, nhưng lại ý thức được tay đang bẩn, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Hôi quá!”

“Bẩn như vậy, sao không đợi mọi người về hết rồi hãy về?”

“Cậu vừa rớt xuống hố phân à? Thúi muốn chết!”

Không biết là học sinh lớp nào đi đến bên cạnh cô, hét lên một câu, cô giống như một cô gái nhỏ bị đám người cao lớn vây quanh, chỉ biết rụt cổ mà tiếp tục bước về phía trước.

Bỗng chốc, có một người lướt qua bọn họ, không chê cô bẩn mà kéo cô đến bên cạnh mình.

“Các người làm vậy không thấy quá đáng sao?”

Mọi người quan sát, phát hiện là một cậu bé có khuôn mặt trắng nõn, trên bảng tên ghi là học sinh lớp bốn, phía sau cậu còn có một cậu bé và cô bé có khuôn mặt giống nhau như đúc.

“Đúng đó, thật là, bắt nạt đàn em khóa dưới, thật xấu hổ!” Cô bé đánh mặt quát.

“Lục Đồng Trình, Vu Gia Huy, thì ra là các người.” Cậu bé có khuôn mặt giống với cô bé kia kêu tên bọn họ.

“Chu Uy Hoàng, Chu Giai Bái?” Cặp song sinh thu hút nhất, cặp song sinh được yêu thích nhất, còn có cả người anh trai nổi tiếng của bọn họ!

“Thật mất mặt, sao tôi lại học cùng lớp với mấy người chứ.” Chu Giai Bái hừ một tiếng, còn tinh quái hất cằm lên, le lưỡi nhả mặt với bọn họ.

“Chu Giai Bái, đừng tưởng cô giáo thích cậu thì có thể kiêu ngạo như vậy!” Nghĩ mình được giáo viên yêu thích nên lần nào cũng đối đầu với bọn họ, thật là một nữ sinh đáng ghét!

“Có giỏi thì cũng tìm cách để giáo viên yêu thích mấy người đi! Haha.” Chu Giai Bái le lưỡi, lại phát hiện anh hai nhà mình đã kéo cô gái nhỏ vừa được hai ‘đại hiệp’ bọn họ giải cứu đi xa rồi, Chu Giai Bái cuống quýt đuổi theo, thế nhưng vẫn không quên quay về phía hai người bạn học làm mặt xấu. “Anh hai, chờ em với!”

Bốn người đi đến công viên nhỏ phía trước, đến cạnh nhà vệ sinh công cộng bốc mùi hôi đến tận trời.

“Giai Bái, em có mang khăn tay không?” Cậu bé đang nắm tay Ô Nguyệt Vân cất tiếng hỏi.

“Chỉ có giấy vệ sinh thôi.” Chu Giai Bái lấy ra một xấp giấy vệ sinh nhăn nhúm đưa cho anh trai mình.

“Em có này.” Chu Uy Hoàng lấy khăn tay từ trong cặp ra.

“Làm sao em . . . ừm . . . lại bẩn thế này?” Chu Giai Bái gãi đầu, quan sát cô bé đàn em cấp dưới.

Ô Nguyệt Vân cúi đầu, lui ra phía sau vài bước. Vừa rồi tay cô bị nắm chặt, cô muốn giãy giụa nhưng người ta không chịu buông ra, cứ khăng khăng kéo cô tới nơi này . . . bọn họ muốn làm gì vậy?

“Đừng sợ, chúng tôi không phải là người xấu!” Chu Giai Bái vội vàng phát tay, cố gắng nhớ lại tình tiết trong mấy bộ phim mà mẹ mình hay xem, không biết mấy vị đại hiệp chuyên đi cứu người thì sẽ trấn an người khác như thế nào?

“Anh là Chu Uy Tuấn.” Chu Uy Tuấn ngồi xổm xuống, cho đến khi Ô Nguyệt Vân ngẩng đầu thì anh mới nở nụ cười, để lộ ra hàm răng trắng: “Đây là Chu Uy Hoàng, còn đây là Chu Giai Bái.”

Chu Giai Bái cười hì hì, Chu Uy Hoàng cũng không chịu thua kém, cố gắng làm mình biến thành ‘đại hiệp’ thân thiện dễ gần giống như trong TV.

“Bọn anh giúp em làm sạch quần áo có được không?” Chu Uy Tuấn hỏi.

Ô Nguyệt Vân nhìn anh, cổ họng như nghẹn lại, trong lòng vừa nghi ngờ vừa sợ hãi. Bọn họ muốn làm gì? Sao lại mang cô tới nơi này? Cô phải mau chóng về nhà, nếu về trễ hơn mẹ, để mẹ nhìn thấy bộ quần áo bẩn như vậy thì mẹ sẽ khóc. . . .

Không có được câu trả lời của cô, Chu Uy Tuấn còn nhỏ tuổi, cũng sớm mất đi tính nhẩn nại, anh dứt khoát sai hai đứa em mình bắt đầu chia nhau ra làm việc.

Chu Giai Bái giúp cô xử lý váy, còn Chu Uy Tuấn và Chu Uy Hoàng thì giúp cô giải quyết cặp sách và vết bẩn trên tay áo của cô, phải mất 20 phút sau thì cô mới trở nên sạch sẽ.

Mặt trời lên tới đỉnh đầu, cũng vừa vặn hong khô quần áo của cô, bốn đứa trẻ ra khỏi công viên, Chu Giai Bái và Chu Uy Hoàng thì cao hứng nhảy nhót, chuẩn bị về nhà báo cáo với mẹ về – việc tốt mà hôm nay bọn họ làm được, còn Chu Uy Tuấn thì chỉ nắm tay Ô Nguyệt Vân, chậm rãi theo sau bọn họ.

“Có phải em thường gặp những chuyện như vậy không?” Chu Uy Tuấn hỏi, phòng học của anh ở trên lầu hai, nằm đối diện với lớp của cô, lần nào anh cũng trông thấy cô bị bắt nạt đến thâm thối.

Ô Nguyệt Vân chỉ lẳng lặng đi về phía trước, ánh mắt vẫn cúi xuống nhìn đường, cho đến khi đi tới một ngã rẽ thì cô mới khẽ giật tay mình ra khỏi tay anh.

“Nhà tôi ở hướng này. . . .” Giọng nói nhỏ nhẹ tinh tế khiến cho Chu Uy Tuấn phải dùng toàn bộ lực chú ý mới có thể nghe được.

“Em cũng ở nơi này à? Để anh đưa em về.” Anh không nói hai lời liền kéo cô quẹo về phía bên trái.

Đây là một tiểu khu xây theo kiểu mở, bên trong là một khuôn viên, rẽ vào bên trái thì cũng có thể thông đến bên phải, nhà anh nằm ở bên phải. Anh âm thầm đếm từng ngôi nhà mình đã bước qua, cho đến căn nhà thứ tư, bức tường gạch vốn màu vàng nhạt đã bị ngả thành màu xám trắng, Ô Nguyệt Vân dừng bước.

“Đây là nhà em?”

Ô Nguyệt Vân gật đầu.

“Từ nay về sau, buổi sáng anh sẽ đến đón em cùng đi học, thứ bảy anh học nửa buổi, sau khi tan học thì sẽ đến lớp tìm em, chúng ta cùng nhau về nhà.” Lần nào anh cũng nhìn thấy cô bị bắt nạt, mẹ đã từng nói không nhìn được thì phải chạy đến giúp đỡ.

Sau khi Ô Nguyệt Vân lo lắng nửa ngày mới miễn cưỡng gật đầu, nhìn vị đại ca kia nghênh ngang rời đi, cô không hiểu vì sao anh lại muốn giúp mình?

Từ lúc đó trở đi, ngày nào cô cũng cùng ba anh em nhà họ Chu đến trường, chỉ cần có thể thì cũng sẽ cùng nhau về nhà.

Có lẽ là đám học sinh nghĩ cô đã bị anh em nhà bọn họ ‘bắt’ nên mới dần dần dễ yên, mặc dù không thân thiết với cô nhưng cũng không tùy ý bắt nạt cô như trước nữa.

Mối quan hệ này duy trì đến tận 5 năm, gió mặc gió, mưa mặc mưa, cho đến khi Ô Nguyệt Vân tốt nghiệp tiểu học, chuyển nhà đến Đào Viên.

Từ nhỏ đến lớn, tính cách của Ô Nguyệt Vân hầu như không hề thay đổi, từ khi có trí nhớ cho tới khi lên đại học, trừ phi cần thiết, nếu không thì cô cũng rất ít khi chủ động nói chuyện với người khác, ‘yên tĩnh’ là hai từ mà mọi người nhận xét về cô. Cô tựa như một bông hoa trắng nhỏ lặng lẽ nở ở ven đường, không phiền đến người khác, chỉ một mình tỏa hương thơm.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Ô Nguyệt Vân bắt đầu cố gắng tìm việc, nộp hồ sơ vài chỗ thì đều yêu cầu cao, cô cũng đã từng đến phỏng vấn ở không ít công ty, nhưng cũng không được chỗ nào nhận.

Ô Nguyệt Vân cực kỳ nhạy cảm với ngôn ngữ, hồi đại học, cô học khoa Anh ngữ, cũng tự học thêm tiếng Nhật và tiếng Đức, lúc rảnh rỗi lại lập tức cầm cuốn sách dày cộm lên để đọc, hai người bạn cùng phòng mỗi lần nhìn thấy thì cũng chỉ biết ôm trán cảm thán, cô bị tiếng Anh đầu đọc còn chưa đủ, cần phải tìm thêm ngôn ngữ ngoài hành tinh để tự dày dạn mình.

Đây cũng vì lúc bắt đầu xin việc thì Ô Nguyệt Vân đều nhắm vào mấy công ty cần người phiên dịch, dù sao đây cũng là sở trường của cô. Nhưng rồi, thời gian cứ thế trôi đi, vẫn không có một công ty nào chịu thuê cô, vì vậy cô muốn nâng tiêu chuẩn của mình, chỉ cần thấy chỗ nào đang tuyển trợ lý thì cô đều nộp hồ sơ, tranh thủ cơ hội để tìm được việc làm.

Ngày hôm đó, Ô Nguyệt Vân chậm rãi bước ra khỏi một công ty, vừa ra đến cửa thì một làn gió nóng xộc vào mặt khiến đầu óc cô choáng váng.

Cô day nhẹ thái dương, đứng ở một góc khuất trước cửa công ty để nghỉ chân, định hít thở một chút rồi sẽ rời đi.

Lại thất bại rồi! Cô chán nản thở dài một hơi, lại đột nhiên phát hiện điện thoại trong túi xách bỗng vang lên.

Điện thoại của cô ít khi nào có ai gọi tới — hay phải nói là, ngoại trừ mẹ cô thì căn bản là không có ai gọi tới, SIM lưu được 300 số để cho cô xài nửa năm cũng vẫn còn trống.

Cô bắt máy, bên kia truyền đến tiếng mẹ cô, bà gọi để hỏi han về tình hình phỏng vấn, Ô Nguyệt Vân nói dối rằng mọi thứ đều thuận lợi, hiện tại chỉ chờ vào làm thôi. Mẹ Ô cẩn thận dặn dò cô phải chú ý thân thể, ăn uống rồi mới chịu cúp máy.

Ô Nguyệt Vân cất điện thoại vào trong túi xách, cụp mắt đứng thêm vài phút, đang chuẩn bị cất bước rời đi thì lại đột nhiên nghe thấy một giọng đàn ông lạ lẫm vang lên.

“Ô. . . Nguyệt Vân?”

Cô hoang mang ngẩng đầu lên, tầm mắt lại nhìn về phía khuôn mặt vừa quen thuộc vừa lạ lẫm. Cô vẫn nhớ rõ khuôn mặt này, trong ấn tượng, anh là một cậu bé non nớt, không như lúc này, tràn ngập khí thế của một người đàn ông trưởng thành.

Miệng nhỏ của cô khẽ mấp máy, cho đến khi người đàn ông đi tới trước mặt thì mới nói ra được: “Chu Uy Tuấn?”

“Đã nhiều năm như vậy mà em còn nhớ rõ anh sao?” Chu Uy Tuấn nhếch miệng, nụ cười vẫn giống hệt như khi còn bé.

Ô Nguyệt Vân gật đầu. Anh cũng còn nhớ cô sao?

“Em vẫn dễ đỏ mặt như vậy.” Chu Uy Tuấn cười tươi, nói: “Đã nhiều năm như vậy mà dường như em vẫn không hề thay đổi, vừa rồi anh còn cho là mình hoa mắt, tự hỏi sao lại có một cô bé giống hệt em như vậy? Anh thử gọi tên em, không ngờ đúng là em thật.”

Ô Nguyệt Vân chỉ lẳng lặng đứng im, cũng không nói chuyện.

Chu Uy Tuấn cũng đã quen với cô thế này, anh tiếp tục hỏi: “Sao em lại ở đây?”

“Em tới đây phỏng vấn.”

“Thuận lợi không?”

Ô Nguyệt Vân lắc đầu, bả vai sụp xuống.

“Vậy sao. . .” Chu Uy Tuấn trầm ngâm nửa ngày: “Em nộp đơn vào vị trí nào?”

“Trợ lý nghiệp vụ.”

Chu Uy Tuấn nhướng mày, không hề kinh ngạc vì cô thất bại. Trợ lý nghiệp vụ tuy không cần phải thường xuyên gặp mặt khách hàng như doanh nhân, nhưng thỉnh thoảng vẫn có lúc phải tiếp xúc với khách hàng, thậm chí còn phải thường xuyên tiếp điện thoại từ các doanh nghiệp khác gọi tới, với tính cách của cô thì công việc này tuyệt đối không thích hợp. . . . Trừ khi tính cách đó thay đổi 180°!

“Tối nay em rảnh không?” Chu Uy Tuấn đột nhiên hỏi.

“Hả?” Ô Nguyệt Vân nhìn anh, chớp mắt mấy cái.

“Buổi tối cùng nhau đi ăn có được không? Chúng ta đã lâu không gặp, từ sau khi em chuyển nhà cũng đã mười năm rồi.”

“Ừ!” Mười năm ba tháng.

“Em ở đâu? Sau khi tan việc anh đến đón em.”

Ô Nguyệt Vân không chút nghĩ ngợi liền nói ra địa chỉ của mình, còn làm theo yêu cầu của anh mà đọc ra số điện thoại.

“Từ đây đến đó tầm nửa tiếng, trước khi đi anh sẽ gọi cho em, em có chuẩn bị kịp không? Hay cần anh nói trước thời gian cho em biết?”

“Không cần đâu, nửa tiếng đủ rồi.” Cô không có thói quen trang điểm hay chọn lựa quần áo, nửa giờ là đã quá nhiều rồi.

“Vậy nhé, tầm. . .” Chu Uy Tuấn nhìn đồng hồ, ngẫm nghĩ: “Tầm 7h anh mới có thể rời khỏi công ty.”

“Không sao.”

Chu Uy Tuấn gật đầu, trước khi đi còn xoa nhẹ đỉnh đầu cô. Thói quen này vẫn như mười năm trước, không hề thay đổi, tựa như bọn họ chưa từng xa cách.

“Tối gặp lại.” Anh phất tay với cô, sau đó tiến vào công ty cô vừa phỏng vấn.

Thì ra anh đang làm việc trong công ty này . . . “Công ty Toàn Phương Vị?” Không biết có thiếu người hay không? Cho dù chỉ là thực tập viên cũng tốt, cô muốn được làm chung công ty với anh, đứng phía sau nhìn bóng lưng của anh, cũng như năm đó . . .

Trên thực tế, lúc Ô Nguyệt Vân lên đại học năm hai thì đã từng trở về Cao Hùng*, nơi cô cảm thấy tối tăm ngột ngạt, bây giờ đã có nhiều tòa nhà mới mọc lên, nhưng cô lại thất vọng phát hiện, ngôi nhà vốn thuộc về Chu Uy Tuấn đã đổi chủ mất rồi.

(*Cao Hùng: một thành phố nằm ở phía nam của Đài Loan.)

Giống như cô rời đi thì anh cũng sẽ rời đi.

Nhưng rồi, người mà cô vốn cho là mình sẽ không bao giờ gặp được nữa, vậy mà bây giờ lại có thể gặp được anh giữa biển người mênh mông, mà anh vẫn chưa từng quên cô, cô thật may mắn biết bao.

“Cho nên đến bây giờ em vẫn chưa tìm được việc à?” Chu Uy Tuấn hỏi. Lúc này, bọn họ đang ở trong một quán ăn đơn giản để dùng cơm.

“Vâng.” Ô Nguyệt Vân gật đầu, dùng nĩa xiên vào một miếng súp lơ xanh ngắt.

Chu Uy Tuấn nhìn cô gái trước mặt, nhớ tới dáng vẻ của cô khi còn bé, cảm giác thân thiết từng có lại một lần nữa ùa về trong anh. Biết rõ là cô chưa tìm được việc, trong đầu anh đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, chẳng qua anh vẫn chưa mở miệng, cho là mình cần phải suy xét thêm một chút.

“Bác gái vẫn khỏe chứ?” Chu Uy Tuấn đổi chủ đề khác.

“Rất tốt, từ lúc đến Đào Viên cùng với dì hàng xóm thì ngày nào dì ấy cũng qua nhà em, thậm chí còn kéo mẹ em đi du lịch khắp nơi, tình trạng của mẹ em cũng nhờ vậy mà chuyển biến tốt hơn, bây giờ đã bình thường rồi.”

“Vậy thì tốt rồi.”

“Anh Uy Hoàng và chị Giai Bái có khỏe không?”

“Bây giờ thằng nhóc Uy Hoàng đang ở Nhật Bản quên cả trời đất, còn Giai Bái thì đang học võ, học một hồi rồi chạy theo sư phụ kiếm bạn trai lên núi Võ Đang ‘tu luyện’ luôn.”

“Chị Giai Bái . . . học võ?”

“Em cũng không phải là không biết, cái con bé này suốt ngày ảo tưởng mình là cái gì mà đại hiệp có một không hai, lúc học đại học thì chạy đi tham gia vào câu lạc bộ Thái Cực. . . Nó nói nó thật lòng muốn học, nhưng sau khi tham gia CLB được một năm, bảo nó đánh một bài quyền thì ngay cả một động tác cũng không đánh được, anh thấy lúc ấy nó là đang ham mê nhan sắc của giáo viên hướng dẫn, vậy nên mới đăng ký tham gia, mục đích là để tìm bạn trai.” Kết quả thật đúng là đã bị con bé câu được!

Giọng điệu của Chu Uy Tuấn vừa bắt đầu dĩ lại mang theo cưng chiều khiến Ô Nguyệt Vân không khỏi cong môi cười yếu ớt. Anh vẫn giống như trước đây, vô cùng yêu thương các em của mình.

Nhìn thấy nụ cười của cô, Chu Uy Tuấn có chút thất thần. Lúc cô cười cũng không phải là khuyên quốc khuyên thành, chỉ là nụ cười đó lại khiến anh nghĩ tới một hạt giống không cẩn thận mà rơi vào vách núi, cho dù bị gió táp mưa sa giầy vò hành hạ thế nào thì vẫn quật cường nở hoa, giữa hoàn cảnh khắc nghiệt vẫn tỏa ra ánh sáng êm dịu.

Anh biết rõ hoàn cảnh của cô, ngày trước, lần đầu tiên anh cứu cô ra khỏi vòng luẩn quẩn của đám học sinh trong lớp cũng chỉ đơn thuần là bị ảnh hưởng từ một bộ phim mà mẹ thường xem, anh cho là mình cứu cô thì cũng giống như đại hiệp đứng cảm trên TV.

Nhưng càng lớn lên, giấc mộng ôm ấp làm anh hùng này cũng dần dần phai nhạt, thay vào đó lại là một thói quen không có cách nào từ bỏ.

Năm đó cô tốt nghiệp tiểu học, rời xa Cao Hùng, anh vốn nghĩ là mình sẽ dần mất đi cái thói quen này, thế nhưng lại không ngờ rằng, có những thứ sau khi đã thành thói quen rồi thì sẽ không có cách nào xóa đi. Thậm chí anh còn hay đứng trước căn nhà trống mà cô từng ở, một lúc lâu sau mới sực nhớ là cô đã rời đi;

hay có những lần bước một mình trên con đường đất, lại không nhìn được mà ngoái về phía sau, trong lòng anh lại cảm thấy trống rỗng.

Khi đó, phải mất thêm cả một học kỳ thì anh mới tiếp nhận được sự thật, mà sau nửa năm tiếp nhận sự thật thì anh cũng rời khỏi Cao Hùng.

“Em không ăn nữa sao?” Chu Uy Tuấn nhìn cô thả nĩa trong tay ra.

“Dạo này em ăn không nhiều lắm, thế nhưng vẫn béo. . . .”

Chu Uy Tuấn nhìn cô từ trên xuống dưới: “Như vậy mà béo?”

“À . . . So với những cô gái khác thì em coi như là béo rồi, cái này hình như là di truyền, cả mẹ và dì em cũng thế.”

“Như vậy thì cũng có gì mà không tốt.” Chu Uy Tuấn nói, sau đó lại vươn tay ra, trước ánh mắt sững sốt của Ô Nguyệt Vân, anh bưng đĩa thức ăn của cô đặt trên đĩa thức ăn đã trống rỗng của mình, bắt đầu ăn phần cơm rang tôm trứng mà cô ăn còn dư lại.

A, cái đó là cô đã ăn rồi mà!

Nhìn miệng nhỏ của cô cứ khép khép mở mở như cá, Chu Uy Tuấn khẽ bật cười, lấy một cái bánh pudding màu vàng nhạt để trước mặt cô: “Cho em này, anh nhớ em rất thích ăn những thứ mềm mềm như vậy.”

Ô Nguyệt Vân nhìn anh rồi lại nhìn chén sứ nho nhỏ màu trắng.

“Đừng khách khí, cứ cho là chúng ta đang trao đổi đồ ăn đi.” Anh múc một thìa cơm rang trứng bỏ vào trong miệng. Ồ, sao cô lại hay đỏ mặt như vậy?

“Cám, cảm ơn.”

Chu Uy Tuấn cười nhẹ, cố gắng kìm chế cơn kích động muốn vuốt ve gò má hồng nhuận của cô, ý nghĩ trong đầu vừa rồi vẫn còn đang dần đo thì giờ phút này đã có được đáp án.

Anh muốn bọn họ gặp nhau càng nhiều càng tốt.

“Chỗ của anh có việc muốn nhờ em hỗ trợ, em có đồng ý không?”

“Hả?” Ô Nguyệt Vân cảm thấy hôm nay có quá nhiều chuyện khiến cô phải bật thốt lên.

“Trong nhà anh thiếu một nữ . . . ừm . . . nữ giúp việc.”

“Nữ giúp việc?”

“Cũng không thể nói là dì giúp việc chứ? Nhưng mà nói là nữ giúp việc thì cũng không đúng lắm . . .” Chu Uy Tuấn nhún mày, trong khoảng thời gian ngắn anh không nghĩ ra cách nói nào tốt hơn: “Tóm lại, nhà của anh rất bừa bộn, cần người giúp đỡ để dọn dẹp, em biết đấy, đàn ông sẽ không xử lý mấy chuyện này.”

“Bác Chu đâu?”

“Anh cũng không còn nhỏ nữa, không thể ở nhà ăn bám mãi được, sau khi tiết kiệm đủ tiền thì đã ra ngoài mua nhà sống một mình, cho nên trước mắt trong nhà anh vẫn chưa có ai.” Chu Uy Tuấn giải thích.

“Nhà anh bừa bộn lắm sao?”

“Còn hơn cả bừa bộn ấy chứ.” Nếu cô mà thấy thì đảm bảo sẽ bị dọa sợ.

“Hay là em tới chỗ anh xem tình hình thực tế rồi quyết định cũng được?”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 10 – Hoàn Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

4. Chương 4

Chương 4

Bầu ngực bị một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng xoa bóp, ngón tay thô ráp miết nhẹ đầu vú, dần dần trượt xuống, bên tai vang lên tiếng đàn ông trầm khàn như mới vừa tỉnh ngủ.

“Đang nghĩ gì vậy?” Chu Uy Tuấn đặt một tay lên tấm lưng mềm mịn của Ô Nguyệt Vân, anh nghiêng người, dán môi mỏng lên vành tai cô.

Tay còn lại thì không ngừng vờ về bầu ngực trắng nõn.

Ô Nguyệt Vân bị anh ôm vào lòng, lưng áp sát vào vòm ngực của anh, chân cô và chân anh vòng qua nhau.

“Nghĩ đến lần đầu tiên đến đây.” Trong giọng nói tràn đầy vui vẻ, đáng vẻ xinh đẹp có chút lười biếng vì mới tỉnh ngủ, lại nghe thấy giọng nói đàn ông trầm khàn đến say lòng người khẽ vang lên.

“Cũng đã lâu như vậy mà vẫn còn nhớ sao?” Chu Uy Tuấn nhích nhích xuống dưới. Ừm. . . chỗ này đã chuẩn bị tốt rồi, vừa ấm lại vừa mềm, tiếc là bao cao su đã bị anh dùng hết từ ngày hôm qua, cũng không chuẩn bị để dự trữ, anh không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Lúc ấy em thật sự đã bị dọa sợ đấy.” Khi đó, anh đưa cô về nhà, vừa bước vào cửa đã trông thấy một đồng sách báo, quần áo nằm la liệt trên đất, tất thì mỗi cái một nơi, dụng cụ nhà bếp cũng vậy, cô cũng sờ hít vào một ngụm khí lạnh, tự hỏi làm sao anh có thể chịu được một cuộc sống như vậy?

Hơn nữa, cô hoàn toàn không có cách nào liên tưởng đến dáng vẻ tao nhã của anh cùng với mớ hỗn loạn này. Quả nhiên là nhìn người không thể nhìn bề ngoài!

“Vậy nên mới cần có em nha!” Môi của anh lại chạm vào tai cô, nhẹ nhàng khiêu khích.

“Đừng, nhột lắm. . . .”

Chu Uy Tuấn giả vờ như không nghe thấy, tiếp tục vừa liếm vừa cắn khiến Ô Nguyệt Vân cười khanh khách không ngừng.

“Vậy em có nhớ về lần đầu tiên chúng ta ân ái hay không?”

“Không có.” Làm gì mà phải nhớ lại những thứ đó?

“Cô bé không có lương tâm, anh đem lần đầu tiên của mình cho em, vậy mà em lại không hề nhớ tới.” Anh véo nhẹ vào eo cô như muốn trừng phạt. Ừ, cảm xúc này thật tốt!

“Thật sự là lần đầu tiên sao?” Ô Nguyệt Vân khẽ chớp mắt, trong lòng cảm thấy nghi ngờ.

“Không tin à?”

Đương nhiên là không tin rồi, làm gì có ai mới lần đầu mà đã mãnh liệt và chuẩn xác như vậy, giống như một tay lão luyện tình trường, khiến cô không ngừng cầu xin tha thứ.

“Anh rất lợi hại, đúng không?” Chu Uy Tuấn cười nhẹ, bàn tay to ôm lấy bầu ngực mềm mại, nhẹ nhàng xoa nắn.

Ô Nguyệt Vân không nói gì. Đàn ông đều đặc chí vì năng lực mạnh mẽ của mình sao?

“Xem ra mấy cái đĩa phim đen ít nhiều gì cũng có tác dụng.” Chu Uy Tuấn xoay người, kéo chăn đang che trên người bọn họ ra, thân thể trần trụi dề lên người Ô Nguyệt Vân, thắt lưng khẽ nhún xuống, cọ xát nơi mềm mại của cô, cổ họng phát ra tiếng rên rỉ giống như dã thú đang gầm gừ.

Ô Nguyệt Vân đỏ mặt đấm anh một cái.

“Đừng đùa nữa, lát nữa em phải đi giặt quần áo đấy.” Đã không còn sớm, nếu cứ tiếp tục kéo dài nữa thì sẽ bỏ qua thời gian tốt để phơi quần áo. Tuần trước cô phải bận rộn phiên dịch bản thảo, chỉ vì muốn hoàn

thành tốt bản thảo để giao nộp, vậy nên cả tuần cô đều làm việc nghiêm túc, ngay cả quần áo cũng không có thời gian để giặt.

“Anh không có đùa mà. . .” Không để ý tới sự chỉ trích hời hợt, anh tiếp tục dùng ‘vũ khí’ để đối phó với cô, hài lòng khi nghe thấy cô phát ra tiếng rên rỉ như mèo kêu.

“A Tuấn. . .”

“Ừ?” Anh không để phái nam của mình tiến vào hoa huyệt mà chỉ ở bên ngoài không ngừng cọ xát.

“Sáng nay ăn bánh trứng cuộn bắp cải nhé.”

“Được.” Anh không kén ăn.

“Có thể để em ra ngoài làm bữa sáng không?” Giọng điệu của cô nghe thật đáng thương.

Chu Uy Tuấn hí hóp mắt, cười đến thật tà ác: “Muốn rời khỏi cũng có thể, chỉ có điều . . . hình như hôm qua em đã quên mất ‘giao dịch’ của chúng ta, hôm nay phải tiếp tục bị trừng phạt. Sự trừng phạt của anh chính là. . . em phải mặc ‘chiếc váy’ đó cả ngày!” Anh không thể chờ đợi thêm để nhìn thấy cô mặc nó, đây chính là sự trừng phạt mà anh phải nghĩ mãi mới ra đấy!

“Đó là tự anh. . .” Nguy rồi! Hôm qua trong đầu cô toàn là chuyện mẹ bắt cô phải đi xem mắt, hoàn toàn quên mất chuyện mình đã hứa với Chu Uy Tuấn.

“Em dám thề là ngày hôm qua em không đáp ứng với anh? Hm?”

Ô Nguyệt Vân cắn môi.

“Mặc một chút xem sao . . . Vân Vân, anh đã đặc biệt mua nó cho em đấy, nhất định là sẽ vô cùng hợp với em, em mặc vào nhất định sẽ vô cùng đáng yêu. . . Huống chi một lời đã nói, tứ mã nan truy! Nếu không thì anh châm chước một chút, cho em mặc một ít đồ lót ở bên trong . . .”

Hồ ly bổng nổi lòng từ bi, nửa thuyết phục, nửa ép buộc tiểu bạch thỏ phải đi thay quần áo, để cho hồ ly biến thân thành sói, nuốt bé thỏ nhỏ đáng thương vào trong bụng!

A . . . thật chờ mong nha!

Quy trình thay quần áo đã thành công, Chu Uy Tuấn cảm giác trống ngực của mình đang đập như điên.

Khuôn mặt của Ô Nguyệt Vân đỏ bừng như sắp nhỏ máu, cô xấu hổ kéo kéo gấu váy không thể ngắn hơn được nữa, một tay che trên bộ ngực trần trụi, cô thậm chí còn xoa mái tóc dài để che ở phía trước, nhưng tóc dài cũng chỉ đủ để che khuất hai quầng vú mà thôi.

“Anh nói có thể mặc thêm đồ lót!” Cô kháng nghị.

Chu Uy Tuấn thỏa mãn vuốt cằm, ánh mắt chậm rãi thưởng thức cảnh đẹp từ trên xuống dưới, không bỏ sót bất kỳ chỗ nào.

Đây là trang phục hầu gái màu trắng, theo lý thuyết thì phải có hai loại, một là áo sơ mi, hai là váy liền thân, nhưng bây giờ anh đã tịch thu áo sơ mi, khiến Ô Nguyệt Vân lộ ra bộ ngực trắng mịn như ngọc.

Váy liền thân chỉ dài qua hông, chỉ cần cô hơi khom người là anh có thể nhìn thấy cặp hông mềm mại, bên trên lộ ra bộ ngực, hai bên có lớp vải mỏng kéo dài từ trên xuống, phía trên có một tấm vải ren vòng qua bả vai, phía dưới là váy xếp ly cực ngắn, sau lưng có thắt nơ con bướm rất to.

Lúc đầu Ô Nguyệt Vân không có ý định bước ra khỏi phòng, không ngờ Chu Uy Tuấn lại đoán được thời gian cô thay xong quần áo, đột ngột mở cửa bước vào khiến cho cô không kịp lẩn trốn.

“Anh có chuẩn bị quần lót cho em mà.” Dáng vẻ của anh như kiểu ‘Anh không nói sai, là do em hiểu lầm lời nói của anh mà thôi.’

“Em, em cần áo sơ mi, huống chi, cái quần anh đưa cho em lại, lại. . . . Sao anh có thể nói mà không giữ lời như vậy?”

“Mặc dù anh nói là em có thể mặc thêm đồ lót, nhưng cũng chưa nói là có thể mặc cái nào . . . ‘chiếc váy’ này phải mặc quần lót chữ T mới thích hợp.”

“ . . .” Hồ ly hồ ly hồ ly!

“Đi thôi, ra ngoài nào!” Anh tiến lên ôm chặt eo cô.

“Đi đâu?!” Ô Nguyệt Vân nhảy dựng lên, khoanh tay ôm lấy chính mình, sợ hãi lắc đầu.

“Không phải em nói là muốn làm bữa sáng sao?” Chu Uy Tuấn bày ra vẻ mặt vô tội: “Anh đói rồi.”

“Em muốn ay quần áo.”

“Không được! Đây là hình phạt của em, em phải mặc thế này đến hết ngày hôm nay, nếu như em dám cởi ra . . . anh sẽ không ngại mà phạt em bằng cách khác đâu!” Chu Uy Tuấn nở nụ cười vô hại.

“Anh bắt nạt người khác!”

“Anh chỉ muốn bắt nạt em. Nhanh lên! Anh đói quá.” Anh híp mắt nói.

Không lay chuyển được người đàn ông này, cuối cùng Ô Nguyệt Vân cũng đành phải ra khỏi phòng thay đồ, bắt đầu công việc bận bịu.

Buổi sáng, đầu tiên là cô sẽ làm bữa sáng, sau đó bắt đầu giặt quần áo, Chu Uy Tuấn sẽ chủ động giúp cô phơi quần áo, loay hoay một hồi cũng đến bữa trưa. Buổi chiều, cô bắt đầu quét dọn nhà cửa, tuy cô rất muốn trực tiếp chui vào trong chăn trốn cả ngày, nhưng vì tuần rồi lại chưa quét dọn, vậy nên bây giờ cô chỉ có thể kiên trì, tay chân bận rộn.

Từ trước đến giờ, mỗi khi cô làm việc nhà thì Chu Uy Tuấn sẽ ở trong phòng đọc sách hoặc giải quyết công việc, nhưng hôm nay anh lại đặc biệt rảnh rỗi, nhàn nhã bắt chéo chân, thoải mái ngồi trên ghế salon nhìn cô vừa quét nhà vừa kéo váy.

Bởi vì không mặc áo ngực cho nên mỗi một động tác của Ô Nguyệt Vân đều khiến cho hai bầu vú lộ ra bên ngoài cứ thế mà lay động, khiến cô không dám làm động tác gì quá mạnh.

Bầu ngực trắng nõn, cặp mông đầy đặn, đôi chân thon dài, tất cả đều khiến Chu Uy Tuấn không thể dời mắt, mặc dù anh rảnh rỗi không có chuyện gì làm, chỉ ngồi trên ghế salon nhưng cũng không có nghĩa là không thể nói chuyện.

“Vân Vân, em có biết em mặc như vậy đáng yêu và mê người biết chừng nào không?” Chu Uy Tuấn nhìn Ô Nguyệt Vân đang cầm chổi quét trước mặt anh, ánh mắt anh rơi vào hai viên nhũ thấp thoáng bên dưới làn tóc. Ừm, lúc ẩn lúc hiện thế này lại càng thêm kiều mị, hiệu quả càng tăng thêm.

Ô Nguyệt Vân nghiêng người, cắn cắn môi, dường như chỉ muốn chui xuống đất.

“Vân Vân, chúng nó đang nảy lên kia!” Lúc Ô Nguyệt Vân cầm cây lau nhà lau dưới chân của Chu Uy Tuấn, anh lại đột ngột vươn tay ra, chụp lấy hai bầu ngực tuyết trắng của cô, tà ác nắn bóp, thỏa mãn hai bàn tay ngứa ngáy.

Ô Nguyệt Vân bật về phía sau một khoảng rất xa, quyết định không lau chỗ đó nữa, người đàn ông này bình thường thoạt nhìn ôn hòa như vậy, sao càng về sau lại càng trở nên gian xảo, nói chuyện cũng không đứng đắn thế kia?

“Xong hết rồi sao?” Nhìn Ô Nguyệt Vân nhanh chóng đi qua trước mặt mình, Chu Uy Tuấn cất tiếng hỏi.

“Ừm.” Ô Nguyệt Vân không dừng lại, cô chỉ muốn trốn vào trong phòng.

“Vân Vân, anh muốn ăn phomat dâu tây.”

“Trong nhà không có.” Vì sao lại đột nhiên muốn ăn phomat dâu tây? Chẳng phải anh không thích ăn đồ ngọt sao? Nhất là mấy món mềm mềm đó.

“Anh nhớ trong tủ lạnh còn một lọ mứt dâu tây thì phải?”

“Ừ có.”

“Ngoan, lấy dùm anh đi.” Chu Uy Tuấn dịu dàng ra lệnh.

Ô Nguyệt Vân đành bắt đắc dĩ xoay người đến tủ lạnh trong phòng bếp lấy lọ mứt dâu tây, bàn tay run rẩy đưa cho Chu Uy Tuấn, không ngờ cổ tay lại đột nhiên bị anh nắm lấy, kéo cô ngã nhào vào anh.

Chu Uy Tuấn thuận thế úp mặt vào ngực cô, anh dùng lưỡi liếm láp da thịt ở khe ngực, lầu bầu nói: “Cô bé hư, lại dám lắc lư bộ ngực trước mặt anh, muốn quyến rũ anh cũng không cần phải làm như vậy chứ!”

Ô Nguyệt Vân nghe thấy lời nói thô tục của anh thì khẽ rít lên: “Là anh muốn em mặc như vậy . . .”

“À, được lắm, vừa mới tha thứ cho em một chút mà em lại đổ lỗi cho anh?” Chu Uy Tuấn cười nhẹ, ngửi mùi sữa thơm trên bầu vú, anh dùng gò má nhẹ nhàng cọ xát: “Anh muốn ăn phomat dâu tây.”

Ô Nguyệt Vân chớp mắt, đang định mở miệng thì Chu Uy Tuấn lại nói.

“Dâu tây có rồi, còn phomat thì. . .” Anh ngẩng đầu nhìn Ô Nguyệt Vân, dưới cái nhìn chăm chăm của cô, anh le lưỡi liếm lên đầu vú: “Ồ đây.”

“Anh, anh, đừng nói là. . .” Trời ơi!

“Vân Vân, emthông minh.” Anh xoa xoa đầu cô khen ngợi: “Hiểu rồi thì bắt đầu làm thôi.”

“Em không muốn!” Ô Nguyệt Vân giãy giụa muốn thoát khỏi ngực anh. Anh, hôm nay sao anh lại. . . lại như vậy . . .

“Đây là trừng phạt. Hôm nay em là hầu gái, phải giúp chủ nhân vui vẻ!” Chu Uy Tuấn lại lập tức kéo người cô xuống: “Nhanh lên! Tự mình lấy mứt dâu bôi lên đi. . . Nếu như em không làm thì chúng ta cứ tiếp tục duy trì tư thế này đây.”

“A. . .”

“Vân Vân, ngoan ngoãn một chút, anh biết em cũng rất hưng phấn, nhìn xem, em cũng ướt rồi này!” Tay anh trượt vào khe hông của cô, bóp nhẹ một cái, cảm giác được ở giữa đã trở nên ẩm ướt.

“Sao, sao lại như vậy. . .”

“Được rồi, thả lỏng chính mình, đừng có thẹn thùng như vậy nữa, để anh giúp em mở nắp.” Nói xong, anh cầm lọ thủy tinh rồi vặn nắp ra: “Tự mình bôi đi, em muốn bôi ở đâu cũng được, đừng lo lắng, anh sẽ ăn hết, không bỏ sót chỗ nào.”

Chuyện đã đến mức này, cô có ngượng ngùng thì cũng không làm được gì, không bằng gạt hết lý trí sang một bên, chơi đùa với anh một hồi rồi tính. . . . Ô Nguyệt Vân nghĩ vậy, trong lòng hạ quyết tâm.

Có đôi khi con người bị ép tới đường cùng thì ngược lại sẽ cần răng, nhấc chân lên, làm ra những chuyện mà bản thân không thể nào tưởng tượng được.

Cô bắt đầu lấy ngón tay quét một miếng mứt dâu, ngón tay run rẩy, chậm rãi đem mứt dâu đỏ hồng bôi lên trên đầu vú, từng chút từng chút một, dần dần bôi loạn khắp nơi.

Hô hấp của Chu Uy Tuấn càng lúc càng trở nên nặng nề, hít thở cũng cảm thấy khó khăn.

Đầu vú của cô bởi vì mứt dâu lạnh buốt mà dần dần thức tỉnh, run rẩy đứng thẳng lên, bầu ngực được tô điểm thêm màu đỏ hồng óng ánh lại càng trở nên ngon miệng và đẹp mắt.

“Tốt lắm.” Giọng nói của người nào đó lại càng trở nên trầm khàn quyến rũ.

“Nâng lên, dâng tới cho anh, cầu xin anh ăn nó.” Chà chà, thật sự là quá lớn, quá hoàn mỹ!

Ô Nguyệt Vân nghe lời, nâng ngực trái lên, đem đầu vú trần ngập hương vị dâu tây đến bên miệng anh.

“Chủ nhân, xin ngài hãy ăn em. . .” Cô cố gắng ưỡn thẳng người, đem đầu vú xinh đẹp mê người đến bên khóe môi khô khốc của người đàn ông.

Chu Uy Tuấn rên lên một tiếng, hai tay vòng ra sau lưng để đỡ cô, anh liếm môi, cúi đầu xuống thấp hơn một chút, mái tóc phớt qua xương quai xanh của cô.

Đầu lưỡi ẩm áp của anh hùng hăng liếm mút đầu vú, đem mút đầu mút hết vào trong miệng, từng chút từng chút, nuốt hết mút đầu đỏ hồng, sau đó mở miệng ngậm hết đầu vú, hết ngậm rồi lại mút, mút đến phát ra âm thanh.

Mút hết bên trên rồi lại chuyển xuống dưới, anh giống như con sói đã bị bỏ đói ba ngày ba đêm, điên cuồng mà thô lỗ mút lấy thức ăn ngon miệng trước mắt, một chút cũng không buông tha, cuối cùng còn đẩy hai tay vướng víu của cô ra, tự mình dùng tay trái để giữ lấy.

Chóp mũi của anh lướt qua bầu ngực, chạm nhẹ lên đầu vú.

Ô Nguyệt Vân nhìn cách anh làm với cô, lần đầu tiên cô nhìn thấy anh trở nên thô lỗ và đói khát như vậy. Cô nhìn ngực trái của mình bị anh cầm trong tay, bầu ngực thơm ngào ngạt ở giữa những kẽ tay anh nhô lên thành vài ngọn núi nhỏ, mút đầu đã bị anh liếm sạch, khắp nơi đều dính nước bọt của anh.

Ô Nguyệt Vân phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào, cảnh tượng này thật sự quá ướt át, quá kích thích!

Cô run rẩy nhắm mắt lại, thế nhưng giác quan lại càng trở nên nhạy bén.

Cô cảm nhận được lưỡi anh lướt qua đầu vú, sau đó ngậm lấy rồi mút mạnh, cảm giác tê tê ngứa ngứa từng chút từng chút mà tăng lên.

“Để anh giúp em làm sạch nó. . .” Chu Uy Tuấn thở không ra hơi, cất giọng tuyên bố, nhìn bầu ngực trắng nõn bị mình gặm cắn đỏ bừng đến đáng thương, anh kìm lòng không được mà hôn lên nhũ hoa cứng ngắc: “Đổi sang bên phải đi, nhanh lên!”

Ô Nguyệt Vân nghe lời, nâng ngực phải lên, ánh mắt mờ mịt nhìn anh biến thành sói, gặm cắn ngực cô.

Lần này, Chu Uy Tuấn vừa mút, vừa cố tình dùng tay trái chọc ngực trái vừa bị miệng lưỡi mình hành hạ.

Ô Nguyệt Vân càng thêm run rẩy, đôi môi đỏ mọng hé mở, phát ra tiếng thở dốc khe khẽ, toàn thân cũng trở nên ửng hồng.

“Vân Vân, phomat đầu tây em làm ăn ngon thật! Đáng tiếc là em không được ăn. . .” Chu Uy Tuấn lầu bầu nói.

“Đừng nói nữa, thật đáng ghét!” Ô Nguyệt Vân đặt hai tay lên vai anh, nhìn đầu anh đang điên cuồng vùi vào ngực mình. Mặc dù đã quyết định sẽ vui vẻ cùng anh, nhưng khi nghe những lời như vậy, Ô Nguyệt Vân vẫn không khỏi thẹn thùng, tim đập rộn lên.

“Sao lại không nói? Em vừa thơm vừa mềm, lại còn có mùi sữa thoang thoảng, rất hợp với khẩu vị của anh. . . Tuy anh không thích ăn đồ ngọt nhưng món phomat này của em khiến anh bị nghiện!”

“Đáng ghét! Anh nói đủ chưa?” Những lời xấu hổ như vậy. . . tại sao anh có thể nói mà mặt không đỏ, thỏ không gáp chứ?

“Đương nhiên là chưa!” Anh lấy tay gầy gầy viên thịt trước ngực cô, đầu lưỡi ẩm ướt liếm một đường qua ngực trái: “Aiz, ăn ngon như vậy, nếu sau này không được ăn nữa thì phải làm sao bây giờ? Vân Vân, lần sau lại cho anh ăn tiếp có được không?”

“Không được. . .”

Chu Uy Tuấn cũng không lên tiếng, chỉ say mê liếm mút, không quan tâm đến kháng nghị của cô, dù sao thì lúc anh muốn ăn, anh sẽ tự có cách.

Anh ngừng lại động tác trong miệng, ngẩng đầu, quệt miệng, nhìn bầu ngực mềm mại đã trở nên đỏ rực, anh yêu thương khẽ cười rộ lên: “Bé cưng, thật đáng thương!” Ngón tay anh men theo dấu hôn trên ngực cô.

“Xong rồi sao?”

“Anh muốn uống nước trái cây.” Hai mắt Chu Uy Tuấn sáng lấp lánh.

“Hả?”

Dưới ánh nhìn ngờ ngác của Ô Nguyệt Vân, Chu Uy Tuấn đưa tay sờ soạng phía dưới của cô.

“Mạnh quá. . .”

“Như vậy được chưa? Em siết chặt anh quá!” Chu Uy Tuấn giảm biên độ lại, nhẹ nhàng ma sát vách tường thịt nóng hổi.

“Ừ, tuyệt quá A!” Anh lại đẩy mạnh một cái. “Ha. . . anh chơi xấu!”

“Cũng chỉ chơi xấu với em mà thôi!” Chu Uy Tuấn cúi đầu gặm cắn lưng tung lên cổ cô: “Em càng tỏ vẻ đáng thương như vậy, anh lại càng muốn chơi xấu với em đấy!”

“A. . . chậm một chút!” Cô đã không còn biết bây giờ là ban ngày hay ban đêm nữa rồi, chỉ có thể không ngừng cầu xin người đàn ông phía sau, đến cả ngón chân cũng co quắp lại: “Không không không, không cần đụng đến chỗ đó”

“Chỗ này sao?” Chu Uy Tuấn dùng sức đẩy một chút.

“Anh xấu lắm, đừng đụng vào chỗ đó, em không chịu nổi. . . .” Ô Nguyệt Vân cảm giác như mình đang đứng ở vách núi, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

“Vân Vân, em sắp ra rồi sao? Anh cũng sắp, sắp ra rồi! Chúng ta cùng tới được không? A!” Toàn thân anh đã ướt đầm mồ hôi, dục vọng đã căng trướng tới cực hạn, muốn phun ra khoái cảm, động tác của anh càng thêm mãnh liệt, mông hẹp lại càng dùng sức, tiến vào càng thêm mạnh mẽ.

Rốt cuộc, ở lần cuối cùng, lúc Chu Uy Tuấn cắm sâu dục vọng đã căng cứng vào bên trong hoa huyết, hai người đồng thời đạt đến cao trào, trong tiếng gặm nhẹ hòa cùng tiếng nức nở, anh phóng thích ra sự nhiệt tình của mình. . . .

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 10 – Hoàn Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

5. Chương 5

Chương 5

Mặc dù biết một ngày nào đó sẽ phải rời xa Chu Uy Tuấn, thế nhưng Ô Nguyệt Vân tuyệt đối không hối hận vì đã phát sinh quan hệ với anh.

Từ khoảnh khắc anh cứu cô thì hình bóng của anh đã in sâu trong lòng cô rồi. Dù năm tháng có trôi đi, nhưng hình bóng kia sẽ không vì thế mà phai mờ, ngược lại sẽ chỉ càng thêm rõ ràng. Trong suy nghĩ của cô, Chu Uy Tuấn đã không còn đơn thuần là một người anh trai học trên cô một khóa, giờ đây anh đã là một người đàn ông, một người đàn ông khiến cô nhớ mãi không quên.

Sau khi tốt nghiệp đại học rồi gặp lại anh, nhận lời đề nghị của anh, bắt đầu giúp anh sắp xếp lại môi trường sống, thậm chí Chu Uy Tuấn còn giúp cô tìm một công việc phiên dịch văn bản sang tiếng nước ngoài. Hai năm trôi qua, một ngày nào đó, lúc Ô Nguyệt Vân bước vào nhà, chuẩn bị dọn dẹp lại chỗ ở của anh thì lại trông thấy anh lê ra lúc này phải ở công ty, thế nhưng lại đang âm thầm ngồi ngoài ban công uống rượu.

Từ trước tới giờ Chu Uy Tuấn lúc nào cũng có dáng vẻ thanh nhàn thoải mái, tràn đầy tự tin, như thể cho dù trời đất có sập xuống thì anh cũng có thể chống đỡ được, đó là lần đầu tiên cô trông thấy dáng vẻ này của anh.

Ô Nguyệt Vân vĩnh viễn nhớ rõ, ngày hôm đó cô đã không kìm lòng được mà vươn tay ra, cầm lấy đôi bàn tay đột nhiên trở nên yếu ớt, nắm thật chặt, tựa như lúc anh nắm lấy tay cô.

Ô Nguyệt Vân vĩnh viễn nhớ rõ, ngày đó Chu Uy Tuấn cúi xuống hôn cô, bờ môi anh rất dịu dàng, đó là lúc cô bắt đầu trầm luân.

Ô Nguyệt Vân vĩnh viễn nhớ rõ, ngày nào đó, khi cô không chút do dự đem mình giao cho anh, run rẩy nằm dưới người anh, lại bị anh gắt gao ôm vào trong ngực.

Cũng là ngày hôm đó, Ô Nguyệt Vân nhận ra mình đã yêu anh hết thuốc chữa, nhưng cô cũng tuyệt vọng hiểu rằng, cô và anh không có khả năng ở bên nhau.

Cô nhớ đến sâu sắc, năm đó mẹ đã gào khóc thế nào, dấu vết của sự tuyệt vọng đó vẫn còn lưu lại trên da thịt, thế nhưng cô lại cứ hăm sâu, phản bội lại lời thề với mẹ cô năm đó.

Cô giống như phạm nhân nghiện ma túy, mặc dù trong lòng luôn tự cảnh cáo chính mình, không cho phép mình tiếp tục chìm đắm, thế nhưng lại không thể khống chế, lại một lần nữa bị Chu Uy Tuấn hấp dẫn, thậm chí còn chuyển vào sống chung với anh.

Hôm nay, cô lại cảnh cáo mình không thể tiếp tục nữa, nếu như vẫn tiếp tục kéo dài, cô vĩnh viễn sẽ không có cách nào rời xa Chu Uy Tuấn.

“Mẹ, có thể giúp con hẹn với người đàn ông lần trước không?” Ô Nguyệt Vân đứng trên sân thượng, tầm mắt xuyên qua màn sương mù mịt, nhìn đến nơi chân trời xám xịt.

Hôm nay sắc trời u ám, cảm giác thật nặng nề.

“Người lần trước?” Mẹ Ô ngẫm nghĩ: “Con đang nói cái vị giáo sư đại học mà mẹ và dì của con đều ưng ý đó à?”

Ô Nguyệt Vân nhẹ nhàng đáp một tiếng.

“Nói cho con biết, thứ ba vừa rồi cậu ta có đến tìm anh họ của con đấy! Dì của con có giới thiệu cậu ta với mẹ, so với trên hình thì ở ngoài trông cậu ta đẹp trai tao nhã hơn nhiều, nhìn thế nào cũng có dáng vẻ của một người thầy tốt, một người chồng tốt, nếu con gặp nó, nhất định là sẽ thích ngay!” Lời nói của mẹ Ô tràn ngập hưng phấn.

“Như vậy ạ . . . Mẹ, mẹ hỏi giúp con khi nào anh ta rảnh nhé?”

“Đương nhiên là không thành vấn đề! Chờ mẹ hỏi xong rồi gọi lại báo cho con ngay!” Trông ngóng ngày đêm, rốt cuộc con gái mình cũng đã rảnh rồi rồi.

Ô Nguyệt Vân chủ động cúp điện thoại, chấm dứt cuộc trò chuyện với mẹ mình, nhưng vào lúc này, cửa sổ sát đất sau lưng lại vang lên ‘cạch’ một tiếng, sau đó eo của cô lập tức bị ôm chặt.

Cô thuận thế ngửa đầu ra sau, dựa vào vòm ngực rộng lớn ấm áp.

“Tại sao lại đứng đây? Vừa rồi anh còn tưởng em đang ở trong phòng làm việc đấy.” Chu Uy Tuấn tựa cằm lên đỉnh đầu cô.

“Mệt mỏi nên ra đây hít thở không khí, nhân tiện gọi về ẹ ấy mà.”

“Cuối tuần này về rồi, còn gọi làm gì?”

“Đột nhiên nhớ ra một chuyện, sợ quên nên gọi về dặn mẹ trước thôi.” Thật ra cô biết rõ, nếu như lần này không quyết định báo ẹ biết thì cô sẽ mất đi cơ hội để rời khỏi Chu Uy Tuấn.

“Vậy à . . .” Chu Uy Tuấn cũng không tò mò hỏi là chuyện gì, anh cho rằng bọn họ ở chung nhưng cũng không cần thiết phải báo cáo mọi chuyện với đối phương, khiến đối phương cảm thấy mất tự do.

“Hôm nay tâm tình anh rất tốt sao?” Ô Nguyệt Vân khẽ nghiêng đầu nhìn Chu Uy Tuấn.

“Em cảm nhận được à?” Chu Uy Tuấn cũng không hề kinh ngạc, cô gái nhỏ của anh lúc nào cũng có thể cảm nhận được chính xác tâm tình của anh, so với dự báo thời tiết còn chính xác hơn: “Đúng là con giun nhỏ.”

“Nhất định phải là giun sao?” Nghe thật buồn nôn.

“Đương nhiên không chỉ đơn thuần là giun rồi. . .” Anh vuốt nhẹ gò má của cô, cảm giác mềm mại vô cùng, sờ rất thích. “Là con giun nhỏ của anh.”

Ô Nguyệt Vân đẩy móng vuốt đang dính trên mặt cô ra: “Có gì khác nhau đâu?”

“Chỉ thuộc về anh! Người khác đừng mơ tưởng!” Chu Uy Tuấn nhếch môi: “Chẳng lẽ em muốn thuộc về người khác?”

Ô Nguyệt Vân hơi sững sốt một chút, lập tức lảng sang chuyện khác: “Hôm nay anh có chuyện gì tốt sao?”

Chu Uy Tuấn cũng không dò hỏi sự khác thường của cô, anh chỉ vui vẻ cong môi nói: “Vân Vân, em sắp phải mặc váy cưới rồi!” Anh tuyên bố.

Hả, cái gì?

Ý thức của cô trong nháy mắt như ngừng lại, lúc hồi thần lại đã là một phút sau: “Anh đang đùa à?”

Chu Uy Tuấn nâng cằm cô, để cô nhìn thẳng vào mắt mình: “Em cảm thấy anh đang nói đùa sao?”

“Ừ!” Cô gật đầu không chút nghi ngờ.

“Aiz, không ngờ là chẳng lẽ được em, anh vốn đang mong đợi sau khi em nghe xong tin này thì sẽ vui vẻ mà nhào vào lòng anh, chủ động hôn anh nữa đấy.”

Ô Nguyệt Vân mắng một câu: “Không đứng đắn!”

“Cũng không phải là đang làm việc, cần gì phải duy trì trạng thái nghiêm túc để tự làm khổ mình chứ?” Suốt ngày phải đứng đắn nghiêm túc, làm việc quy củ, dùng phương thức lý luận để suy xét mọi việc, như vậy thì cuộc sống còn gì thú vị nữa!

Chu Uy Tuấn nhéo mũi cô rồi lại vỗ vỗ đầu cô.

“Anh cũng không tính lừa em, chẳng qua nói một cách chính xác là —— em sắp phải mặc váy phù dâu, cùng cô dâu đi lên thăm đồ.” Chậc, cô gái nhỏ của anh mà mặc váy cưới thì nhất định là sẽ rất đẹp!

“Em? Phù dâu?” Vẻ mặt ngây ngốc tràn đầy nghi hoặc khiến Chu Uy Tuấn không nhận được mà khẽ hôn lên gò má phần hồng của cô.

“Hai tháng sau Phương Bách Hâm sẽ tổ chức hôn lễ, hôm nay cậu ta tới mời anh làm phù rể.” Thấy gió bắt đầu thổi mạnh, Chu Uy Tuấn kéo Ô Nguyệt Vân vào phòng.

“Anh sẽ làm phù rể sao?” Cô trợn mắt.

“Đúng vậy.” Bình thường tổng giám đốc chỉ cần mở miệng chúc mừng cô dâu chú rể, thế nhưng anh lại bước ra giúp đỡ, giúp cậu ta làm trâu làm ngựa.

“Vậy. . . hôn lễ ngày hôm đó, em cũng có thể đi sao?” Ô Nguyệt Vân kéo áo anh, đôi mắt sáng lấp lánh.

“Em chỉ muốn xem một chút thôi, xem một chút là tốt rồi! Có được không?” Anh mặc lễ phục nhất định là rất đẹp, cô rất muốn nhìn!

Chu Uy Tuấn giơ tay búng nhẹ vào trán Ô Nguyệt Vân.

“Thật quá đáng, chưa gì mà đã quên mất lời anh vừa nói rồi sao? Anh nói anh là phù rể, em là phù dâu, chẳng lẽ phù dâu mà không xuất hiện trong hôn lễ sao?” Cô bé này, vừa rồi căn bản là không đem lời nói của anh bỏ vào trong tai mà.

Ô Nguyệt Vân giơ tay che trán: “Nhưng mà. . .”

“Sao? Có vấn đề gì à?” Chu Uy Tuấn nhướn mày.

“Như vậy hình như không hay lắm. . .” Tuy cô biết Phương Bách Hâm nhưng lại không quen anh ta, huống chi cô còn chưa gặp mặt cô dâu, chẳng phải phù dâu nên là bạn bè của cô dâu thì thích hợp hơn sao? Trừ lần này ra thì cá tính của cô không hợp để làm phù dâu, có rất nhiều chuyện giao vào trong tay cô đều bị cô làm hỏng. . .

Ô Nguyệt Vân ấp úng đem suy nghĩ trong đầu nói với Chu Uy Tuấn, Chu Uy Tuấn nghe xong thì khẽ thở dài, vươn tay ôm cô vào trong ngực, bàn tay to lớn yêu thương vuốt ve sau lưng cô.

Aiz, cô gái nhỏ của anh vẫn luôn thiếu tự tin như vậy. Hoàn cảnh lúc nhỏ đã vùi lấp những thứ tốt đẹp mà cô nên có, cho dù hiện tại tình hình đã có chuyển biến tốt đẹp hơn một chút, thế nhưng phức cảm tự ti vẫn luôn vây quanh cô, khiến mọi việc còn chưa bắt đầu mà cô đã nghĩ đến chuyện thất bại.

“Bé ngọc, em tưởng chỉ có một mình em là phù dâu sao? Cô dâu còn mời mấy người bạn nữa để giúp đỡ, vậy nên em không cần phải quá lo lắng đâu.”

“Nếu vậy thì em cũng không cần đi để cho người ta thêm phiền thoái nữa. . . . Lạ thật đấy, nghe anh nói vậy thì hẳn là cô dâu cũng có người để chọn làm phù dâu, hà có gì lại phải tìm một người chưa từng gặp mặt như em?” Cô nhủ mày, nghĩ mãi không ra.

“Tuấn, có phải là anh ép buộc người ta không?”

“Anh không có ép buộc A Hâm, anh chỉ nói với cậu ta, nếu không để cho em một vị trí thì cũng đừng mơ anh sẽ giúp cậu ta đỡ lễ.” Anh chỉ uy hiếp chứ không có ép buộc, hai cái này hoàn toàn khác nhau nha!

“Tuấn, sao anh lại làm vậy chứ!” Thế này thì khác nào cô mặt dày đi đoạt mất vị trí phù dâu của người ta?

“Chẳng lẽ em hy vọng anh cùng với người phụ nữ khác bước lên thảm đỏ sao?” Chu Uy Tuấn âm ỉ nói.

Ô Nguyệt Vân cắn môi, khuôn mặt lộ vẻ phức tạp.

“Vân Vân, anh biết rõ em không phải là người thích hợp với mấy loại tiệc tùng thế này, cũng không quen phải ứng phó với người lạ, nhưng mà nhưng mà anh vẫn hy vọng em có thể thử xem một chút. Anh không hy vọng em còn chưa bắt đầu mà đã cho là mình không thể làm được rồi quyết định buông tay.” Chu Uy Tuấn không chớp mắt nhìn Ô Nguyệt Vân, khiến cô nhớ tới năm đó, lúc anh giúp cô nhận công việc phiên dịch thì cũng là cái vẻ mặt này.

Khi đó, anh cầm trong tay vài chục trang bản thảo, muốn cô thử phiên dịch cho nhà xuất bản. Cô bối rối lắc đầu, cho là mình tuyệt đối không có khả năng này, kiến thức của cô có hạn, bình thường cũng chỉ đơn giản tìm xem vài cuốn tiểu thuyết gốc, căn bản là không thể nào đảm nhận được công việc phiên dịch này.

Thế nhưng Chu Uy Tuấn lại đem bản thảo nhét vào tay cô, khi đó anh cũng nói những lời giống như hôm nay. Anh còn nói, cũng giống như tìm việc, em vĩnh viễn không biết sẽ trúng tuyển vào công ty nào, vậy nên vẫn cứ cố gắng nộp hồ sơ, sau đó chờ đợi khả năng thất bại, như vậy, ‘khả năng thất bại’ cũng có thể dùng loại ‘cố gắng hết mình’ để thử nghiệm, vậy tại sao ‘khả năng thất bại’ không thể dùng một loại hình thức khác để thử nghiệm, sao lại không dám bước thử bước đầu tiên chứ?

Thất bại cũng phát sinh từ nhiều chuyện, tỏ tình thất bại, thi thố thất bại, xin việc thất bại. . . . Trong đời có rất nhiều ‘thất bại’, nhưng kỳ lạ ở chỗ, những việc thường hay thất bại thì đều có thể thử lại lần nữa, nhưng một khi biết rõ điều đó quan trọng với mình mà lại có khả năng bị thất bại thì sẽ chỉ lui về sau một bước, sợ mình phải nhận sự đả kích, vậy nên không dám thử Như vậy chẳng phải là rất kỳ lạ sao?

Chuyện quan trọng với mình, cho dù đã chuẩn bị kỹ lưỡng nhưng vẫn sẽ mắc sai lầm, nhưng chí ít thì sai lầm đó cũng sẽ đi đôi với ‘kinh nghiệm phong phú’, có lẽ lần sau, lần sau nữa, đến một lúc nào đó kinh nghiệm tích lũy đến mức tối đa thì có thể đổi lấy thành công.

Giống như chơi game, lúc đầu đánh quái thì sẽ bị phản kích, cột máu giảm, nhưng điểm kinh nghiệm sẽ được tích lũy, sau này quay về giết đám quái đó, lúc đó nhân vật đã mạnh đến mức không những có thể giết con quái đó chỉ trong một chiêu, thậm chí còn có thể giết một lần tới ba con.

Nếu bọn họ sợ bị thương, sợ thất bại thì chẳng làm được gì cả!

Không hổ là chủ tịch của công ty trò chơi, bệnh nghề nghiệp thật sự nghiêm trọng, chuyện này mà cũng có thể kéo đến tận trong game. Chẳng qua, nhờ anh như vậy nên Ô Nguyệt Vân rất cuộc cũng lấy hết dũng khí để bắt tay vào phiên dịch mấy chục trang bản thảo này, sau đó nhà xuất bản đã giao cho cô toàn bộ bản thảo gốc đầy cộm, kể từ đó, công việc phiên dịch của cô bắt đầu.

“Vân Vân?” Chu Uy Tuấn bóp nhẹ lòng bàn tay của cô, kéo cô về từ trong hồi ức: “Em cần thời gian để suy nghĩ sao?”

Ô Nguyệt Vân lắc đầu.

“Vây. . . . quyết định của em là?” Nếu cô không muốn thì anh cũng sẽ không miễn cưỡng, chỉ là có chút thất vọng mà thôi.

“Nhưng mà Em và cô dâu không quen” Ô Nguyệt Vân đáng thương nhìn Chu Uy Tuấn.

Nghe cô nói vậy, khóe môi Chu Uy Tuấn khẽ cong lên. Cô đáp ứng rồi.

“Yên tâm, thời gian tới em sẽ thường xuyên gặp cô ấy, đến ngày kết hôn thì bọn em tuyệt đối sẽ trở nên quen thuộc.”

Vì hôn lễ hai tháng sau, mọi người bắt đầu khua chiêng gõ trống để chuẩn bị.

Từ trước tới giờ, Ô Nguyệt Vân không hợp với những ‘hoạt động đoàn thể’, thời còn là học sinh, giáo viên nói phải chia nhóm để làm việc, cô lúc nào cũng luống cuống tay chân, lần nào cũng phải nhờ giáo viên hướng dẫn, đám bạn học nhìn cô bằng ánh mắt không cam lòng, tại sao nhóm mình lại xui xẻo mà có một thành viên như vậy chứ.

Lúc này, cô cũng mang theo tâm trạng bất an, chuẩn bị gặp mặt cô dâu và bạn bè của cô dâu. Mới đầu cô còn nghĩ mình là ‘người ngoài’, tuyệt đối sẽ không thể hòa hợp được với các cô ấy, dù sao thì bọn họ cũng đã quen biết nhiều năm, không ngờ rằng lần thứ nhất, thứ hai, thứ ba, lần nào bọn họ tụ tập để thảo luận thì cũng gọi cô, thậm chí còn giao việc chuẩn bị bài diễn văn trong hôn lễ cho cô.

Ô Nguyệt Vân vừa mừng vừa lo, dù sao cô cũng chưa từng được giao việc gì trong những hoạt động mang tính tập thể thế này, được mọi người coi trọng, cảm giác mình cũng được đối xử như bao người, cảm giác này khiến sống mũi cô chua xót.

“Sao cô lại khóc?” Bốn cô gái nhìn về phía cô, tất cả đều há hốc mồm.

“Nhất định là cậu đã đem việc khó nhất giao cho cô ấy rồi.” Tôn Mai Phượng liếc nhìn cô dâu.

“Ồ, thật vậy à?” Cô dâu Chiêm Chỉ Tĩnh kinh ngạc nhảy dựng lên: “Tôi, chẳng qua tôi chỉ cảm thấy Nguyệt Vân, nếu cô không muốn chuẩn bị bài diễn văn thì để tôi bảo Tinh Ngải làm, cô, cô đừng khóc!” Không xong rồi, cô không biết cách ứng phó với nước mắt của phụ nữ. Chiêm Chỉ Tĩnh quay sang cầu cứu Triệu Kiềm Lan.

Ô Nguyệt Vân lắc đầu, thút tha thút thít tỏ vẻ mình nguyện ý làm diễn văn, nhưng cũng không có cách nào nói rõ nguyên nhân vì sao mình khóc. Đây là cảm giác được mọi người coi trọng, là cảm giác mà cô đã thiếu bấy lâu. Cô vẫn cho là mình đã quen với việc bị mọi người xem nhẹ, lại không ngờ thật ra mình vẫn rất dễ ỷ.

Triệu Kiềm Lan ngồi xuống bên cạnh cô, cũng không nói gì, chỉ vươn tay ôm lấy cô.

Thật lâu sau, tâm tình của Ô Nguyệt Vân mới bình tĩnh trở lại, ngượng ngùng nói xin lỗi.

Mọi người thở phào một hơi, cũng không hỏi gì nhiều. Nhưng như vậy không có nghĩa là không quan tâm.

Từ đó về sau, Ô Nguyệt Vân luôn yên tĩnh, không làm gì ảnh hưởng đến mọi người, mà điện thoại của cô cũng giống như chủ nhân của nó, bởi vì lần này trong điện thoại đã có thêm bốn số liên lạc, vậy nên tần suất đổ chuông cũng tăng lên, thậm chí ngay tại ‘thời khắc quan trọng’ cũng đổ chuông, khiến cho Chu Uy Tuấn đen mặt vì bị người phụ nữ của mình đạp xuống giường, nhìn cô dùng tốc độ trước giờ chưa từng có để mặc quần áo, sau đó ra khỏi nhà, anh lại không thể làm gì. Chỉ là những điều này để sau hẵng nói.

Ngày diễn ra hôn lễ, mọi người vô cùng náo nhiệt, vô cùng mệt mỏi, cũng vô cùng cảm động, hai tháng vất vả vừa rồi tuy nhỏ bé nhưng lại không kém phần quan trọng.

Chú rể và phù rể bị các nàng phù dâu xông vào khiến cho dở khóc dở cười, mọi người ca hát khiêu vũ, quệt son môi, trả lời câu hỏi, chọc cho đám phù dâu cười đến đau bụng, cô dâu lại không thể tham gia mấy cái hoạt động này nên chỉ đành âm ức đứng ngoài nắm chặt tay.

Lúc cô dâu chú rể đứng trên sân khấu đọc lời thề nguyện, hòa cùng tiếng nhạc du dương khiến nhiều người tham dự đều không nhịn được cảm động mà rơi nước mắt.

Ngày hôm nay, đối với cô dâu chú rể mà nói là khoảnh khắc hứa hẹn bên nhau trọn đời, đối với người tham dự mà nói, ngày này, giờ phút này, đơn thuần là sự cảm động, khiến ọi người nguyện ý tin tưởng vào câu ‘sông cạn đá mòn’.

Trên mặt tường trắng như tuyết được máy chiếu rọi lên nhiều hình ảnh, là những tấm hình thời thơ ấu của cô dâu và chú rể, mãi cho đến khoảnh khắc ngọt ngào lúc gặp nhau, cuối cùng quyết định nắm tay nhau đi hết cuộc đời. Vô cùng ngạc nhiên chính là, khi mọi người đang cảm động chia sẻ những khoảnh khắc ngọt ngào cùng cô dâu chú rể thì hai người bọn họ lại gây náo động, quay sang nhìn thì mới phát hiện. . . . chú rể rõ ràng là đang khóc đến thảm thương, còn cô dâu thì lại đang bận giúp anh ta lau nước mắt!

Chú rể cao to được cô dâu nhỏ bé an ủi. Hình ảnh này khiến mọi cười bật cười.

(Phương Bách Hâm vs Chiêm Chỉ Tĩnh là nv9 trong bộ ‘Bảo bối trì độn của giám chế’ nhé, 2 bé này cũng buồn cười phết =)))

“Sao em cũng khóc vậy?” Chu Uy Tuấn quay sang bên cạnh nhìn Ô Nguyệt Vân, lại thấy cô cũng giống như chú rể, trên mặt đều là nước mắt.

Ô Nguyệt Vân vội vàng giơ tay lên định lau nước mắt, nhưng lại chợt nghĩ đến mình đang đeo găng tay trắng, chẳng may làm bẩn thì

“Ngốc quá!” Chu Uy Tuấn thở dài, ôm cô gái nhỏ của mình vào trong ngực.

Ô Nguyệt Vân chưa từng làm hành động thân mật như vậy trước mặt mọi người, cô giãy giụa, có chút mất tự nhiên, nhưng cuối cùng vẫn bị Chu Uy Tuấn ôm chặt, để anh lấy khăn tay lau đi nước mắt trên mặt cô.

“Con mèo nhỏ! Đợi lát nữa rồi vào trang điểm lại.” Chu Uy Tuấn nhéo chóp mũi của cô.

Nghe anh nói vậy, Ô Nguyệt Vân ‘A’ lên một tiếng, kiểm tra một chút, phát hiện mình có vẻ không ổn, sau khi vội vàng nói một tiếng với trưởng nhóm phù dâu Tôn Mai Phụng, cô vội vã chạy đến phòng cô dâu để trang điểm lại, lại không ngờ sau khi cơn xúc động qua đi, thứ chờ đón cô chính là sự kinh ngạc.

Lúc bữa tiệc chấm dứt, mọi người đều bận rộn, sau khi Ô Nguyệt Vân cùng Chu Uy Tuấn chụp hình chung với cô dâu chú rể thì một người đàn ông đột nhiên xuất hiện phía sau lưng bọn họ.

“A Tuấn!”

Ô Nguyệt Vân nhìn sang người nọ, lại cảm thấy như vừa có một chậu nước lạnh dội lên mặt mình.

Sao anh họ của cô lại xuất hiện ở nơi này?

“A Kỳ, rốt cuộc cậu cũng đã xuất hiện rồi!” Chu Uy Tuấn không phát hiện Ô Nguyệt Vân cứng đờ, lập tức tiến lên đập vào bả vai bạn tốt.

“Mình đến lúc hôn lễ sắp bắt đầu, cứ lo là sẽ không đến kịp, may mà tất cả đều thuận lợi.”

“Đã gặp A Hâm chưa?”

“Vừa rồi người đầu tiên mình tìm chính là cậu ta đấy, còn bị cậu ta mắng một trận, nói mình chỉ lo làm việc, không đến chịu khổ với cậu ta, bảo mình không có nghĩa khí. Nghe nói cậu ta bị mấy cô nàng phù dâu chinh cho thê thảm lắm à?”

“Đâu chỉ mỗi cậu ta, tớ đây cũng bị đấy.”

“Haha!” Ngũ Đức Kỳ cười to, tầm mắt lại nhìn về phía Ô Nguyệt Vân: “Vừa rồi anh còn tự hỏi sao lại có người giống em như vậy, không ngờ lại đúng là em, Nguyệt Vân.”

“Hai người quen nhau à?” Chu Uy Tuấn có chút kinh ngạc.

“Anh họ.” Ô Nguyệt Vân mỉm cười.

“Hai người là họ hàng?” Chu Uy Tuấn quan sát bọn họ.

“Không giống sao?” Ngũ Đức Kỳ nhún vai, tầm mắt chuyển từ em gái sang bạn tốt.

“Đương nhiên là không giống. Cậu gian ác như vậy, Nguyệt Vân lại đáng yêu như thế.”

“Tớ biết là em gái của tớ rất đáng yêu, nhưng mà cậu lại dám nói tớ như vậy. . .” Ngũ Đức Kỳ nheo mắt, xoa xoa nắm đấm. Nhưng vào lúc này, phía sau lại có người gọi Chu Uy Tuấn, Chu Uy Tuấn nói vài câu với Ngũ Đức Kỳ, sau đó lại cúi nói một tiếng với Ô Nguyệt Vân rồi đi đến phòng chú rể.

Ngũ Đức Kỳ nhìn Ô Nguyệt Vân, thấy vẻ mặt của cô như vừa làm điều gì sai trái.

“Anh họ. . .” Ô Nguyệt Vân cắn môi.

“Sao vậy? Sao vẻ mặt lại đáng thương thế kia? Em mặc thế này trông đẹp lắm, làm anh lóa cả mắt đấy!”

“Cám ơn, anh họ, anh có thể đừng nói việc này với mẹ em được không?”

“Vì sao? Em và A Tuấn đang quen nhau à?” Vẻ mặt của Ngũ Đức Kỳ có chút buồn bực: “Dì không biết sao? Dạo này bà ấy vẫn luôn giúp em tìm đối tượng xem mắt đấy!”

“Em, em. . .”

Ngũ Đức Kỳ lẳng lặng nhìn cô em gái của mình, cảm thấy cô đẹp hơn rất nhiều so với trước kia, nghĩ đến biểu hiện của cô trong buổi lễ tối nay, nếu là cô lúc trước thì tuyệt đối sẽ không như vậy, hay nói một cách chính xác là trước kia cô tuyệt đối sẽ không bao giờ chấp nhận mặc chiếc váy phù dâu trắng tinh này để bước lên sân khấu giữa đám đông.

Bởi vì có liên quan đến Chu Uy Tuấn! Anh vẫn luôn nghĩ đến việc em gái ở bên cạnh bạn tốt của mình, cũng rất vui khi thấy bọn họ quen nhau!

Nhưng hình như em gái anh có điều gì khó nói?

“Anh họ, xin anh, làm ơn đừng nói với mẹ chuyện của em và anh Tuấn.” Ô Nguyệt Vân đột nhiên nắm lấy cánh tay của Ngũ Đức Kỳ: “Anh hãy giả vờ như không biết gì cả, có được không?”

“Vì sao?”

“Thật xin lỗi, em không thể nói. . .”

Ngũ Đức Kỳ nhìn cô thật lâu rồi mới thở dài, nói: “Đây là lần đầu tiên em nhờ anh giúp đỡ, trước kia, cho dù có xảy ra chuyện gì thì em cũng không hề mở miệng để cầu xin sự giúp đỡ của người khác. . .”

“Anh họ. . .”

“Được rồi, tuy không biết rốt cuộc là vì lý do gì, nhưng anh đồng ý với em, anh tuyệt đối sẽ không tự tiện nói cho dì biết.”

“Cám ơn anh, anh họ.” Có được sự đảm bảo của anh, Ô Nguyệt Vân khẽ thở ra một hơi nhẹ nhõm, giống như vừa được giải thoát, lại giống như vừa buông tha điều gì.

“Ừm!” Ngũ Đức Kỳ gật đầu: “Dạo này dì hay tìm đối tượng cho em xem mắt đấy, có cần anh giúp em từ chối không?”

“Không cần đâu.”

“Nhưng mà. . .”

“Em rời khỏi Tuấn.” Ô Nguyệt Vân cụp mắt xuống.

“Nhưng mà hai người. . .” Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bọn họ thoát nhìn như vẫn đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt, mà trông con bé cũng rất vui vẻ mỗi khi ở bên cạnh Chu Uy Tuấn.

“Anh họ. . .”

“Được rồi, anh không nhiều chuyện nữa là được.”

“Anh họ, cảm ơn anh, còn nữa. . . thật xin lỗi.”

Ngũ Đức Kỳ cười khổ: “Sao phải xin lỗi? Em là em gái của anh, anh giúp em một chút chuyện nhỏ này thì có là gì.”

Mặc dù trong lòng vô cùng buồn bực, nhưng dựa vào sự hiểu biết của mình đối với Ô Nguyệt Vân, Ngũ Đức Kỳ lựa chọn tạm thời nghe theo yêu cầu của cô, sau đó . . . âm thầm quan sát tình hình.

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 10 – Hoàn Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

6. Chương 6

Chương 6

Hôn lễ kết thúc, Ô Nguyệt Vân cũng không vì vậy mà cảm thấy thoải mái, ngược lại, so với lúc trước thì cô lại càng bận rộn hơn.

Cô bắt đầu hẹn dùng cơm với giáo sư đại học, giáo sư đại học vô cùng thân thiện, tướng mạo tao nhã, nói chuyện cũng rất lịch sự, giống như mẹ cô đã từng nói, là một người đàn ông tốt.

Hẹn hò cùng người đàn ông khác khiến Ô Nguyệt Vân hoàn toàn không có cách nào đối mặt với Chu Uy Tuấn, cô giống như một đứa trẻ làm chuyện sai trái, không dám nhìn thẳng vào mắt anh, vì vậy, cô quyết định rời khỏi nơi này, bắt đầu âm thầm tìm phòng.

Cô nghĩ, cô là một người xấu.

Cùng lúc đó, Chu Uy Tuấn chưa bao giờ có tai tiếng lại đột nhiên vướng phải scandal, bị hai cha con tổng giám đốc công ty ‘Vạn Thắng’ dây dưa, tình huống này được đám nhân viên trong công ty đem ra làm chủ đề bàn luận trong những lúc trà dư tửu hậu.

“Tôi đi tuần trăng mật mới có 2 tuần mà trở về đã nghe được tin tức chấn động như thế rồi.” Phương Bách Hâm nhân lúc rảnh rỗi chạy vào văn phòng chủ tịch: “Cậu tính chuẩn bị vứt bỏ cô hầu gái . . . à, Nguyệt Vân sao?” Sửa miệng sửa miệng, trước kia cứ quen gọi là cô hầu gái, từ lúc bị vợ nghe thấy thì anh đã bị mắng một trận rồi.

“Cậu nghĩ vậy à?” Chu Uy Tuấn nhún vai, đưa tay đẩy gọng kính trên sống mũi. Bình thường anh đều mang kính sát tròng, nhưng dạo này buổi tối trước khi ngủ anh lại hay suy nghĩ vài chuyện, đôi mắt bị khô, vậy nên mới chuyển sang đeo kính gọng vàng.

“Ai mà biết được?” Phương Bách Hâm nhún vai như đang xem kịch vui.

“Chắc!” Chu Uy Tuấn cảm nhận được suy nghĩ của anh ta, lập tức quăng ra một cái nhìn khinh bỉ: “Người nào đó cũng không nghĩ thử xem, lúc cầu hôn, là ai giúp cậu ta âm thầm chuẩn bị, lúc kết hôn, là ai vì cậu ta mà làm trâu làm ngựa? Bây giờ đã có được người đẹp thì lập tức đem bạn bè đồng cam cộng khổ đá sang một bên, chống tay xem kịch vui?”

Phương Bách Hâm cười to, lại giả vờ hít hít vào mấy cái, phát phát tay nói: “Ái chà, sao lại nghe thấy mùi chua nhỉ?”

Chu Uy Tuấn híp mắt.

“Nếu ngưỡng mộ như vậy thì cũng tranh thủ mà cưới một người đi! Bảo đảm với cậu, cả ngày sinh lực dồi dào, cuộc sống tràn ngập màu sắc.”

Phương Bách Hâm nhếch miệng, vừa nghĩ tới vợ mình thì anh lại cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Nghe Phương Bách Hâm nói xong thì Chu Uy Tuấn đột nhiên rơi vào trầm tư, đây cũng là chuyện mà mấy đêm gần đây, anh vừa suy nghĩ, vừa nhìn Ô Nguyệt Vân nằm ngủ bên cạnh mình.

Trước kia anh chưa từng nghĩ đến việc kết hôn, nhưng từ khi tham gia hôn lễ của Phương Bách Hâm, anh lại bắt đầu suy nghĩ về vấn đề này.

Mặc dù bây giờ anh và Ô Nguyệt Vân cũng không khác gì vợ chồng, thế nhưng trải qua kinh nghiệm lúc trước, anh cảm thấy kết hôn là một kiểu công khai, một loại nghi lễ khiến ối quan hệ giữa nam và nữ càng thêm chặt chẽ, thậm chí sau khi kết hôn thì anh cũng không cần phải bận khoăn nhiều như vậy, chỉ cần làm cho Ô Nguyệt Vân mang thai, nhìn dáng vẻ xinh đẹp của cô khi chăm sóc cục cưng. Sau đó, trong nhà của bọn họ, ngoại trừ có chén lớn chén nhỏ thì sẽ xuất hiện thêm một cái chén be bé chuyên dùng cho cục cưng

Ôi, chỉ nghĩ tới thôi mà đã khiến anh hưng phấn như muốn bay lên rồi!

“Này này, sao mặt cậu trông lại ngốc như vậy?” Lại còn cười đến say mê, trông thật là quái dị!

“Người đứng ôm mặt khóc trong lúc kết hôn không có tư cách nói tôi ngốc.” Nhớ lại dáng vẻ tên nào đó để cho cô dâu an ủi, lau nước mắt ỉnh, Chu Uy Tuấn vẫn cảm thấy buồn cười. Đợi đến khi đĩa phim ghi hình đám cưới tới tay, anh nhất định sẽ sao chép ra vài bản, mỗi ngày phải ôn lại cái khoảnh khắc kinh điển này.

“Cứ cười đi, cười nhiều vào, đợi đến ngày nào đó cậu lại đi theo gót chân của tôi, tôi tuyệt đối sẽ cười lại gấp bội, không hề khách khí.” Haha!

“Đàn ông không thể dễ dàng rơi nước mắt.” Chu Uy Tuấn hừ lạnh.

“Cậu nghĩ sao cũng được.” Phương Bách Hâm thờ ơ nói, dù sao thì cứ chờ tới lúc đó rồi sẽ biết! “Nói chuyện chính đi, cậu định giải quyết hai cha con bọn họ thế nào?”

Gần đây, tin tức của hai cha con ông trùm ‘Vạn Thắng’ cứ tuồn vào trong ‘Toàn Phương Vị’, mà kiều nữ Hoàng Vi Vi lại càng thích trèo lên người Chu Uy Tuấn như gấu koala, khuôn mặt tô son trét phấn trông khủng khiếp cứ như bôi phải hóa chất.

Chu Uy Tuấn trở về bàn làm việc, ngồi xuống ghế sofa xoay: “Tiếp tục im lặng quan sát tình hình.”

Dáng vẻ thoải mái kia khiến hàng lông mày rậm của Phương Bách Hâm khẽ nhướng lên.

“Cậu không định giải quyết à?” Cứ để cho cha con bọn họ tác oai tác quái như vậy sao?

“Tôi đang chờ kết quả điều tra bọn họ.”

“Cậu phái người điều tra bọn họ?”

“Cậu không cảm nhận được hành vi của bọn họ có mùi âm mưu sao?” Mấy tháng trước cứ liên tục không ngừng ‘quấy rầy’ anh, cứ một câu bác Hoàng, hai câu bác Hoàng, bây giờ còn lôi cả con gái vào, cả ngày quần lấy anh, nghĩ kiểu gì cũng có vấn đề! Đừng trách anh có tư tưởng tà ác, đó là bởi vì anh hiểu rõ bản tính của tổng giám đốc Hoàng mà thôi.

“Không.” Mùi âm mưu ở đâu? Thứ cho anh ngu muội.

“Người phụ nữ kia trước giờ vẫn không thích loại đàn ông nho nhã như tôi, lần này lại đột nhiên lại muốn móc nối quan hệ với tôi, cậu không cảm thấy rất kỳ lạ sao?” Chu Uy Tuấn chấp tay chống cằm, đôi mắt sau gọng kính vàng khẽ híp lại khiến Phương Bách Hâm cảm thấy run rẩy.

“Đột nhiên tôi cảm thấy dáng vẻ này của cậu rất giống hồ ly.” Phương Bách Hâm nhú mày.

“Không hồ ly một chút thì đã sớm bị lão già kia nhai đến không còn xương cốt rồi.” Chu Uy Tuấn híp mắt. Anh cũng không muốn làm hồ ly, nhưng thân là người đứng đầu công ty, điều này là không thể tránh được.

“Cũng đúng.” Phương Bách Hâm vừa gãi gãi cằm, vừa gật gù. Nếu không như vậy thì tuyệt đối sẽ không thể nào chỉ đạo được công ty, ngược lại sẽ bị đối thủ ăn tươi nuốt sống.

“Tóm lại, cậu cũng nên im lặng quan sát tình hình đi!”

“Thật có lỗi, tôi không định tham gia vào trận âm mưu này.” Phương Bách Hâm phất phất tay như đuổi ruồi: “Được rồi, tôi phải trở về tiếp tục công việc đây.”

Phương Bách Hâm rời khỏi văn phòng chủ tịch, vừa đi được hai bước thì lại chợt nghĩ đến cái gì, lại vội vàng quay trở lại, mở cửa thò đầu vào.

“Hồ ly, cậu thích ăn đậu hũ gì? Hấp? Hay là lăn bột chiên xù?” Nói để anh đi mua về ăn ủi tinh thần nào.

Phương Bách Hâm cười đến vô sỉ, sau đó lại nhận lấy một ánh mắt khinh thường.

Giữa trưa, rốt cuộc Phương Bách Hâm đã được chứng kiến công lực quần người của nữ chính trong truyền thuyết!

Chỉ thấy cô nàng nhìn Chu Uy Tuấn như điều hâu đang nhìn gà con, thân thể vừa động thì đã thấy cô nàng bổ nhào vào trong ngực Chu Uy Tuấn, miệng cũng không quên la lên: “Anh Tuấn. . .”

Đến cả Phương Bách Hâm sau khi nghe xong thì da gà da vịt cũng dựng đứng hết cả lên. Trời ạ! Đây là cái âm thanh gì vậy? Tuổi cũng không còn nhỏ, vậy mà lại bắt chước mấy bé gái nói cái giọng nũng nịu ồm ồm, quả thực là chẳng ra làm sao, bắt chước không giống ai như vậy, nghe vào trong tai có cảm giác kinh khủng không thể nào tả nổi!

Lại còn . . . gào ‘anh Tuấn’ đến ngoác cả mồm, cũng không phải là đang đóng phim cổ trang nha!

Chu Uy Tuấn lặng lẽ đẩy người phụ nữ đang bám dính trên người mình ra, suýt chút nữa thì bị mùi nước hoa nồng nặc trên người ô ta xông đến chóng mặt.

“Hoàng tiểu thư, Hoàng tổng.” Anh mỉm cười chào hỏi, biểu hiện không chê vào đâu được.

“Vi Vi, ba đã nói là con không nên dán sát vào người Uy Tuấn như vậy, thật không lễ phép.” Khuôn mặt gầy như khỉ của tổng giám đốc Hoàng tràn đầy ý cười, nhắc nhở con gái.

“Nhưng mà người ta không chịu nổi. . .” Hoàng Vi Vi vô tội dậm chân.

“Thật là không biết lớn nhỏ, chẳng may làm tổn hại đến thanh danh của Uy Tuấn thì biết làm thế nào?”

“Cha. . .” Người nào đó chu môi.

Phương Bách Hâm bắt đầu bội phục công lực của bạn tốt, cậu ta vậy mà lại có thể chịu đựng được hai cha con nhà này, so với lời đồn đãi bên ngoài thì bọn họ còn khoa trương hơn nhiều.

Anh và Chu Uy Tuấn vốn đang cùng nhau xuống lầu để chuẩn bị ăn trưa, bỗng nhiên Chu Uy Tuấn lại nhận được điện thoại, nói là hai cha con tổng giám đốc công ty Vạn Thắng tới chơi, vậy nên anh cũng đi theo để xem náo nhiệt, không ngờ lại . . . Anh thật hối hận vì chính mình đã đến đây tham gia náo nhiệt.

“A Tuấn, cậu đã có hẹn với người khác, vậy tôi sẽ không quấy rầy nữa!” Phương Bách Hâm nói xong, đang chuẩn bị bỏ trốn thì một đôi mắt sáng như đèn neon đột nhiên lướt tới người anh.

“Anh Tuấn, vị này là. . .” Trong nháy mắt, lúc Hoàng Vi Vi nhìn tới người đứng phía sau Chu Uy Tuấn thì cô nàng chợt hít sâu vào một hơi. Trời ạ, vóc người này, khuôn mặt này, da thịt sáng bóng này . . .

Oa! Đây căn bản là món ăn của cô nha!

Ánh mắt cô nàng dán chặt vào người Phương Bách Hâm, chỉ thiếu điều chưa bổ nhào vào anh như mảnh hổ vồ sơn dương mà thôi, ánh mắt đó khiến da đầu Phương Bách Hâm run lên.

Người phụ nữ này đã nhìn đói lâu năm sao?

“Đây là bạn tốt của tôi, cũng là giám chế cấp cao của công ty chúng tôi — Phương Bách Hâm.” Chu Uy Tuấn nhìn về phía bạn tốt, dùng dáng vẻ bốn cột lúc sáng trả lại toàn bộ cho Phương Bách Hâm.

“Ồ kìa, thì ra là giám chế Phương tiếng tăm lẫy lừng đó sao!” Tổng giám đốc Hoàng cười tươi roi rói.

“Anh Hâm. . .” Hoàng Vi Vi vươn tay ôm lấy cánh tay của Phương Bách Hâm, thậm chí đáng vẻ còn hưng phấn hơn so với khi nhìn thấy Chu Uy Tuấn, gần như là đem cánh tay của anh dán trước khe ngực mình.

“Hoàng tổng, thật hân hạnh.” Phương Bách Hâm mượn cơ giỡn cánh tay mình ra khỏi tay cô nàng, chuyển sang bắt tay cùng tổng giám đốc Hoàng.

“Bách Hâm có định dùng cơm với chúng tôi không?” Tổng giám đốc Hoàng hỏi thăm, lại còn âm thầm dùng ánh mắt cảnh cáo con gái của mình, muốn cô ngoan ngoãn một chút.

Hoàng Vi Vi thấy vậy thì hất đầu, lại thấy Chu Uy Tuấn đang nhìn mình thì vẻ mặt lập tức thay đổi, mỉm cười ngọt ngào với Chu Uy Tuấn.

“Thật ngại quá, tôi đang chờ vợ mình.” Phương Bách Hâm nói dối mà mặt không đổi sắc. Tuy Chiêm Chỉ Tinh cũng bán mạng cho ‘Toàn Phương Vị’ như anh, nhưng do khác bộ phận nên thời gian nghỉ trưa cũng không giống nhau.

Hoàng Vi Vi giơ hai tay ôm má: “Anh Hâm, anh đã kết hôn rồi sao?”

“Một tháng trước.”

“Thật đáng tiếc, bác Hoàng không kịp đưa bao lì xì cho cậu rồi.” Tổng giám đốc Hoàng tỏ vẻ có lỗi.

“Không có gì.” Vừa xưng bác, vừa gọi Bách Hâm . . . Anh không biết mình trở nên quen thuộc với cha con bọn họ như vậy từ bao giờ?

“Anh Hâm, nếu đã vậy thì hãy đi theo Vi Vi . . . chúng ta cùng nhau đi ăn cơm, coi như là bồi thường nhé!”

Hoàng Vi Vi lại muốn nhào qua nhưng Phương Bách Hâm đã kịp thời tránh được.

“Thật ngại quá, thời gian nghỉ trưa của tôi không đủ để ra ngoài dùng cơm.”

“Không đủ?” Hoàng Vi Vi vẫn chưa từ bỏ ý định: “Anh Tuấn, anh là ông chủ, hôm nay anh có thể cho anh Hâm thêm một chút thời gian nghỉ trưa được không?”

Chu Uy Tuấn nhượng mảy, về phía bạn tốt, lại thấy Phương Bách Hâm dùng ánh mắt cảnh cáo để nhìn mình.

“Anh Tuấn, Vi Vi năn nỉ anh đấy! Thêm một người ăn cơm thì càng vui hơn mà!”

“Đương nhiên là có thể.” Chu Uy Tuấn đem ‘tình nghĩa anh em’ bỏ hết vào trong ngăn kéo. Anh biết Hoàng Vi Vi không thích đàn ông vóc dáng như mình, không ngờ cô ta thích người có vóc dáng cục mịch như Phương Bách Hâm. Anh xấu xa nhìn vẻ mặt kinh hoàng của bạn tốt, tâm tình vô cùng vui vẻ, haha!

“Thật tốt quá!” Hoàng Vi Vi vô cùng vui vẻ, hoàn toàn làm lơ người cha già đang trừng mắt nhìn mình, một tay khoác lên tay Chu Uy Tuấn, một tay lại khoác lên tay Phương Bách Hâm, chuẩn bị đi đến nhà hàng.

“Hoàng tiểu thư. . .”

“Anh Tuấn đừng khách khí, cứ trực tiếp gọi em là Vi Vi được rồi.”

“Mọi người đã chọn được nhà hàng chưa?”

Hoàng Vi Vi gật đầu, nói ra tên nhà hàng, đó là một nhà hàng cao cấp nằm ở trung tâm thành phố, một bữa cơm đã tốn hết mấy vạn.

“Vậy thì lát nữa tôi và A Hâm sẽ chạy xe tới đó sau. Nếu ra ngoài dùng cơm thì tôi phải thông báo lại một số việc đã.” Chu Uy Tuấn nhìn về phía tổng giám đốc Hoàng.

“Đây là đương nhiên rồi.” Tổng giám đốc Hoàng sợ thái độ của mình khác thường nên cũng không kiên trì mọi người phải đi cùng nhau nữa, quay sang kéo tay cô con gái còn đang nũng nịu kháng nghị, đi ra chỗ chiếc xe màu đen có rèm che đang đậu ở bên ngoài.

Sau khi hai cha con ngồi vào trong xe, khuôn mặt tổng giám đốc Hoàng lập tức sa sầm, quay sang dạy dỗ con gái mình.

“Con thật là không biết điều! Rõ ràng đã dặn là phải bám sát vào Chu Uy Tuấn, tại sao con lại cứ nhào về phía Phương Bách Hâm, hai mắt cứ nhìn chằm chằm vào cậu ta vậy?” Tổng giám đốc Hoàng tức giận.

“Con không thích Chu Uy Tuấn, vóc dáng trông vừa gầy vừa yếu, vừa nhìn là biết bất lực rồi! Anh Hâm thì ngược lại . . . Hihi!” Đó mới là món ăn của cô nha!

“Con đó, Phương Bách Hâm đã kết hôn rồi, con đừng có mà vọng tưởng! Ngược lại là Chu Uy Tuấn, cậu ta có thể trợ giúp cho nhà chúng ta, tuổi của con cũng không còn nhỏ nữa, cũng nên dùng đầu óc để suy nghĩ một chút đi!”

Lần đầu tiên bị cha mình dạy dỗ nghiêm khắc như vậy, Hoàng Vi Vi mím chặt môi.

“Chứ không phải tại ba đem công ty làm loạn hết cả lên rồi bây giờ mới cố gắng ép con dán vào cái cây gậy ốm yếu kia sao. . .” Hoàng Vi Vi trợn mắt nhìn cha mình.

“Con! Con muốn ba tức chết à?” Khuôn mặt tổng giám đốc Hoàng đỏ lên.

“Hừ!” Hoàng Vi Vi quay đầu sang chỗ khác.

Tổng giám đốc Hoàng cắn răng, một lúc sau thì thái độ rõ ràng đã mềm xuống. Không còn cách nào khác, nếu muốn vượt qua cửa ải khó khăn này, ông chỉ có thể dựa vào đứa con gái duy nhất này mà thôi.

“Được rồi được rồi, Vi Vi, là ba không đúng. Nhưng con cũng thử nghĩ một chút xem, nếu như chúng ta móc nối được quan hệ với Chu Uy Tuấn, đợi đến khi tài chính của công ty chúng ta chuyển biến tốt đẹp, lúc đó con muốn chơi thế nào cũng được . . . con thấy sao?” Một tay tổng giám đốc Hoàng vừa vỗ vai con gái, tay còn lại gõ gõ vào vách ngăn sau ghế lái, ý bảo tài xế cho xe chạy đi.

Tình trạng hiện tại của ‘Vạn Thắng’ đang dần dần sa sút, tài chính khủng hoảng, vậy nên ông muốn lợi dụng con gái, móc nối quan hệ với Chu Uy Tuấn để cứu vãn danh tiếng và số cổ phiếu bấp bênh của công ty. Ông không biết tỷ lệ thành công là bao nhiêu, nhưng bây giờ chỉ có thể đánh cược một lần!

Ở một nơi khác, Phương Bách Hâm đang nghiêng răng nghiêng lợi túm lấy cổ áo của Chu Uy Tuấn.

“Cậu rõ ràng là đang đẩy bạn mình vào trong hổ lửa!” Phương Bách Hâm híp mắt. Ăn cơm với hai cha con bọn họ . . . Đi chết đi!

“Chỉ ăn một bữa cơm thôi, sẽ không có gì xảy ra với cậu đâu, yên tâm.” Chu Uy Tuấn cười tươi, nói.

“Cậu không thấy đáng vẽ của người phụ nữ đó sao?”

“Có tôi ở đây, cậu sợ cái gì? Anh Hâm”

“Cậu!” Phương Bách Hâm nghiêng răng ken két.

“Đi thôi, chết sử siêu sinh sớm!” Chu Uy Tuấn hất bàn tay đang túm cổ áo mình ra, bấm nút điện thoại bàn dặn dò một câu, sau đó kéo theo Phương Bách Hâm tâm không cam tình không nguyện, mặt mũi cáu gắt khó chịu vào trong xe đi đến nhà hàng, bắt đầu một cuộc hành trình ăn cơm đầy gian nan và đau khổ.

“A. . .” Trong phòng ngủ tối đen như mực, một âm thanh rên rỉ quen thuộc vang lên.

Mái tóc dài đen nhánh bị người đàn ông vén sang một bên, để lộ ra cần cổ trắng nuột, người đàn ông vừa dùng sức đẩy mạnh hông và thắt lưng, vừa cúi xuống gặm cắn cần cổ trắng như tuyết.

Bên dưới liên tục bị anh rút ra đẩy vào, trên cổ lại bị anh cắn mút, khắp nơi đều khiến Ô Nguyệt Vân run rẩy đến không kìm được mà cất tiếng rên rỉ.

“A! Vân Vân, cổ của em thật sự là mẫn cảm. . . .” Chiếc lưỡi nóng hổi mơn trớn trên vành tai phỉm hồng, Chu Uy Tuấn vừa nói vừa dùng đầu lưỡi để liếm mút.

Ô Nguyệt Vân nức ngen, tiếng kháng nghị đứt quãng, nghe rất đáng thương: “Đừng, em không muốn” Sao hôm nay anh lại đặc biệt trở nên mãnh liệt như vậy? Làm hai lần còn chưa đủ, lúc cô gần như hôn mê mà chìm vào giấc ngủ thì anh lại bắt đầu làm lần thứ ba.

Chu Uy Tuấn cười nhẹ, động tác ở mộng ngừng lại, ngón tay thô ráp trượt đến nơi hai người giao hợp.

“Không muốn sao? Hm?” Anh miết nhẹ hai múi thịt đã ướt nhẹp: “Nhưng mà cái miệng nhỏ bên dưới của em rất hoan nghênh anh đấy! Cứ ngậm chặt lấy anh, không cho anh rời đi, cái mộng nhỏ của em cũng vểnh lên, bây giờ anh không tiếp tục nữa, em xem, nó đã không chịu nổi mà bắt đầu vận vẹo rồi kìa. . . .”

Ô Nguyệt Vân xấu hổ cúi thấp đầu nức nở, bị anh nói như vậy, rốt cuộc cô mới phát hiện mông của mình đang chủ động lắc lư, cắn nuốt vật to lớn khiến nó vui sướng.

Cô không ngừng được. . . .

“Ô . . . Anh bắt nạt em . . .” Cô úp mặt vào gối đầu mềm mại, bộ ngực cũng theo động tác của mông mà cọ xát xuống nệm, đầu vú đã sớm căng cứng, vô cùng đau nhức.

Chu Uy Tuấn vẫn không có động tác nào khác, chỉ nâng ông, tùy ý để chính mình nằm sâu bên trong, mặc ông nhỏ của Ô Nguyệt Vân một mình chiến đấu hăng hái.

Hôm nay anh cũng không vì hai cha con kia mà mất đi hào hứng ân ái với cô, nhìn thiên kim tiểu thư mặt mũi trang điểm lòe loẹt diêm dúa, anh càng thêm xác định người phụ nữ mình muốn là ai.

Cô hoàn toàn không giống với những người phụ nữ khác, tuy không xinh đẹp cũng không biết cách ăn mặc, nếu so ở cổ đại, cô giống như một tỷ nữ đi bên cạnh tiểu thư nhà mình, chỉ là một đóa hoa nhỏ để làm nền cho cảnh sắc tươi đẹp. Thế nhưng anh lại thích cô, không vì bất kỳ lý do nào cả.

Duyên phận của cô và anh bắt đầu từ lúc nhỏ, anh cũng từng hoài nghi có phải bởi vì mình đã quen có cô đi theo phía sau, vậy nên mới khiến anh đối với cô lưu luyến không quên, khiến anh sinh ra ảo giác là mình thích cô.

Nhưng hoàn toàn không phải như vậy, theo thời gian, thói quen sẽ dần mất đi, nếu không thì cũng sẽ thay đổi, nhưng bông hoa nhỏ này, trong lúc vô tình đã cắm rễ sâu vào trong lòng anh, vô cùng chặt chẽ, không muốn buông ra.

Có lẽ tình yêu và thói quen là hai chuyện khác nhau, nhưng ý nghĩa phía sau nó thì không thể nào quên được, đó chính là cảm giác quyến luyến đến khắc sâu trong lòng.

Anh thích cô, anh yêu cô.

Rốt cuộc là bắt đầu từ lúc nào, vì sao lại thích cô, tất cả đều không có ý nghĩa gì cả. Tình yêu có thể rất đơn giản, cũng có thể rất phức tạp, anh lựa chọn đơn giản.

Anh tin tưởng cô cũng có cảm giác giống mình, nếu không, cô sẽ không giao mình cho anh, càng không dùng ánh mắt quyến luyến đó để nhìn anh.

Chu Uy Tuấn đột nhiên đem nam tính đang chôn sâu trong hoa huyết mềm mại rút ra, xoay người nằm xuống bên cạnh, tay chân dạn ra thành hình chữ đại (), dục vọng cứng rắn vẫn đứng thẳng.

“Tuấn. . . .” Đột nhiên không còn vật cứng rắn lấp đầy trong thân thể, Ô Nguyệt Vân lập tức cảm thấy trống rỗng. Mặc dù vừa rồi cô vẫn luôn miệng nói là không muốn, nhưng thân thể đã bị dục vọng khống chế, mãnh liệt khát vọng được giải phóng.

Chu Uy Tuấn nhìn về phía cô, khóe môi khẽ cong lên.

“Không phải em nói là anh bắt nạt em sao? Bây giờ anh cho em bắt nạt anh đấy.” Thấy khuôn mặt của cô đỏ bừng, thể nhưng anh vẫn ngoan ngoãn nằm im, không hề nhúc nhích.

Ô Nguyệt Vân nâng người lên, tầm mắt lướt qua vẻ mặt hào phóng của anh, đầu vú đỏ sậm, cơ bụng rắn chắc bằng phẳng, cùng với thứ ở giữa hai chân Cô nuốt nuốt cổ họng, trổng ngực đập dồn dập.

“Em, em không dám. . . .” Bảo cô chủ động Cô cảm thấy rất khó xử!

“Đừng thẹn thùng, cứ yên tâm đừng cảm mà chơi đùa đi! Em hẳn là vẫn chưa được thỏa mãn, đúng không?” Chu Uy Tuấn không giống như bình thường, dùng giọng nói mê hoặc hấp dẫn cô: “Cơ hội chỉ có một lần, nếu bỏ qua thì sẽ không còn nữa! Vân Vân, chẳng lẽ em không muốn ‘bắt nạt’ anh sao?”

Ô Nguyệt Vân chớp mắt đáng thương, sau khi do dự một chút thì cuối cùng cũng triển khai động tác.

Cô khẽ nhích thân thể, dưới sự chỉ đạo của Chu Uy Tuấn, dạn chân ngồi lên trên thắt lưng của anh.

“Kế tiếp tùy thuộc vào em, em muốn chơi thế nào thì chơi thế ấy.” Nhìn cơ thể đầy đặn của cô ngồi trên người mình, Chu Uy Tuấn hít thở có chút khó khăn.

Ô Nguyệt Vân cố gắng nhớ lại thường ngày anh làm với mình thế nào, nhìn dục vọng nóng bỏng của anh trong tầm mắt, lần đầu tiên cô chủ động hôn lên nó.

Cô run rẩy ngậm nó vào trong miệng, đầu lưỡi không lưu loát mà khuấy đảo, sau đó, cô chậm rãi dờ miệng xuống dưới, lại đột nhiên nghe thấy tiếng rít nhẹ vang lên từ trong cổ họng của anh.

Ồ, thì ra đây là nơi mẫn cảm của anh!

Cô há miệng, từ từ ngậm hết viên cầu đã sẵn cứng vào trong miệng mình, đến khi cảm thấy thỏa mãn mới tiếp tục thăm dò lên trên, tiến tới đầu vú nhỏ nhỏ đầy nam tính.

Cô nâng người, nhìn hai đầu vú đỏ sậm, bắt chước anh mà duỗi tay ra, nắm lấy hai hạt đậu đỏ, nhẹ nhàng vôn vê.

“A. . .” Chu Uy Tuấn rên lên một tiếng trầm đục: “Vân Vân. . .”

Ô Nguyệt Vân nghe thấy tiếng anh thở dốc, lại nhìn đầu vú giữa hai ngón tay mình đang cứng lại, thân thể cô bắt đầu cảm thấy hưng phấn, bên dưới truyền tới cảm xúc tê dại.

“Vân Vân, bảo bối, xin em hãy ngậm lấy nó, liếm mát nó. . .” Chu Uy Tuấn híp mắt, hưởng thụ cảm giác thoải mái khi bị cô xoa nắn, mặc dù không lưu loát, nhưng được người phụ nữ mình yêu thương đối đãi như vậy là một chuyện vui sướng và thoải mái cỡ nào.

Ô Nguyệt Vân nghe thấy tiếng cầu xin của anh, cô cúi xuống, miệng nhỏ chu lên, mút lấy hạt đậu nhỏ bên phải, chậm rãi liếm láp.

“A. . . Thật là thoải mái, Vân Vân, em làm anh thật thoải mái.” Chu Uy Tuấn đan mười ngón tay vào mái tóc của Ô Nguyệt Vân, cúi đầu nhìn dáng vẻ cô đang liếm mát mình, trong lòng cảm thấy thỏa mãn đến cực điểm: “Vân Vân, em có thể mạnh thêm chút nữa. . . A. . . chính là như vậy, em giỏi quá. . . đừng chỉ mút một bên, bên kia anh cũng muốn. . .”

Bên tai tràn ngập tiếng rên rỉ khàn khàn đầy nam tính, hơi thở của Ô Nguyệt Vân bắt đầu trở nên hỗn loạn, phía dưới tiết ra càng nhiều dịch lỏng, thấm ướt cả vùng bụng rắn chắc của Chu Uy Tuấn, thậm chí còn theo đường cong của cơ thể chảy xuống nệm, khiến ga giường cũng ướt đẫm một mảng.

“Ừm. . . Tuấn. . .” Cô ngã xuống, hai bầu ngực áp vào ngực anh, không còn tâm tư để chọc ghẹo người đàn ông bên dưới nữa.

“Vân Vân, bảo bối, mới như vậy mà em đã không chịu được rồi sao?” Chu Uy Tuấn nắn bóp mông cô, thậm chí còn dùng đầu ngón tay xấu xa chạm vào ‘cúc hoa’ đáng yêu.

“Tuấn, em thật khó chịu, giúp em. . .” Thất lực của cô không ngừng lắc lư.

“Không được, muốn thì tự mình làm.”

“A. . .” Ô Nguyệt Vân vô cùng khó chịu, thân thể giống như đang bị hàng trăm con kiến gặm cắn, nhưng đợi nửa ngày vẫn không thấy Chu Uy Tuấn có hành động gì, cô chỉ đành chống người lên, nhúc nhích cái mông, ngồi xuống chỗ phái nam đang dựng đứng của anh, nhưng dù cô có cố gắng thế nào cũng không thể làm cho nó thuận lợi tiến vào trong.

Cô không ngừng cọ xát vào phái nam khiến Chu Uy Tuấn chảy mồ hôi đầm đìa: “Vân, ngoan, đừng gấp, lấy một tay cầm nó, tay kia chạm vào tiểu huyết của mình. . . Đúng rồi, rất tốt, nhét nó vào đi. . .”

Thật vất vả mới có thể tiến vào, cả hai người đồng thời rên rỉ.

“Vân, bắt đầu động đi! Tưởng tượng là mình đang cưỡi ngựa ấy. . .” Đôi mắt Chu Uy Tuấn đỏ ngầu nhìn cô gái đang ngồi trên người mình, nhìn cô chủ động cắn nuốt dục vọng của mình, theo mỗi một nhịp của cô, anh cũng nâng mông đẩy mạnh lên trên.

Mái tóc dài của Ô Nguyệt Vân bay tán loạn, khuôn mặt say mê và tràn đầy hưng phấn.

“Vân Vân, em giỏi quá! Cố thêm chút nữa! Có cảm nhận được anh tiến vào rất sâu hay không?” Bầu ngực lên xuống nhấp nhô, Chu Uy Tuấn vươn tay nắm lấy rồi nhẹ nhàng xoa bóp.

Ô Nguyệt Vân ngồi trên thắt lưng của Chu Uy Tuấn, thoải mái đến mức nói không nên lời.

Cái tư thế nữ trên nam dưới này khiến cho vật to dài của đàn ông có thể tiến sâu vào bên trong cơ thể của phụ nữ.

Ô Nguyệt Vân mãnh liệt chấn động khiến cho tiểu huyết phía dưới kẹp chặt lấy vật to lớn bên trong cơ thể, phái nam căng trướng không ngừng cọ xát vào khe huyết non nớt, khiến cô sáng khoái không thốt nên lời, thỉnh thoảng hai viên cầu thịt nam tính còn cọ xát vào cánh hoa, nơi nào cũng ép cô sung sướng đến phát điên.

Đột nhiên, Ô Nguyệt Vân ngửa đầu hét to một tiếng, cô nín thở, thân thể cứng đờ, khuôn mặt vừa say mê vừa dâm dăng.

Cho đến lúc cao trào qua đi, cô mềm nhũn ngã phịch xuống người Chu Uy Tuấn.

Thế nhưng người đàn ông vẫn chưa được thỏa mãn, anh vùng tay đảo ngược tư thế của hai người, nắm chặt eo cô, mãnh liệt đưa đẩy, ước chừng khoảng 20 phút sau mới bắn ra tinh hoa trắng đục bên trong cơ thể cô

Sau khi xong chuyện, Chu Uy Tuấn cảm thấy mỹ mãn ôm lấy Ô Nguyệt Vân, yêu thương hôn lên môi cô cùng khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ mệt mỏi, những lời từ trong đáy lòng . . . giờ phút này không kìm được mà khẽ thốt lên: “Vân Vân, chúng ta kết hôn nhé?”

Nhưng người trong lòng lại không có bất kỳ phản ứng nào, Chu Uy Tuấn cúi đầu nhìn thì phát hiện cô đã ngủ rồi.

Anh cười nhẹ, cũng không để ý, dù sao không bao lâu nữa thì anh cũng sẽ cầm nhẫn kim cương để cầu hôn cô.

Anh điều chỉnh tư thế của hai người, để cho cô gái nhỏ gối đầu lên tay mình, một tay ôm lấy cô, sau đó thả lỏng thân thể, từ từ tiến vào giấc ngủ

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 10 – Hoàn Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

7. Chương 7

Chương 7

Rất nhanh, Chu Uy Tuấn phát hiện Ô Nguyệt Vân có gì đó không bình thường, thậm chí có lúc vô tình, anh bắt gặp thấy cô đang lén lút tìm phòng trên mạng.

Anh đem nghi ngờ giấu ở trong lòng, lại bắt gặp gần đây Ô Nguyệt Vân thường hay liên lạc với Ngũ Đức Kỳ, anh đến dò la xem có thể hỏi ra được tin tức gì hay không, không ngờ anh còn chưa mở miệng thì Ngũ Đức Kỳ đã khai ra toàn bộ.

Chu Uy Tuấn khẽ nheo mắt lại: “Chả trách gần đây Vân Vân có chút kỳ lạ, cứ hay né tránh ánh mắt của mình. . . .”

Thậm chí ánh mắt của cô khi nhìn anh cũng mang theo vẻ áy náy khó hiểu, thì ra là cô đang gạt anh để hẹn hò với người đàn ông khác!

Cô gái này

“A Tuấn, mình nói cho cậu biết không phải vì muốn cậu cãi nhau với Nguyệt Vân hay làm tổn thương con bé, mình chỉ hy vọng con bé được vui vẻ hạnh phúc, mà cậu là người có thể làm được điều này.”

“Cậu xem trọng mình như vậy ư?”

“Vì mình hiểu rõ cậu, cũng hiểu rõ Nguyệt Vân, nếu con bé không thích cậu thì tuyệt đối sẽ không kết giao với cậu chứ đừng nói là sống chung Aiz, vận mệnh thật kỳ diệu, để bạn tốt và người thân của mình đến bên nhau. . . .” Ngũ Đức Kỳ lấy tay xoa xoa ngực, cảm thấy tảng đá lớn trong lòng mình rốt cuộc đã có thể hạ xuống rồi.

Kể từ khi biết ý định của cô em gái gốc Ô Nguyệt Vân, Ngũ Đức Kỳ cảm thấy mình trong ngoài đều có lỗi. Cả hai nam chính đều là bạn của anh, nữ chính lại là em gái anh, mà anh lại biết rõ em gái mình và Chu Uy Tuấn yêu nhau, lại thấy con bé bối vì một nguyên nhân không thể nói mà phải từ bỏ người trong lòng mình, giả vờ hẹn hò với một người đàn ông khác để Chu Uy Tuấn nghĩ mình bị người yêu phản bội.

May mà tất cả đã được giải thoát rồi!

“A Kỳ, cậu có thể giúp mình thăm dò thử thời gian và địa điểm bọn họ hẹn nhau ngày mai không?”

“Đương nhiên là có thể, nhưng mà cậu muốn làm gì?”

“Đánh một gậy cho cô gái gốc này tỉnh ngộ. . .”

“What???”

Hồ ly nở nụ cười bí hiểm, sau đó bắt đầu cùng bạn mình bàn kế hoạch lớn.

Trưa hôm nay, Ô Nguyệt Vân đến một quán ăn đơn giản để dùng cơm với ‘giáo sư thân thiện’.

Aiz, không hiểu tại sao, đến bây giờ cô vẫn không thể nhớ nổi tên của vị ‘giáo sư thân thiện’ này.

Ô Nguyệt Vân bước vào trong quán ăn, sau khi tìm vài giây mới phát hiện ‘giáo sư thân thiện’ ngồi ở một góc khuất, trong tay đang cầm một quyển sách, chăm chú lật xem.

Sau vài tuần lễ gặp mặt, cô vẫn không thể nảy sinh bất kỳ cảm giác gì với người đàn ông này, chỉ cảm thấy vị giáo sư đại học này vô cùng thân thiện.

“Thật ngại quá, để anh phải chờ lâu như vậy.” Cô đứng trước mặt anh ta, nói lời xin lỗi, ánh mắt lại theo góc 45 độ, nhìn chằm chằm xuống đất.

“Không sao đâu, thật ra tôi cũng vừa mới đến không lâu.” Vị giáo sư đại học khép quyển sách trong tay lại rồi đặt sang bên trái.

Ô Nguyệt Vân gật đầu, sau đó kéo ghế ngồi xuống đối diện anh ta.

Không khí trầm mặc bao quanh bọn họ, cho đến khi người phục vụ đem một ly thủy tinh đặt xuống trước mặt Ô Nguyệt Vân, bỏ thêm một lát chanh vào ly nước lọc, sau đó hỏi hai người muốn dùng gì.

“Bánh nấm nướng, cảm ơn.”

Người phục vụ gật đầu, sau đó quay sang nhìn Ô Nguyệt Vân, lặp lại câu hỏi vừa rồi.

Ô Nguyệt Vân cắn môi, ánh mắt lướt qua thực đơn, thật lâu sau mới chọn được một phần salad.

Người phục vụ nhanh chóng ghi lại rồi xoay người đi vào bên trong, không khí trầm mặc lại một lần nữa bao quanh bọn họ.

Ô Nguyệt Vân nhìn ly nước trên bàn, trong đầu suy nghĩ không biết nên phá vỡ cục diện bế tắc này như thế nào, rồi lại nghĩ đến tình trạng sống chung với Chu Uy Tuấn hiện giờ ——

Sống chung với Chu Uy Tuấn thì cô hoàn toàn không cần phải phiền não về vấn đề làm sao có thể phá vỡ sự trầm mặc này. Cô đã từng hỏi Chu Uy Tuấn rằng, mình ít nói như vậy có khiến anh cảm thấy nhàm chán và vô vị hay không? Thế nhưng Chu Uy Tuấn lại cười rồi nói với cô rằng, hai người sống chung không nhất thiết phải nói chuyện với nhau, có đôi khi, trầm mặc cũng là một loại ngọt ngào

Ô Nguyệt Vân lặng lẽ thở dài. Bây giờ sự trầm mặc lại khiến cô cảm thấy áp lực, phải chăng là vì người đàn ông này không phải là Chu Uy Tuấn?

“ . . . Em cảm thấy thế nào?”

“Dạ?” Ô Nguyệt Vân đột nhiên sực tỉnh, vội vàng gạt đầu, trên thực tế, cô hoàn toàn không biết vừa rồi vị giáo sư đại học này đã nói gì.

“Như vậy sau khi ăn xong, chúng ta đến rạp chiếu phim. . . Gần đây em có hay đến rạp chiếu phim không?” Vị giáo sư đại học hình như đã phát hiện ra cô phân tâm, vậy nên mới lặp lại câu hỏi vừa rồi.

“Không, không có.” Kỳ thực, cô không thích xem phim, bình thường cũng không đặc biệt quan tâm xem có phim gì mới.

Giáo sư đại học mỉm cười: “Không sao, để lát nữa tới rạp chiếu phim, em xem xem có muốn coi phim nào hay không.”

Ô Nguyệt Vân ấp úng đáp một tiếng.

Sau đó, không khí trầm mặc lại một lần nữa bao quanh bọn họ, cho đến tận khi thức ăn được đưa lên, hai người mới im lặng cầm thìa, bắt đầu ăn thức ăn trên bàn.

Đột nhiên, Ô Nguyệt Vân cảm thấy có một ánh mắt khiến cô đứng ngồi không yên, khuôn mặt đang cúi gầm xuống đĩa salad chợt ngẩng lên, lúc nhìn thấy người đứng bên cạnh cửa thì ‘keng’ một tiếng, chiếc thìa bằng bạc tuột khỏi tay, rớt xuống bàn ăn, trái cà chua nhỏ trên đĩa còn xoay một vòng, cuối cùng lại lăn xuống đất.

Mà trái tim của Ô Nguyệt Vân cũng giống như quả cà chua này, rơi xuống vực sâu thăm thẳm.

Cô nhìn Chu Uy Tuấn lẽ ra không nên xuất hiện ở nơi này, bây giờ lại đang đi về phía bọn họ, sau đó, anh cố ý ngồi xuống bàn bên cạnh, đối diện xéo với chỗ ngồi của cô.

“Nguyệt Vân?” Giáo sư đại học cảm thấy cô khác thường, ánh mắt nghi ngờ nhìn cô.

“A . . . Hả? Làm sao vậy?” Ô Nguyệt Vân vội vàng dời mắt khỏi Chu Uy Tuấn.

“Sao mặt của em trắng bệch như vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?” Giáo sư đại học vừa hỏi, vừa lo lắng vươn tay chạm vào má Ô Nguyệt Vân.

Ô Nguyệt Vân hít vào một ngụm khí lạnh, không ngờ anh ta lại có hành động thân mật như vậy, theo phản xạ, cô ngẩng đầu nhìn về phía Chu Uy Tuấn, chỉ thấy anh nhích miệng, ánh mắt thâm trầm nhìn cô.

Trái tim Ô Nguyệt Vân đập thình thịch. Lúc này lẽ ra anh phải đang làm việc mới đúng, tại sao lại chạy tới nơi này?

Ánh mắt tràn ngập vẻ khó tin cùng oán hận của anh cứ một mực nhìn chằm chằm vào cô. Cô rất muốn, rất muốn giải thích, thế nhưng cô có thể giải thích gì đây? Tất cả việc này đều là do cô lựa chọn, cô biết rõ bọn họ nhất định sẽ đi đến kết cục thế này, chẳng qua là khi nó xảy ra thì cô lại cảm thấy hối hận

Tay chân cô lạnh cóng, giống như vừa rơi xuống hầm băng.

Không được! Cô không thể như vậy! Hãy nghĩ đến mẹ thử xem!

Ô Nguyệt Vân thở hổn hển, mặc dù trong ngực cảm thấy nhói đau, thế nhưng cô ép mình phải kiên trì.

“Nguyệt Vân?”

“À, tôi không sao.” Ô Nguyệt Vân lắc đầu, cắn môi ép mình không được nhìn Chu Uy Tuấn.

“Có cần hủy kế hoạch hay không?”

“Không, không cần, tôi, tôi đột nhiên vừa nghĩ đến gần đây có một bộ phim mình rất muốn xem, chỉ là tôi đã quên mất tên phim rồi” Ô Nguyệt Vân ép mình nở nụ cười.

“Đừng lo, đợi lát nữa đến rạp chiếu phim rồi hỏi cũng được.”

“Ừ. . .”

“Xem phim xong, có muốn đến Miêu Không (*) ngắm cảnh đêm không?” Giáo sư đại học đột nhiên hỏi.

(*Nằm ở quận Văn Sơn, TP. Đà Bắc)

“Hả?”

“Bạn tôi nói, Miêu Không vô cùng thích hợp để hẹn hò.”

“Được.” Ô Nguyệt Vân cụp mắt xuống. Sao anh ta lại đột nhiên đề nghị như vậy? Chu Uy Tuấn đang ở bên cạnh, cô không muốn cho anh biết lộ trình của mình và vị giáo sư đại học này. . . .

“Nếu vậy thì em điện thoại về báo với gia đình một tiếng đi, nói em sẽ về nhà muộn một chút.”

“Tôi. . .” Ô Nguyệt Vân liếc nhìn Chu Uy Tuấn: “Không sao, không có việc gì, người nhà của tôi sẽ không nghĩ gì đâu. . .”

Giáo sư đại học gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, cũng không giống như lúc trước, bây giờ anh ta nói nhiều đến lạ thường, vừa nói đến những thành viên trong gia đình, vừa kể về chuyện công việc, lại vừa nói đến sở thích này nọ.

Thỉnh thoảng Ô Nguyệt Vân lại lén nhìn phản ứng của Chu Uy Tuấn, cô tin, với khoảng cách giữa hai bàn, cộng thêm sự yên lặng trong quán, anh tuyệt đối có thể nghe được nội dung mà cô và giáo sư đại học đang nói.

Thời gian trôi chậm như ốc sên bò, bữa ăn kéo dài nửa tiếng mà đối với Ô Nguyệt Vân lại như kéo dài trăm năm.

Rốt cuộc cô đang làm gì vậy?

Tại sao. . . . cô phải làm như vậy? Tại sao lại phải làm như vậy?”

Cô cảm thấy vô cùng rối loạn, cũng vô cùng khổ sở. . . .

Cuối cùng, Ô Nguyệt Vân cũng không đến Miêu Không để ngắm cảnh đêm, thậm chí trước giờ chiếu phim 5 phút, cô lại mượn cớ rời đi.

Buổi tối, sau khi Chu Uy Tuấn tan việc về nhà, lúc mở cửa lại trông thấy Ô Nguyệt Vân đang nằm co rúc trên ghế sofa, anh cũng không hề cảm thấy kinh ngạc, dù sao cũng đã có người ‘thông báo’ với anh rồi!

“Về sớm vậy sao?” Chu Uy Tuấn dựa theo kịch bản trong lòng, bắt đầu tiến hành ‘diễn xuất’.

Ô Nguyệt Vân ngẩng đầu lên rồi lại lập tức cụp mắt xuống.

Chu Uy Tuấn cũng không nói thêm câu gì, chỉ đi lướt qua cô, bước vào phòng ngủ chính để tắm rửa sau một ngày mệt mỏi. Khi anh bước ra khỏi phòng tắm tràn ngập hơi nước thì lại trông thấy Ô Nguyệt Vân đang đứng trước cửa phòng tắm, ánh mắt nhìn anh muốn nói lại thôi.

Anh vẫn không nói chuyện, cầm khăn lau tóc, cũng không thèm liếc nhìn cô, bước ra khỏi phòng ngủ, đi về phía phòng làm việc.

Ô Nguyệt Vân đi theo phía sau anh, nhìn anh kéo chiếc ghế xoay rồi ngồi xuống, mở laptop, chuẩn bị xem tin tức trên mạng.

“Tuấn. . . .” Ô Nguyệt Vân đứng trước bàn gỗ, quan sát khuôn mặt không chút biểu cảm nào của anh, thật lâu sau mới gọi tên anh.

Chu Uy Tuấn vẫn không thèm để ý đến cô, chỉ click chuột vài cái, tin tức lại nhảy sang trang khác, lúc anh vừa click chuột thì quả nhiên lại đọc được tin tức về hai cha con kia, quả nhiên là đúng như anh phỏng đoán, Chu Uy Tuấn không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Dựa vào kết quả điều tra cho thấy, gần đây ‘Vạn Thắng’ đang bị khủng hoảng tài chính, mặt khác, theo nghiên cứu, bảng báo cáo tài chính năm ngoái của ‘Vạn Thắng’ dường như có chút vấn đề, nếu như vẫn tiếp

tục không xử lý thì nhất định sẽ phải đối mặt với nguy cơ phá sản, vậy nên lãgià của ‘Vạn Thắng’ chó cùng rút giậu, nghĩ ra cách giải quyết ngu xuẩn nhất —— để con gái của ông ta dụ dỗ anh.

Có điều, nếu nói cái cách này ngu xuẩn thì cũng không thể không bội phục sự tính toán của tổng giám đốc Hoàng cũng thật tỉ mỉ. Trước tiên, ông ta để cho Hoàng Vi Vi thường xuyên xuất hiện ở ‘Toàn Phương Vị’, lén lút truyền ra tin tức, thông báo với đám phóng viên là bọn họ ra ngoài dùng cơm, để phóng viên chụp được không ít hình ảnh ‘thân mật’ của Chu Uy Tuấn và Hoàng Vi Vi

Cái nước cờ cũ rích này đối với một số ít cổ đông mà nói là vô cùng có lợi, mấy ngày nay, giá cổ phiếu của ‘Vạn Thắng’ nhờ vậy mà đã tăng lên không ít, đến một ngày nào đó tổng giám đốc Hoàng lớn tuổi, mà hành động dụ dỗ của Hoàng Vi Vi thất bại, khi đó ông ta tuyệt đối sẽ lập tức cuốn gói lẩn trốn.

A, chỉ sợ trong tài khoản ngân hàng ở nước ngoài của ông ta đã tích góp được không ít.

Nhưng mà hai cha con bọn họ lại đang lợi dụng anh, mà Chu Uy Tuấn anh cũng không phải là quả hồng mềm, ngây ngốc để cho bọn họ lợi dụng.

Đám lợi dụng người của anh, đương nhiên anh cũng phải lợi dụng lại, dùng bọn họ để ‘đối phó’ với cô gái nhỏ nhà mình.

Để cho cô bị đả kích mà tỉnh ra, thật đúng lúc!

Ô Nguyệt Vân không biết Chu Uy Tuấn đang nghĩ gì, chỉ nghĩ tiếng hừ lạnh của anh là đang cười nhạo mình.

Trái tim cô thất lại, đôi môi mấp máy, hai mắt sụp xuống, đang chuẩn bị lặng lẽ rời khỏi phòng thì Chu Uy Tuấn lại đột nhiên cất tiếng hỏi.

“Tìm anh có chuyện gì không?” Về mặt của anh như kiểu ‘thì ra em đang ở đây.’

“Ừm . . . Ăn cơm đi.”

“Không cần, anh đã ăn tối ở ngoài rồi.”

“À”

“Em vẫn chưa ăn sao? Không phải là em đã ăn tối với người đàn ông kia rồi mới trở về đó sao?” Chu Uy Tuấn có chút khó hiểu, hỏi: “Đúng rồi, không phải hai người định đi đến Miêu Không ngắm cảnh đêm à? Sao lại không đi nữa?”

“Em lo cho anh, vậy nên buổi chiều đã về rồi.” Ô Nguyệt Vân lúng túng nói.

“Lo cho anh? Em lo anh sẽ làm ảnh hưởng đến em sao?” Chu Uy Tuấn khẽ bật cười: “Vân Vân, đừng lo lắng, mỗi người đều có một sở thích, nếu em thích anh ta, vậy anh sẽ chúc phúc cho em.”

“Vây, vậy sao?” Ô Nguyệt Vân nhìn về phía anh. Anh đang mỉm cười . . . Từ ánh mắt, khóe môi, cho đến cả hàng lông mày cũng đều tràn ngập ý cười, không còn âm u giống như lúc chiều nữa, tựa như đã thật sự nguyện ý buông cô ra, chúc phúc cho cô

Ý nghĩ này, khiến cô càng thêm khó chịu.

“Làm sao vậy? Có vấn đề gì sao?” Chu Uy Tuấn nhìn Ô Nguyệt Vân đứng bất động, đáy mắt lóe lên tia sáng.

“Em sẽ không ra ngoài gặp anh ta nữa . . . kỳ thực . . . kỳ thực em và anh ta không có gì.” Ô Nguyệt Vân đột nhiên nghĩ.

Cô muốn giải thích mối quan hệ giữa mình và vị giáo sư đại học kia, thế nhưng lại không biết nói thế nào. Khuôn mặt của mẹ cùng người đàn ông trước mắt, khiến lựa chọn của cô trở nên vô cùng khổ sở, mặc dù đã sớm luyện ình ý chí sắt đá, ngày nào cũng tự nói với mình, đến một lúc nào đó sẽ phải rời xa người đàn ông này, thế nhưng cô lại thất bại phát hiện mình không có cách nào buông tay

Đẩy anh rời xa, cũng giống như là muốn lấy đi không khí của cô, khổ sở như vậy, khó chịu như vậy.

“Vân Vân, em thật sự không cần phải để ý đến anh.” Chu Uy Tuấn nói.

“Tuấn, em chỉ là, chỉ là . . .” Mẹ . . .

“Được rồi.” Chu Uy Tuấn rời khỏi ghế, đi về phía trước, lại vỗ xoa đầu cô giống như thường ngày: “Em còn chưa ăn cơm đúng không?”

“Ừm!”

“Em đã nấu bữa tối chưa?”

“Rồi.”

“Vậy ngoan ngoãn ra ăn tối đi, nhé? Anh đã ăn no rồi, hơn nữa bây giờ anh đang bận, không thể ăn cơm cùng em được.” Chu Uy Tuấn cười, nói ra những lời làm Ô Nguyệt Vân đau nhói.

Trước kia, cho dù anh có bận cỡ nào thì cũng đều kiên trì ở lại dùng cơm với cô . . .

“Vân Vân, mau đi ăn cơm đi . . . À đúng rồi, sau khi ra ngoài thì giúp anh đóng cửa phòng lại nhé, cảm ơn.”

Nói xong, Chu Uy Tuấn trở lại bàn gỗ nhìn chăm chăm vào màn hình laptop, cũng không liếc mắt nhìn Ô Nguyệt Vân nữa.

Ô Nguyệt Vân chớp mắt, sau nửa ngày đứng im tại chỗ thì mới lê thân thể cứng nhắc ra khỏi phòng, cũng nghe lời mà đóng cửa phòng lại.

Rốt cuộc trong phòng chỉ còn lại Chu Uy Tuấn, anh ngẩng đầu, vuốt vuốt hàng lông mày, sau đó nhẹ nhàng thở dài ra một hơi.

Dáng vẻ đó của Ô Nguyệt Vân làm lòng anh khó chịu, thế nhưng anh vẫn không hối hận vì biểu hiện vừa rồi của mình.

Tuy anh không biết Ô Nguyệt Vân đang lo lắng điều gì, tại sao lại nói với Ngũ Đức Kỳ rằng anh và cô tuyệt đối không có khả năng ở bên nhau, nhưng dựa vào chuyện anh và cô sớm chiều ở chung, cộng thêm nhận định của Ngũ Đức Kỳ, cô bé ngốc này tuyệt đối là thích anh!

Nếu đã thích anh, vậy tại sao lại muốn buông tay anh?

Vì vậy, anh quyết định hạ một liều thuốc mạnh, để cho cô phải nói ra suy nghĩ trong lòng mình!

Chỉ là, để làm được việc này thì anh cần có sự hỗ trợ của Ngũ Đức Kỳ Lại nói, biểu hiện của Ô Nguyệt Vân ngày hôm nay coi như không tệ.

Nghĩ đến ngày hôm nay, tên đàn ông kia đưa tay chạm vào cô, phản ứng lúc đó của cô khiến Chu Uy Tuấn không khỏi cảm thấy thỏa mãn.

Bảo bối của anh vẫn chỉ có thể tiếp nhận sự đụng chạm của anh! Điều này khiến lòng hư vinh nho nhỏ trong lòng anh cảm thấy thỏa mãn.

Đang lúc Chu Uy Tuấn mải mê suy nghĩ thì chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Anh lấy điện thoại ra, nhấn phím nghe, bên kia lại lập tức truyền đến giọng nói lo lắng của Ngũ Đức Kỳ.

“Nguyệt Vân có khỏe không? Nghe A Huy nói, hôm nay lúc rời khỏi rạp chiếu phim, sắc mặt con bé tái nhợt”

“Yên tâm, mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của mình.”

“A Tuấn, cậu thật sự vẫn muốn tiếp tục sao?” Ngũ Đức Kỳ cảm thấy lo lắng cho Ô Nguyệt Vân.

“Đương nhiên.” Chu Uy Tuấn nói một cách chắc chắn.

“Nhưng mà Không còn cách nào khác sao?”

“Cậu cảm thấy thế nào?” Chu Uy Tuấn hỏi ngược lại.

Đầu dây bên kia trở nên yên lặng.

Đúng vậy, bọn họ muốn hiểu rõ Ô Nguyệt Vân, nếu không diễn vở kịch này, cô ấy tuyệt đối sẽ luẩn quẩn ở trong ngõ cụt, bị thương đến đầu rơi máu chảy.

Vậy nên, cách giải quyết kém cỏi nhất cũng là biện pháp tốt nhất, chính là khiến Ô Nguyệt Vân chủ động hiểu rõ, thừa nhận tình cảm của mình, nói ra toàn bộ sự lo lắng và sợ hãi trong lòng.

Cô gái nhỏ này, tính cách thận trọng hướng nội, miệng lại ngậm chặt như hến, chuyện cô đã không muốn nói thì cho dù có hỏi thế nào cũng đều vô dụng, chỉ còn cách sử dụng ‘thế lực bên ngoài’ để ép cô thừa nhận.

“Nhưng mà Cậu xác định mọi việc đến cuối vẫn giống như cậu đã dự liệu đấy chứ?” Ngũ Đức Kỳ vẫn có chút lo lắng.

“Cậu nói thử xem, có bao giờ phán đoán của mình thất bại chưa?”

“Hồi cấp hai có rồi đấy, cậu nói đội bóng rổ trường mình nhất định sẽ thắng trường đối thủ, thế nhưng lại thua đến thê thảm . . .” Ngũ Đức Kỳ thành thật trả lời.

“Chuyện thời đi học không tính, khi đó năng lực phán đoán của mình còn chưa đủ.” Chu Uy Tuấn khẽ hừ một tiếng.

“Mình thật sự không biết đâu đấy, dù sao từ ngày chúng ta đặt chân ra xã hội cũng chưa từng thấy cậu phán đoán cái gì cả.”

“Vậy mình đoán ngày mai thời tiết sáng sủa, trời trong nắng ấm.” Còn về tình huống buổi chiều thì. . .

Nắng chiều cuối thu thường hay thay đổi, vẫn là ít nói thì ít sai.

“Loại chuyện đó mình cũng nhìn ra được!” Bên ngoài, trăng sáng lên cao, không hề có chút mây đen nào, thời tiết ngày mai hẳn là rất tốt.

“Nếu vậy mình đoán ngày mai giá cổ phiếu của ‘Vạn Thắng’ tăng lên vài phần trăm, thế nào?”

“Quên đi, coi như mình không nghi ngờ cậu, dẹp chuyện này đi!”

“Ồ? Dứt khoát như vậy sao?” Chu Uy Tuấn có thể tưởng tượng ra được dáng vẻ thờ dãi của bạn mình.

“Mọi chuyện cũng đã tiến hành được một nửa rồi, nếu cậu vẫn không muốn ngừng lại thì mình chỉ có thể lựa chọn tin tưởng cậu thôi.”

“Sao nói nghe có vẻ bất đắc dĩ thế?” Chu Uy Tuấn nhếch môi: “Nội dung về sau của vở kịch còn cần đến cậu hỗ trợ đấy!”

“Vâng vâng vâng, đều nghe theo mệnh lệnh của cậu, mình sẽ tìm cơ hội dò hỏi bí mật của Nguyệt Vân.”

“Vô cùng cảm kích.” Chu Uy Tuấn nói cảm ơn từ tận đáy lòng.

“Đừng khách sáo như vậy.”

“Đội mình và Vân Vân bước lên thảm đỏ thì nhất định sẽ tặng ‘lễ bà mối’ (1) cho cậu và A Huy, cảm ơn hai người đã giúp đỡ.”

“Lễ bà mối thì mình không cần, chỉ cần cậu đối xử tốt với Nguyệt Vân là mình mãn nguyện rồi.”

“Không cần cậu nói thì mình cũng nhất định sẽ đối xử với cô ấy thật tốt.” Điều này mà còn phải nhắc anh sao?

Chú thích:

(1) Lễ bà mối: dùng để tặng cho ông bà mai, giống như mấy bà mai thường được tặng bao lì xì ấy :v

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 10 – Hoàn Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

8. Chương 8

Chương 8

Từ hôm đó trở đi, Ô Nguyệt Vân thật sự không còn gặp mặt vị giáo sư đại học kia nữa, lúc rảnh rỗi, mẹ Ô sẽ gọi tới hỏi thăm tình hình, còn nói cô không cần trở về Đại Viên, chỉ cần chú ý bồi dưỡng tình cảm với vị giáo sư đại học kia là được rồi.

Ô Nguyệt Vân không dám nói thật với mẹ mình, sợ sẽ làm mẹ thất vọng, nhưng cũng không có cách nào làm theo nguyện vọng của bà, dù sao thì cô cũng không thể nào buông được Chu Uy Tuấn.

Vóc dáng của Ô Nguyệt Vân đầy đà, cho dù có tập thể dục kiểu gì cũng không gầy nổi, không ngờ bởi vì mấy ngày liên tiếp tinh thần sa sút khiến cô gầy đi một vòng, dưới mắt còn xuất hiện quầng thâm nhàn nhạt.

Cô cảm giác mình chả còn chút sức lực nào, giống như đang đứng ở một ngã rẽ, vừa muốn đi về phía đông, lại vừa muốn đi về phía tây, sự do dự này đang không ngừng ăn mòn sức lực của cô.

Trên đời không bao giờ có chuyện gì hoàn hảo, một khi đã quyết định chọn một bên thì nhất định sẽ phải buông tha cho bên còn lại, thế nhưng cô rất nhất gan, cũng rất nhu nhược, cho dù là chọn con đường nào thì cô biết mình cũng sẽ hối hận.

Cô nằm co rúc trên ghế sofa, ngón tay vô thức bấm bấm remote, trong lúc vô tình, một tin tức đã hấp dẫn ánh mắt của cô — thiên kim của ‘Vạn Thắng’ và chủ tịch kiêm tổng giám đốc của ‘Toàn Phương Vị’ sắp làm đám hỏi.

Ô Nguyệt Vân kinh ngạc mở to mắt, tất cả tinh thần đều tập trung vào tin tức đang phát trên TV, giọng nói thanh thúy dễ nghe của cô phóng viên đang đọc tin tức làm cô chấn động.

Chỉ thấy trên màn hình phát ra những tấm ảnh chụp tư thế thân mật của Chu Uy Tuấn cùng với một người phụ nữ có vóc dáng yếu điệu, trong đó còn có mấy tấm chụp bọn họ tiến vào nhà hàng năm sao — tấm hình này khiến cho người khác phải uốn ba tấc lưỡi, mơ mộng xa vời, thế nhưng lại khiến Ô Nguyệt Vân chấn động đến sửng sờ.

Tuấn . . . thích người phụ nữ này?

Ngay sau đó, trên màn xuất hiện thông tin về gia thế của người phụ nữ này cùng với một vài hình ảnh xoay quanh cuộc sống của cô ta.

Cô ấy xinh đẹp, vóc người hoàn mỹ, mái tóc dài uốn nhẹ càng tôn lên vẻ đẹp của cô. . . . Cùng là phụ nữ mà Ô Nguyệt Vân còn có cảm giác như vậy, huống chi là đàn ông?

Khó trách Tuấn lại thích cô ấy! Nếu cô là đàn ông thì nhất định cũng sẽ thích cô ấy Ô Nguyệt Vân khổ sở nghĩ.

“Sao còn chưa ngủ?” Chu Uy Tuấn đột nhiên xuất hiện sau lưng cô.

Thân thể Ô Nguyệt Vân run lên, remote trong tay rơi xuống đất, nắp và pin cũng văng ra, một cục pin lăn vào gầm ghế sofa.

“Làm sao vậy? Ngủ không được sao?” Chu Uy Tuấn dịu dàng hỏi.

“Hình như em bị mất ngủ.”

“Vậy à. . .” Chu Uy Tuấn đi vào phòng bếp rót ỉnh một ly nước.

“Tuấn, tin tức nói . . . anh và một vị thiên kim tiểu thư . . . sắp đính hôn?” Ô Nguyệt Vân dè dặt hỏi.

Động tác uống nước của Chu Uy Tuấn dừng lại, kinh ngạc nhìn về phía Ô Nguyệt Vân.

“Nhanh như vậy mà đã có tin tức rồi sao?”

“Vậy có nghĩa chuyện này là thật?”

“A!” Chu Uy Tuấn cười khê, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn.

Ô Nguyệt Vân cắn môi, sắc mặt trắng bệch. Chuyện này là thật, vậy cô phải làm sao bây giờ? Tất cả đều là do cô gây ra.

Ô Nguyệt Vân, đáng đời mày!

Lúc này, Chu Uy Tuấn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tái nhợt của Ô Nguyệt Vân.

“Vân Vân, dạo này em có tâm sự sao?” Anh đã hỏi câu này lần thứ 21 rồi.

Ô Nguyệt Vân lắc đầu.

“Vậy à. . .” Thật đáng giận, cô gái này là ông trời phái xuống để trừng phạt anh sao? Lúc nào cũng làm anh đau lòng muốn chết!

Nhìn cô gầy hằn đi một vòng, sắp gầy như cây tre rồi, anh cũng sắp kiên trì không nổi nữa!

Không nên không nên, anh phải kiên trì tới cùng, sắp tới thời điểm quan trọng rồi!

“Nếu không ngủ được thì trong tủ lạnh có sữa đây, em uống một ít đi, sẽ dễ ngủ hơn.” Anh nói xong thì cũng nha chóng rời khỏi phòng bếp, tránh ình kiếm củi ba năm đốt một giờ.

Ô Nguyệt Vân nhìn theo bóng lưng của anh, cô chậm rãi ngồi sụp xuống đất, hai tay ôm chặt lấy thân mình.

Cô muốn khóc, nhưng lại không khóc được.

Trái tim, rất đau rất đau. . . .

Khi nỗi đau đạt đến một mức độ nhất định thì nước mắt sẽ không thể rơi được nữa.

Tình hình diễn biến về tin tức đám hỏi của chủ tịch ‘Toàn Phương Vị’ cùng thiên kim tiểu thư ‘Vạn Thắng’ càng lúc càng trở nên sôi sục, sau vài tuần theo dõi, rốt cuộc giới truyền thông cũng bắt đầu hoài nghi, không biết tin tức này là thật hay giả? Chủ tịch của ‘Toàn Phương Vị’ thật sự đồng ý đám hỏi với tiểu thư của ‘Vạn Thắng’ sao? Dù sao tất cả cũng chỉ xuất phát từ phía ‘Vạn Thắng’, mà ‘Toàn Phương Vị’ từ đầu đến cuối vẫn không hề lên tiếng đối với sự việc này.

Ngay lúc giới truyền thông đang nghi ngờ, dư luận ầm ỹ, thì sáng hôm nay, chủ tịch kiêm tổng giám đốc của ‘Vạn Thắng’ lại đột nhiên tuyên bố tin tức, đêm nay sẽ mở cuộc họp báo để nói rõ chuyện này.

Mà tổng giám đốc của ‘Vạn Thắng’ khi biết được tin này thì lập tức dùng danh nghĩa ‘thị sát sản nghiệp’ để mua vé máy bay qua Mỹ, đề phòng vạn nhất.

“Ba, ba khẩn trương cái gì chứ? Nhất định là tên kia sẽ tuyên bố tin tức tốt! Ngấm lại mà xem, từ lúc chúng ta truyền ra tin tức kết hôn thì Chu Uy Tuấn cũng không nói gì, để mặc chúng ta về tròn nắn dẹp. . . .” Hay nói đúng hơn là ngu ngốc!

“Aiz, con không hiểu.” Bình thường Chu Uy Tuấn đối với cha con bọn họ vô cùng ôn hòa, có chừng mực, tựa như một cái hồ phẳng lặng, tuy trên mặt không chút gợn sóng nhưng lại sâu không thấy đáy, khiến ông không có cách nào đoán ra được. Ai biết lần này cậu ta tổ chức họp báo, đến tột cùng là vì chuyện gì?

Dù thế nào thì ông cũng đã hoàn toàn lợi dụng Chu Uy Tuấn, toàn bộ tài sản cũng đã chuyển hết sang Mỹ và Thụy Sĩ rồi. . . .

“Vi Vi, con mau thu xếp hành lý đi, lát nữa chúng ta đến sân bay rời khỏi Đài Loan.” Tổng giám đốc Hoàng vừa thu xếp hành lý, vừa nhắc nhở con gái.

“Nhưng con cảm thấy được là Chu Uy Tuấn thích con.” Hoàng Vi Vi chu miệng lên, ngón trỏ lại gõ gõ lên khóe môi, nghĩ về lần gặp mặt gần đây nhất với Chu Uy Tuấn: “Anh ta thậm chí còn mua tặng con một chiếc dây chuyền hàng hiệu, còn nói lần tới sẽ tặng con một cái túi xách Chanel.”

Tổng giám đốc Hoàng nhíu mày: “Có chuyện này sao?”

“Đúng vậy! Nghĩ đến chuyện sắp có một túi xách Chanel để khoe khoang thì mặt mày của Hoàng Vi Vi lại trở nên hớn hờ. Cô phát hiện ở bên cạnh Chu Uy Tuấn cũng không tồi, tuy anh ta không phải là loại mình thích, thế nhưng lại rất có tiền, có thể thỏa mãn nhu cầu vật chất của cô.

Tiền không phải là vạn năng, nhưng lại không thể không có tiền! Chỉ cần có tiền thì có thể có được rất nhiều thứ.

Tổng giám đốc Hoàng ngẫm nghĩ, lại vô hẠp tức lắc đầu: “Nhưng như thế cũng không ổn . . .”

“Ba!”

“Vi Vi, nghe lời.”

“Nếu như Chu Uy Tuấn tuyên bố muốn kết hôn với con thì phải làm sao?”

“Đến lúc đó chúng ta lại trở về Đài Loan.”

“Hả?” Hoàng Vi Vi dậm chân. Cô vô cùng tin tưởng Chu Uy Tuấn nhất định là thích mình, nếu không tại sao mỗi lần bọn họ ra ngoài, anh lại đối với cô vô cùng dịu dàng, thậm chí còn giúp cô lau miệng, sửa lại mái tóc, còn mua những món quà cao cấp để tặng cô nữa?

Tổng giám đốc Hoàng thật sự không hiểu những cô gái trẻ bây giờ suy nghĩ gì, suốt ngày dây chuyền, túi xách, sao bọn họ không thể suy nghĩ thực tế hơn một chút chứ?

“Tóm lại, 4h30 chiều nay chúng ta sẽ đến sân bay, 7h tối máy bay cất cánh!”

Sau khi Chu Uy Tuấn tuyên bố sẽ tổ chức cuộc họp báo thì Ngũ Đức Kỳ gọi điện hẹn Ô Nguyệt Vân đến quán trà gặp mặt, lúc trông thấy dáng vẻ ủ rũ của cô thì anh hoàn toàn không nói nên lời.

Cái tên Chu Uy Tuấn kia còn dám nói gần đây Ô Nguyệt Vân rất tốt, để xem ngày mai anh sẽ dạy dỗ cậu ta như thế nào?

“Nguyệt Vân, bao lâu rồi em chưa ăn cơm vậy hả? Sao lại gầy như thế này?” Ngũ Đức Kỳ nhíu mày, muốn gọi một chút điểm tâm cho Ô Nguyệt Vân nhưng lại bị cô ngăn lại.

Ô Nguyệt Vân lắc đầu: “Gần đây khẩu vị của em không tốt.” Đại khái là tâm bệnh, cái gì cũng không muốn ăn.

“Em, cái con bé này. . . không phải là vì A Tuấn đấy chứ?”

Ô Nguyệt Vân im lặng.

“Nguyệt Vân, rốt cuộc em làm sao vậy? Trong lòng em đang phiền não điều gì? Chẳng lẽ em không thể nói với anh sao?”

“Em . . .”

“Em không tin anh?” Ngũ Đức Kỳ cười khổ.

Ô Nguyệt Vân chớp mắt mấy cái.

“Nguyệt Vân, nói ra để anh nghĩ cách giúp em, được không?” Cái tên Chu Uy Tuấn kia nói Ô Nguyệt Vân đã đến giới hạn rồi, nếu như hôm nay anh tìm cô ‘nói chuyện phiếm’ thì nhất định có thể hỏi rõ nguyên nhân . . . rốt cuộc là thật hay giả?

Ngay lúc Ngũ Đức Kỳ cho là mình thất bại thì Ô Nguyệt Vân lại đột nhiên mở miệng.

“Trước kia mẹ em . . .”

Ngũ Đức Kỳ tập trung tất cả tinh thần để lắng nghe Ô Nguyệt Vân chậm rãi nói ra nguyên nhân vì sao lại không thể ở bên cạnh Chu Uy Tuấn.

Thì ra, sau khi ông xã qua đời, để lại ẹ Ô cùng cô con gái vừa sinh ra một số tài sản và mảnh đất nằm ở vị trí trung tâm. Theo biến động, mảnh đất đó đã trở thành miếng mồi ngon trong mắt các thương nhân, ai cũng đều đưa ra cái giá cao ngất ngưỡng để mua, thế nhưng nói gì thì mẹ Ô cũng không chịu gặt đầu.

Hai năm sau, mẹ Ô kết bạn với một người đàn ông, người này cũng là một thương nhân, bọn họ yêu nhau, thậm chí cuối cùng còn nói đến chuyện kết hôn, thế nhưng trước hôn lễ ba ngày, người đàn ông đó đã mang theo giấy tờ chứng nhận quyền sở hữu mảnh đất mà biến mất không thấy bóng dáng, cho đến một tuần sau mẹ Ô mới biết người đàn ông đó tiếp cận mình vì muốn có được mảnh đất kia!

Bị lừa mất mảnh đất mà chồng trước để lại, mẹ Ô đã phải chịu đả kích rất lớn, tinh thần trở nên rối loạn, bắt đầu căm ghét tất cả thương nhân, doanh nhân và những người làm ăn buôn bán, thậm chí có lúc còn điên cuồng không chịu ra ngoài mua đồ.

“Lúc đó mẹ luôn không ngừng cảnh cáo em, còn muốn em hứa với bà ấy, từ nay về sau tuyệt đối không được kết giao với bất kỳ thương nhân hay người buôn bán làm ăn nào. . .” Ô Nguyệt Vân chán nản nói xong rồi thở ra một hơi thật dài.

Có người sau khi lớn lên thì đã sớm quên hết những chuyện hồi bé, nhưng những chuyện này lại khắc sâu vào trong lòng Ô Nguyệt Vân, dù thế nào cũng không thể quên đi.

Ngũ Đức Kỳ nghe xong thì trợn mắt há mồm, không ngờ bởi vì nguyên do này mà em gái mình lại lựa chọn rời xa Chu Uy Tuấn, đây cũng coi như là hiểu thuận sao?

“Anh họ, anh nhất định là cảm thấy em rất ngu ngốc đúng không, nhưng mà mẹ đã vất vả nuôi em khôn lớn, vừa mất chồng, lại vừa phải chịu tổn thương nghiêm trọng như vậy, em không muốn làm bà thất vọng. . . .” Thế nhưng cô đã phản bội mẹ, dù biết rõ thân phận của Chu Uy Tuấn, vậy mà cô vẫn lựa chọn kết giao, thậm chí còn sống chung với anh.

Ngũ Đức Kỳ day day thái dương, lại khẽ thở dài, hơn nửa ngày mà không nói được câu nào.

Nếu Chu Uy Tuấn biết rõ sự tình thì nhất định cũng sẽ há hốc mồm!

“Nói không chừng, suy nghĩ của dì đã thay đổi, em có muốn. . . .” Lúc đó tâm tình của dì đang chấn động, khó tránh khỏi có chút cực đoan, hướng hồ không phải thương nhân hay doanh nhân nào cũng sẽ gạt người.

“Không có khả năng đâu.” Ô Nguyệt Vân lắc đầu.

“Sao em lại khẳng định như vậy?” Ngũ Đức Kỳ nhíu mày.

“Trong danh sách những người đi xem mắt mà mẹ đưa cho em, không có người nào là thương nhân hay buôn bán cả.” Nếu không phải là thầy giáo thì cũng là kỹ sư, luật sư.

“Biết đâu đó chỉ là trùng hợp.” Ngũ Đức Kỳ vỗ đầu gối rồi đứng dậy: “Đi thôi, chúng ta về Đại Viên.”

“Hả?” Ô Nguyệt Vân kinh ngạc nhìn anh.

“Chúng ta đến tìm dì để xác nhận rõ ràng!” Ngũ Đức Kỳ gọi phục vụ tính tiền.

“Không cần phải làm vậy đâu!”

“Vì sao?”

“Em không dám. . . .” Cô lắc đầu nguây nguây.

“Có anh ở đây, em sợ cái gì?” Ngũ Đức Kỳ đưa 500 tệ cho người phục vụ, lại mở miệng nói không cần thôi, sau đó nắm lấy cổ tay của Ô Nguyệt Vân kéo cô ra bên ngoài.

“Anh họ. . . .” Ô Nguyệt Vân bị Ngũ Đức Kỳ kéo đến bãi đỗ xe, sau đó bị anh đẩy vào chỗ ghế phụ, nhìn anh giúp cô thắt dây an toàn, nghiêm túc cảnh cáo không cho phép cô bỏ trốn.

Ngũ Đức Kỳ quay trở về ghế lái, khởi động xe, sau đó nghiêng đầu nhìn sắc mặt tràn đầy hoảng sợ của Ô Nguyệt Vân, anh nặng nề thở dài: “Nguyệt Vân, anh biết dì rất quan trọng với em, nhưng đôi khi em cũng phải suy nghĩ cho hạnh phúc của chính mình chứ.”

Anh giơ tay vỗ vỗ đầu cô, mỉm cười nói: “Suy nghĩ của con người có đôi khi sẽ thay đổi theo thời gian, nói không chừng bây giờ dì đã không còn suy nghĩ như vậy nữa, em không chịu đi xác nhận thì làm sao biết rõ được? Cứ suy bụng ta ra bụng người, làm vậy cũng không phải là hiểu thuận hay quan tâm săn sóc mà chính là không tôn trọng đấy.”

“Em. . .” Ô Nguyệt Vân cụp mắt xuống.

“Phải thử một lần, đừng chưa thử mà đã buông tay, được không?”

Ô Nguyệt Vân mím môi, nghe anh họ nói những lời mà Chu Uy Tuấn đã từng nói . . . thật lâu sau, rốt cuộc cô mới chậm rãi gật đầu.

Bởi vì đường cao tốc bị kẹt xe, vậy nên lúc hai anh em về tới Đại Viên thì đã là 6h tối.

Mẹ Ô đang uống trà tán gẫu với em gái mình, đột nhiên trông thấy con gái về nhà, bên cạnh là anh họ của nó, bà nghi ngờ, vội vàng hỏi là đã xảy ra chuyện gì. Sau khi nghe con gái nói ra hết những vấn đề cạnh cánh trong lòng, cộng thêm Ngũ Đức Kỳ ở bên cạnh bổ sung vài lời, bà thật sự sửng sốt một lúc lâu, chỉ có dì của Ô Nguyệt Vân là vô cùng chấn động, lắc lắc tay chị gái mình, vội vã muốn xác nhận tình hình.

“Chị, thật sự là đúng như Ô Nguyệt Vân nói sao?”

Mẹ Ô cố gắng nghĩ lại, thế nhưng lại nghĩ không ra. “Ừ. . .”

Trái tim của Ô Nguyệt Vân như rơi thẳng xuống đất.

“Ahaha, mẹ cũng không nhớ nữa. . .” Mẹ Ô nói, hé ra nụ cười thật có lỗi.

Ô Nguyệt Vân há hốc mồm: “Mẹ, mẹ quên rồi sao?” Cô còn nhớ rõ khoảng thời gian đó mẹ vẫn luôn ôm cô vào lòng mà khóc, nói cô ngàn vạn lần đừng bước theo gót chân của mẹ.

“Ahaha. . .” Mẹ Ô vẫn liên tục cười gượng: “Mẹ thật sự không nhớ là mình đã từng nói như vậy. . .”

Nếu như những lời này là thật thì cũng thật sự rất đáng ăn đòn nha! Sao có thể bắt một đứa bé chưa hiểu chuyện đáp ứng yêu cầu vô lý như vậy chứ.

“Chị, sao chị có thể như vậy?!” Dì Ô không nhịn được mà trợn mắt. Thật sự là không biết chịu trách nhiệm mà!

“Được rồi, là lỗi của mẹ, mấy năm nay tâm tình mẹ không ổn, ngay cả suy nghĩ cũng nhuốm một màu đen tối. . .” Mẹ Ô đau lòng nói. Nếu không phải con gái đột nhiên nhắc tới thì bà căn bản đã quên mất chuyện này rồi.

“Dì, dì giúp Nguyệt Vân tìm đối tượng xem mắt, lại không có ai làm thương nhân hay buôn bán. . . Chẳng lẽ không phải bởi vì không muốn cho Nguyệt Vân gả cho những người đó sao?” Ngũ Đức Kỳ hỏi.

“Đương nhiên là không phải, chỉ là trùng hợp mà thôi. . .”

“Ồ, vậy là tốt rồi.” Ngũ Đức Kỳ gật đầu ra vẻ đã hiểu: “Nguyệt Vân, thật tốt quá!”

“Ừ, vì sao cháu lại nói vậy?” Mẹ Ô nghi hoặc hỏi.

“Bởi vì Nguyệt Vân đang quen một người là doanh nhân, con bé sợ dì sẽ chú ý, vốn còn định chia tay với người ta đấy!” Ngũ Đức Kỳ giải thích.

Mẹ Ô trợn to mắt: “Nguyệt Vân, con có bạn trai à? Bao lâu rồi? Sao mẹ lại không biết?”

“Con sợ mẹ sẽ phản đối cho nên vẫn không dám nói.”

“Ôi trời, con bé này.” Mẹ Ô lắc đầu: “Làm sao mẹ có thể phản đối? Mẹ chỉ hy vọng con được vui vẻ hạnh phúc, có một người đàn ông tốt chăm sóc cho con. . . . Thân phận cậu ta thế nào cũng không quan trọng, chỉ cần nó an phận, kinh tế ổn định, đem con nâng niu ở trong lòng thì mẹ đã cảm thấy mãn nguyện rồi.”

Làm cha mẹ luôn mong con mình có thể được hạnh phúc, đó là một nguyện vọng bình thường nhưng cũng vượt xa những nguyện vọng khác.

“Mẹ . . .” Ô Nguyệt Vân ôm lấy cánh tay mẹ mình.

“Con đã có bạn trai . . . Đức Kỳ, thật có lỗi với người bạn kia của cháu rồi.” Mẹ Ô nở nụ cười có lỗi.

“Không sao ạ, cháu nghĩ A Huy sẽ không để ý đâu.”

“Nguyệt Vân, khi nào con dẫn cậu ấy về ẹ. . .”

Mẹ Ô còn chưa nói hết thì đột nhiên Ngũ Đức Kỳ đập tay một cái, mọi người nghi ngờ nhìn anh.

“Con trai, xảy ra chuyện gì vậy?” Di Ô nghiêng đầu nhìn con trai mình.

“Đột nhiên con nhớ ra một chuyện quan trọng . . . Nguyệt Vân, em có biết chuyện A Tuấn tổ chức họp báo không?”

Ô Nguyệt Vân lắc đầu, mấy ngày nay cô không xem TV.

“Hôm nay A Tuấn muốn nói rõ về chuyện đám hỏi với ‘Vạn Thắng’”

“Hôm nay sao?” Ô Nguyệt Vân trợn to mắt.

Mẹ Ô và Di Ô ngơ ngác nhìn nhau, khuôn mặt đầy vẻ nghi hoặc.

“Con trai, con nói ai đám hỏi?” Di Ô hỏi.

“Là bạn trai của Nguyệt Vân, tổng giám đốc của công ty ‘Toàn Phương Vị’ . . .” Ngũ Đức Kỳ đem những chuyện xảy ra gần đây giữa Ô Nguyệt Vân và Chu Uy Tuấn kể ngắn gọn một lần, không có gì khác hơn là vì Ô Nguyệt Vân hẹn hò với người đàn ông khác khiến Chu Uy Tuấn đau lòng gần chết.

Anh vừa nói, vừa nhân lúc Ô Nguyệt Vân không chú ý mà nháy mắt với mẹ Ô và Di Ô, hy vọng hai người không nên vì vậy mà hiểu lầm Chu Uy Tuấn, anh sẽ tìm thời gian để giải thích rõ với bọn họ. Dù sao, tất cả đều bởi vì Chu Uy Tuấn muốn để cho Ô Nguyệt Vân ‘tĩnh ngộ’ nên mới quyết định diễn vở kịch này.

Kỳ thực Chu Uy Tuấn tổ chức họp báo là để nói rõ về tin tức đám hỏi với ‘Vạn Thắng’, còn về vấn đề tài chính của ‘Vạn Thắng’, Chu Uy Tuấn nói là không liên quan đến anh, vậy nên cũng không tính làm rối mọi chuyện lên, chẳng qua anh chỉ âm thầm tiết lộ tin tức cho đám cổ đông, nhắc nhở bọn họ nên chú ý về động tĩnh của tổng giám đốc Hoàng nhiều hơn một chút

Mẹ Ô trông thấy Ngũ Đức Kỳ nháy mắt ra hiệu thì lập tức hiểu rõ chuyện này không đơn giản như vậy. Bà nhìn con gái, trong đầu ngẫm nghĩ một chút rồi lại chớp mắt.

“A, chẳng lẽ bởi vì Nguyệt Vân hẹn hò với A Huy nên bạn trai nó mới nản lòng nhụt chí, tùy tiện tìm một người phụ nữ khác để kết hôn sao?” Mẹ Ô tỏ vẻ hoảng sợ, nói.

“Ừ! Nhất định là như vậy.” Tuy Di Ô không biết trong đầu chị mình đang nghĩ cái gì, thế nhưng cũng vô cùng phối hợp diễn theo.

“Ai da, vậy phải làm sao đây?” Khuôn mặt mẹ Ô vô cùng buồn rầu: “Đây là lỗi của mẹ, không ngờ lại hại người ta phải cưới người mình không yêu. . .”

Mọi người liếc về phía Ô Nguyệt Vân đang trầm mặc.

“Đức Kỳ, mấy giờ cuộc họp báo bắt đầu?” Mẹ Ô hỏi.

“Ừm. . . cháu nhớ hình như là 7h30 tối nay. . .”

“Bây giờ mấy giờ rồi?”

“6h48’”

“Cháu biết hội trường tổ chức họp báo ở chỗ nào không?”

“Biết rõ ạ.” Tin tức lớn như vậy anh không muốn biết cũng khó.

“Nếu bây giờ đi đến đó thì có kịp không?”

Ngũ Đức Kỳ tính toán thời gian: “Còn phải xem đường xá thế nào nữa.” Anh cũng không dám chắc chắn là mình có thể đến đó trước khi cuộc họp báo bắt đầu hay không, dù sao lúc này đang là giờ cao điểm, ngoài đường kẹt xe như điên.

Chỉ là. . . . Dì muốn đi làm gì?

Ngũ Đức Kỳ buồn bực nghĩ, không ngờ lúc này Ô Nguyệt Vân lại đột nhiên túm lấy tay áo của anh, chẳng nói chẳng rằng mà kéo anh ra ngoài.

“Ồ? Vân Vân, Nguyệt Vân. . . .”

Mẹ Ô đi tới bên cạnh cửa, khuôn mặt tràn ngập ý cười, phất phất tay với bọn họ, nói tạm biệt.

“Chị, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì, kích thích năng lực tiềm ẩn cho con gái của chị mà thôi.” Mẹ Ô cười đến thoải mái.

“Năng lực tiềm ẩn?”

“Đúng vậy?”

“Em không hiểu.”

“Ý là tức nước vỡ bờ ấy mà.” Ôi!

Dì Ô càng nghe càng cảm thấy mơ hồ.

“Tóm lại, chúng ta cứ an tâm uống trà, ngồi đợi tin tốt của bọn trẻ là được!”

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 10 – Hoàn Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

9. Chương 9

Chương 9

Ngũ Đức Kỳ chưa từng thấy dáng vẻ này của Ô Nguyệt Vân, giống như tướng sĩ chuẩn bị xông ra chiến trường, toát ra khí thế kiên cường, không sợ gian nan, thề phải bảo vệ được lãnh thổ quốc gia.

Anh không biết Ô Nguyệt Vân rốt cuộc có tính toán gì, cho dù anh đã thử hỏi thăm nhưng cũng đều vô ích. Từ đầu tới cuối Ô Nguyệt Vân chỉ nói một câu: “Anh họ, anh có thể đưa em tới hội trường họp báo được không?”

Ngũ Đức Kỳ không biết, Ô Nguyệt Vân sợ một khi mình mở miệng ra thì những cảm xúc đột nhiên xuất hiện cùng toàn bộ dũng khí sẽ theo âm thanh mà tan thành tro bụi.

Cô không biết mình đột nhiên kích động như vậy là đúng hay sai, cũng không muốn nghĩ sâu vào vấn đề này. Có lẽ khi biến cơn kích động này thành hành động, kết quả có được chỉ là sự cười nhạo của người khác hoặc khiến cho Chu Uy Tuấn không vui, thế nhưng cô đã không còn lòng dạ nào để quan tâm đến điều này nữa.

Có đôi khi, đối với một số chuyện, kích động cũng là điều kiện tất yếu.

Xe chạy nhanh đến trước cửa công ty ‘Toàn Phương Vị’, Ô Nguyệt Vân còn chưa chờ xe dừng hẳn thì đã mở cửa xông ra ngoài, dọa Ngũ Đức Kỳ đổ mồ hôi lạnh, sau khi gọi lại vài tiếng mà không có kết quả, anh vội vàng tấp vào chỗ đậu xe, sau đó cũng xông vào ‘Toàn Phương Vị’.

Có lẽ là vì tổ chức cuộc họp báo cho nên trong đại sảnh được đặt mấy cái bàn, bên trên trải khăn nhung màu đỏ, trên bàn cũng bày chút trà bánh, hai cô tiếp tân đang lần lượt đem những chiếc bánh ngọt trắng tinh bày lên trên từng bàn, trông thấy Ô Nguyệt Vân thì lập tức thân thiết gật đầu chào hỏi.

“Cô Ô, cô đến tìm chủ tịch sao? Anh ấy đang tổ chức họp báo, chắc sẽ xong nhanh thôi, cô có muốn tới văn phòng chủ tịch ngồi đợi trước không?” Cô tiếp tân mặc áo sơ mi trắng váy đen, trên người đeo đồ trang sức trang nhã, khuôn mặt nở nụ cười thật tươi.

“Anh ấy tổ chức họp báo ở đâu?” Ô Nguyệt Vân vội vàng hỏi, cô dùng sức nắm chặt tay cô tiếp tân, ánh mắt kinh hoảng.

Cô tiếp tân dường như bị bộ dạng này của cô hù dọa, chỉ biết kinh ngạc nhìn chằm chằm vào cô.

“Nói cho tôi biết!” Nét mặt Ô Nguyệt Vân căng cứng, chỉ thiếu không túm chặt lấy bả vai cô tiếp tân lay lay mà thôi.

Cô tiếp tân chớp mắt mấy cái, ngón trỏ chỉ về phía cầu thang: “Ồ hội trường trên lầu hai. . .”

Lời còn chưa nói hết, Ô Nguyệt Vân đã lập tức buông cô tiếp tân ra, bước chân quen thuộc chạy về phía cầu thang, mọi khi ở đây vốn có bảo vệ đứng canh, có lẽ bởi vì cuộc họp báo ngày hôm nay nên không có bảo vệ đứng nữa, cô có thể thuận lợi lên đến lầu hai, sau khi ngó nghiêng tìm kiếm một hồi thì lập tức trông thấy một cánh cửa bằng gỗ vừa dày vừa nặng, phía trên có chữ ‘Hội Trường Họp Báo’.

Chính là trong này!

Ô Nguyệt Vân tiến lên, tim đập thình thịch. Cô đặt hai tay lên ngực, nhắm mắt lại, hít sâu vào một hơi.

“Nguyệt Vân, Vân Vân, em định làm gì?” Ngũ Đức Kỳ được tiếp tân dẫn lên lầu hai, lại trông thấy Ô Nguyệt Vân đang đứng trước cửa, đang đặt tay lên chỗ tay cầm.

Anh chạy lên phía trước, nắm lấy cổ tay của cô, cô tiếp tân cũng đi theo phía sau.

“Cô Ô, cô như vậy sẽ làm ảnh hưởng đến buổi họp báo, xin cô hãy tới phòng của chủ tịch để đợi trước đi, sau khi buổi họp báo kết thúc, tôi sẽ lập tức báo cho chủ tịch tới gặp cô. . .”

Ô Nguyệt Vân không để ý tới sự lo lắng của cô tiếp tân, chỉ cố gắng vùng ra khỏi bàn tay đang nắm lấy cổ tay mình.

“Nguyệt Vân!” Ô Nguyệt Vân có thể chống lại được sức lực của anh như vậy từ lúc nào?

“Cô Ô!” Cô tiếp tân cũng muốn giữ cô lại, nhưng đã muộn một bước.

Cánh cửa gỗ mang phong cách châu Âu bị đẩy ra, cả hội trường đột nhiên yên lặng, ánh mắt của tất cả mọi người cứ như đèn pha sáng rực, nhìn thẳng về phía Ô Nguyệt Vân.

Ô Nguyệt Vân cắn răng dần xuống cơn kích động, ép mình đi thẳng về phía trước.

Chu Uy Tuấn đang chống hai tay lên chiếc bàn trải khăn nhung đỏ thẫm, lúc trông thấy cô thì trong mắt ánh lên vẻ kinh ngạc.

Hai người ngừng mắt nhìn nhau thật lâu, mọi thứ xung quanh trở nên tĩnh lặng, tựa như trong mắt bọn họ chỉ có nhau, thời gian cũng như ngừng lại.

Giống như có một tấm màn mỏng tạo thành khoảng không vây quanh bọn họ, ngăn cách bọn họ với mọi người bên ngoài, tiếng ồn xung quanh có vẻ như mỏng lung, không hề rõ rệt, bọn họ cứ thế nhìn nhau, phảng phất như đã trôi qua một thế kỷ.

“Tuấn, em. . .” Ô Nguyệt Vân nhích chân phải lên.

Ầm!

Tấm màng mỏng bị vỡ tan, bầu không khí bắt đầu lưu động, một tiếng cười nhạo lọt vào trong tai Ô Nguyệt Vân, buộc cô phải nhìn rõ tình cảnh hiện tại của mình, sau đó mặt đỏ tới mang tai.

Vừa rồi trong mắt cô chỉ có Chu Uy Tuấn, không hề chú ý tới bậc thang, kết quả là chân vừa bước thì vấp phải bậc thang sát mép, tư thế ngã vô cùng xấu hổ, đầu rạp xuống đất như đang hành lễ với mọi người.

Tất cả mọi người không biết cô gái này là ai, nhưng cánh phóng viên lại theo bản năng mà nhấn máy chụp hình, cũng chụp được khuôn mặt đỏ rực cùng với tư thế vô cùng khôi hài của cô.

Ô Nguyệt Vân cúi đầu, vô cùng xấu hổ, nước mắt suýt chút nữa thì trào ra.

Cô dùng sức nhắm mắt lại, đứng thẳng người dậy, chặt vật gạt đi những sợi tóc vướng trên mặt mình.

Chu Uy Tuấn vẫn đứng nguyên trên bậc, không chút mấy may động dậy, vẻ mặt cứng đờ.

Anh hít sâu, tự nói với mình: Không thể lùi bước! Không thể lùi bước!

“Tuấn, em . . . em thích anh!”

Mọi người xôn xao, ánh đèn flash liên tục lóe lên.

Những ngọn đèn sáng rực rọi vào vào trong mắt Ô Nguyệt Vân khiến cô cảm thấy đau nhói, bả vai yếu ớt rụt lại, nhưng vẫn uốn thẳng ngực, muốn mình dũng cảm đối mặt.

“Tuấn, trước kia em không biết, em thật ngu xuẩn, bởi vì một chuyện mà phải ép buộc bản thân buông tha cho tình cảm của anh, thậm chí còn đi xem mắt với người đàn ông khác . . . Em, em rất hối hận . . . Vừa rồi em vẫn luôn nghĩ, nếu anh cười vị thiên kim tiểu thư kia, em nên làm sao bây giờ? Em không muốn nhìn thấy anh nắm tay người con gái khác đi trên thảm đỏ, nhìn anh cười dịu dàng với cô ấy . . .” Ô Nguyệt Vân nói năng lộn xộn, tất cả những lời đã chuẩn bị trong đầu hoàn toàn bay đi đâu mất.

Cô ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt không có chút biểu hiện nào của Chu Uy Tuấn, thời gian cứ thế trôi đi, dần dần, cô cho là mình đã đánh mất cơ hội.

“Có phải là đã không còn kịp nữa rồi đúng không?” Cô giơ tay che miệng, giống như một lữ khách bị vứt bỏ ở nơi hoang vu, cô đơn bất lực chìm trong tuyệt vọng vô biên.

“Không kịp cái gì?” Đột nhiên, Chu Uy Tuấn mở miệng.

“Anh đã tuyên bố muốn kết hôn với vị tiểu thư kia . . . Thật xin lỗi, em không nên quấy rầy cuộc họp báo này. . . Rõ ràng là hai người xứng đôi như vậy, lẽ ra em phải nên chúc phúc hai người, thật xin lỗi . . .” Bả vai yếu ớt của cô bắt đầu run rẩy, cô chỉ muốn lập tức ngã xuống giường mà khóc rống lên.

Bởi vì sự ngu ngốc của mình đã khiến cô mất đi người đàn ông cô yêu, cái này không thể trách ai, chỉ trách cô gieo gió gặt bão, đáng đời cô!

Một đôi tay quen thuộc nắm lấy cổ tay cô, dịu dàng kéo hai tay cô rời khỏi gò má ẩm ướt.

“Đừng khóc.” Chẳng biết từ lúc nào, Chu Uy Tuấn đã đến trước mặt cô.

Cô trợn to mắt, sau khi ý thức được anh vừa nói gì thì lập tức nghĩ đến nước mắt trên mặt mình.

“Thật xin lỗi, em, em không cố ý . . .” Cô giơ tay, muốn dùng mu bàn tay lau đi nước mắt không có cách nào ngừng rơi, ai dè Chu Uy Tuấn đã nhanh hơn một bước, ngón tay khẽ nâng cằm cô lên.

Đôi mắt của anh vừa đen vừa thâm trầm, bên trong không ngừng lóe lên tia sáng vui vẻ.

Đột nhiên, Chu Uy Tuấn cúi xuống, trước ánh nhìn soi mói của đám người, đôi môi anh chạm lên gò má cô, nuốt đi những giọt nước mắt mặn chát.

Ô Nguyệt Vân không ngờ anh lại có hành động như vậy, cô ngây ngốc để anh tùy ý hôn khô nước mắt trên mặt mình, sau đó lại lướt qua hốc mắt phấp phồng, nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

“Đừng khóc, anh không muốn thấy em khóc.” Anh áp trán mình lên trán cô, giọng nói dịu dàng.

Bọn họ nhìn hình bóng của mình trong mắt đối phương, chỉ một hình bóng duy nhất, từ đầu tới giờ, cả hội trường vẫn lặng ngắt như tờ, những ánh đèn flash cũng bất tri bất giác mà ngừng lại.

“Tuấn, em còn kịp không?”

Chu Uy Tuấn lắc đầu, khẽ thở dài: “Em yêu anh thật không?”

“Em. . .” Ô Nguyệt Vân cắn môi.

“Vân Vân?”

“Em yêu anh . . . không biết từ lúc nào, đợi đến khi em phát hiện thì đã yêu anh mất rồi! Nhưng mà em . . . em lại . . . Tuấn, thật xin lỗi!” Nước mắt lại tràn ra.

“Aiz . . . cô bé thích khóc!” Chu Uy Tuấn thở dài nói, bắt đầu dĩ công nhẹ khoé môi, ôm cô vào trong ngực, dùng sức ôm chặt một chút, sau đó lại lập tức buông cô ra, lui về phía sau một bước.

Mất đi sự ấm áp quen thuộc, Ô Nguyệt Vân lại cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

Ngay lúc cô sắp gục ngã thì Chu Uy Tuấn lại đột nhiên quỳ một chân xuống, lấy từ trong túi áo ra một chiếc hộp nhung màu đỏ, anh mở nắp hộp, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương tinh xảo.

“Vân Vân, gả cho anh. . .” Anh nhìn cô thật sâu, tựa như muốn đem hình bóng của cô khắc sâu vào trong đáy lòng.

Ô Nguyệt Vân ngừng thở.

“Vân Vân, anh có rất nhiều thói xấu, hay ném quần áo lung tung, lại rất kén ăn, cũng luôn quên đóng nắp kem đánh răng, để em thường xuyên phải giúp anh giải quyết hậu quả, cho dù em đã nói bao nhiêu lần, thế nhưng anh vẫn không thay đổi, vậy nên, anh hy vọng sau này em sẽ tiếp tục nhắc anh, cho đến khi anh có thể thay đổi tất cả thói quen xấu này . . .”

“Tuấn . . .”

“Có lúc công việc của anh bận rộn . . . không có cách nào ở bên cạnh em, có lúc tính tình bực bội mà trưng ra vẻ mặt khó chịu với em, có lẽ anh không phải là người đàn ông tốt nhất trên đời, nhưng anh tuyệt đối là người đàn ông yêu em nhất trên đời, hy vọng được cùng em ngắm mặt trời mọc mặt trời lặn, hy vọng được cùng em ngắm sao trên trời, hy vọng lúc anh mệt mỏi có em bên cạnh, hy vọng em làm vợ anh, hy vọng em làm mẹ của các con anh. . .”

Anh chưa dừng nghĩ đến sự xuất hiện của em, phải mất rất nhiều thời gian anh mới có thể hiểu được, có một số việc cũng tự nhiên như hô hấp vậy, không cần quá nhiều lý do phức tạp . . . Có em, cuộc đời anh mới có thể viên mãn – có em thì sự tồn tại của anh mới có ý nghĩa . . . Vân Vân, xin em hãy gả cho anh!”

Cả hội trường đều yên lặng, khoảnh khắc này, ngay cả tiếng hít thở cũng trở nên ảm ỹ.

Nước mắt Ô Nguyệt Vân không thể ngừng rơi, giống như từng hạt trân châu, một giọt lại một giọt.

Cô vô thức lắc lắc đầu, hoàn toàn không phát ra được âm thanh nào.

“Đồng ý đi!” Đột nhiên có người la lên.

Ngay sau đó, âm thanh lại liên tiếp vang lên.

“Đồng ý đi! Đồng ý đi!”

Chu Uy Tuấn không hề nhúc nhích, vẫn nhìn vào đôi mắt ngấn lệ của cô, dù biết rõ người cô yêu là mình, thế nhưng giờ phút này anh cảm thấy như vậy vẫn không đủ.

Rất cuộc anh cũng cảm nhận được sự khổ sở lúc trước, khi Phương Bách Hâm cầu hôn mà đợi không được nhà gái đáp lại.

Thời gian giống như thiên hoang địa lão*, trái tim anh cũng bắt đầu đập mạnh.

(*: lâu như trời đất)

“Được. . .” Ô Nguyệt Vân ghen ngào: “Em nguyện ý!”

Mọi người cất tiếng hoan hô, cô tiếp tân không biết lấy ở đâu ra một hộp khăn giấy, cung cấp cho những người có nhu cầu.

“Tuấn, em nguyện ý, em nguyện ý . . .”

Chu Uy Tuấn đứng lên, Ô Nguyệt Vân nhào vào ngực anh, những ánh đèn flash lại lần lượt chớp lên lần nữa, chụp lại khoảnh khắc ấm áp lòng người này.

Chu Uy Tuấn nâng tay trái của Ô Nguyệt Vân, đeo nhẫn kim cương lên, sau đó lại cúi người, hôn xuống mu bàn tay cô.

“Hôn đi, hôn đi ——” Có người bắt đầu giục dấy.

Chu Uy Tuấn liếc nhìn mọi người, sau đó lại quay về nhìn Ô Nguyệt Vân đang vừa cười vừa khóc, khuôn mặt tràn ngập vẻ xấu hổ.

“Vì để thỏa mãn mọi người . . .” Anh ôm lấy thân thể mềm mại quen thuộc.

Ô Nguyệt Vân khẽ cắn môi dưới, vẫn như cũ, nhìn thẳng vào đôi mắt của anh.

Đôi môi bọn họ chậm rãi kề nhau, hơi thở hòa quyện.

Mọi người đều cảm thấy khoảnh khắc này thật ngọt ngào, thậm chí có người còn nhớ tới một nửa kia của mình.

Có đôi khi, hiện thực tàn nhẫn khiến người ta quên đi hạnh phúc của mình, nhưng đôi lúc cũng nhờ nó mà khiến người ta cảm thấy lòng mình ấm áp, nhắc nhở mọi người cuộc sống cũng sẽ có những lúc ngọt ngào như vậy.

Màn cầu hôn này được phát sóng truyền hình trực tiếp, có vài người còn bàn luận một cách say sưa, TV không ngừng phát đi phát lại tin tức này khiến cho tỷ lệ người xem tăng lên không ít. Thậm chí còn có người viết thư gửi đến ‘Toàn Phương Vị’, chúc cho nam nữ chính được hạnh phúc mỹ mãn.

Vài ngày trôi qua, mấy người đàn ông tụ tập ở một quán rượu nhỏ bên trong thành phố.

“Chúc mừng cậu!” Phương Bách Hâm vỗ vỗ bả vai Chu Uy Tuấn.

Chu Uy Tuấn giơ ly rượu lên, chạm nhẹ vào ly rượu của Phương Bách Hâm.

“Lần này xem như A Tuấn một công đôi việc, không chỉ cưới được vợ đẹp về nhà mà giá cổ phiếu của công ty cũng tăng lên như thủy triều vậy.” Ngũ Đức Kỳ nói.

“Mình cũng không phải là vì cổ phiếu.” Nói cứ như anh bởi vì tiền mà không tiếc biến mình thành người đàn ông ngu ngốc quỳ xuống cầu hôn vậy.

“Mình biết rõ.” Ngũ Đức Kỳ cong môi.

“Hôn lễ nhớ mời tôi đấy.” A Huy giơ ly rượu lên.

“Nhất định rồi! Tôi cũng muốn cảm ơn anh, A Huy.” Chu Uy Tuấn cụng ly với người đã từng là đối tượng xem mắt của Ô Nguyệt Vân, trong lòng cũng không còn khúc mắc nào nữa. Anh là người đàn ông bá đạo chứ không phải là người đàn ông không biết phải trái.

“Tôi sẽ không đoạt mất đồ tốt của người khác, lúc trước, lần đầu tiên gặp cô ấy thì A Kỳ đã nghiêm túc cảnh cáo tôi, bảo tôi đừng tùy tiện làm điều xằng bậy, nhưng mà cho dù cậu ấy không cảnh cáo thì tôi tin tôi cũng không có bất kỳ tình cảm đặc biệt nào với cô Ô, dù sao thì chúng tôi cũng như nam châm cùng cực vậy.”

“Tôi hiểu, dù sao sở thích của mỗi người đều khác nhau.” Chu Uy Tuấn cười nói.

“A Tuấn, đừng quên mình cũng có công lao to lớn đấy.” Ngũ Đức Kỳ đi theo tranh công.

“Nhưng mà nói thật, tôi hoàn toàn không tưởng tượng được cô hầu gái đó . . . À, Nguyệt Vân lại xông vào hội trường, đáng vẻ đó hoàn toàn khác với cô ấy ngày thường.” Phương Bách Hâm dùng ngón trỏ gáy gáy cằm: “A Tuấn, tất cả đều nằm trong kế hoạch của cậu sao?”

Chu Uy Tuấn lắc đầu. Nói thật là anh cũng bị sốc. Trong kế hoạch của anh, sau khi Ô Nguyệt Vân nói ra hết khúc mắc trong lòng thì sẽ chạy đến văn phòng đợi anh, không ngờ cô lại nằm ngoài dự liệu của anh mà chạy tới phòng họp báo, đón lấy tất cả những ánh đèn flash cùng những chiếc máy chụp hình.

Sự thay đổi này của cô, là vì anh.

Một cô gái luôn sợ hãi khi phải đối mặt với người khác, vậy mà lại vì một người đàn ông mà thay đổi.

Chắc, người đàn ông đó thật may mắn biết bao!

“Nếu không, tại sao cậu lại có thể đột nhiên lấy ra nhẫn kim cương rồi nói những lời giải đáp hết tất cả gút mắc của mọi người như vậy?” Phương Bách Hâm nhớ tới màn trình diễn tiết mục cầu hôn của Chu Uy Tuấn ngày hôm đó thì không khỏi xoa xoa cánh tay. Những lời kia anh tuyệt đối không thể nói được, tuy vô cùng ngọt ngào, nhưng cũng vô cùng buồn nôn.

“Nhẫn kim cương vốn định mang về nhà để cầu hôn, không ngờ lại phải sử dụng sớm như vậy, mà những lời đó chính là những lời bộc phát từ tận đáy lòng, tôi căn bản là không có chuẩn bị trước.”

“Thật vậy à?” Chẳng lẽ không phải vụng trộm chuẩn bị kịch bản trước để lấy nước mắt của người ta sao?

Chu Uy Tuấn cười ranh mãnh nhìn Phương Bách Hâm, hỏi: “Thế nào? Cậu hâm mộ à?”

“Hâm mộ cái gì? Có gì hay mà hâm mộ?” Phương Bách Hâm hất cằm.

“Chẳng phải là cậu đang hâm mộ cảnh tượng cầu hôn của tôi hoành tráng hơn cậu sao?”

“Có à?” Phương Bách Hâm hừ hừ vài tiếng.

Ba người khác nhìn nhau cười to.

“A Tuấn, cậu thật sự không muốn biết chuyện vương mắc trong lòng Nguyệt Vân sao?” Ngũ Đức Kỳ hỏi. Anh đã hỏi lần thứ ba rồi, cũng không tin là Chu Uy Tuấn không muốn biết tảng đá lớn nằm trong lòng Ô Nguyệt Vân là gì.

“Không.”

“Cậu không hiếu kỳ sao?”

“Lúc trước thì muốn biết, bây giờ thì không.” Chuyện đã trôi qua, cần gì phải thắc mắc? Huống chi bây giờ trong lòng anh tràn đầy vui sướng, căn bản là không dung nạp được cái trò chơi ‘hiếu kỳ’ này. Ô Nguyệt Vân thật sự đã nép vào cánh của anh, còn gì có thể quan trọng hơn điều này nữa!

“Đây cũng được coi là sự độ lượng của đàn ông sao?”

“Cậu muốn nghĩ vậy cũng được.”

“Được rồi!” Không hổ là A Tuấn, nếu đổi lại là anh thì cho dù trước đây hay hiện tại, cũng đều muốn biết nguyên nhân.

Chẳng phải con người là sinh vật đầy tò mò sao? Ngũ Đức Kỳ nghĩ.

“A Tuấn, sau này cô Ô có biết âm mưu của cậu không?” A Huy hỏi.

“Biết chứ.” Biết anh ở quán ăn cổ tình lạnh lùng nhìn cô, biết anh sau khi khiến cô kinh hoảng thì lại sử dụng loại đối đãi giống như bạn bè để đối xử với cô, biết anh lợi dụng tin tức giả của ‘Vạn Thắng’ để khiến cô tỉnh ngộ. . . .

“Cậu lại dám để cô ấy biết sao?” Phương Bách Hâm trợn to mắt. Nếu đổi thành anh thì anh tuyệt đối sẽ không nói cho người phụ nữ của mình biết, dù sao thì anh cũng không muốn bị ‘cắm tọc triền miên’ trên giường. . . . như vậy thật sự là rất tàn nhẫn.

“Vì sao lại không dám?” Chu Uy Tuấn nhún vai, nhớ lại lúc Ô Nguyệt Vân nghe xong mưu kế của anh thì khuôn mặt nhỏ nhắn vừa trắng vừa xanh, hai má phồng lên như ếch, còn hét lên, ra lệnh không cho phép anh đến gần phòng khách quần quít lấy cô — lúc đó cô còn không chịu quay về phòng ngủ chính — đáng về ẩm ướt đến đáng yêu. Khóe môi của Chu Uy Tuấn không khỏi cong lên.

Chẳng qua cô nói thì nói vậy nhưng anh cũng có tính toán của mình, thừa dịp lúc cô vừa vào phòng tắm thì anh cũng lập tức bước theo vào, dù sao cô cũng chỉ nói là không được phép vào phòng khách quần lấy cô, vậy những nơi không phải là phòng khách thì không có vấn đề gì nha!

Ừ, nghĩ tới đây, Chu Uy Tuấn cảm thấy mình lại bắt đầu nhớ cô gái nhỏ đáng yêu kia rồi!

“Tôi phục cậu rồi đây!” Phương Bách Hâm vỗ vỗ bả vai người anh em tốt của mình.

“Không dám không dám.” Chu Uy Tuấn nhếch miệng. “Đúng rồi, A Hâm, nói cho cậu một tin tức tốt, tổng giám đốc công ty ‘Vạn Thắng’ ôm tiền bỏ trốn, bị đám cổ đông phát hiện Tôi nghĩ từ nay về sau, rốt cuộc cậu cũng không cần phải lo lắng Hoàng Vi Vi sẽ chạy tới công ty tìm cậu rồi.” Phải đối mặt với đám cổ đông, ắc còn không mang nổi mình ắc, chắc hẳn là sẽ không có tinh thần nào mà chạy đến tìm bọn họ uống trà chiều.

Chu Uy Tuấn nghĩ thầm, ‘Vạn Thắng’ cũng chỉ có thể dừng ở đây thôi. Báo cáo tài chính không chính xác đối với một công ty mà nói là một sự đả kích nghiêm trọng. Kế tiếp, cái mà tổng giám đốc ‘Vạn Thắng’ cần phải đối mặt chính là cơ quan điều tra, đám cổ đông và nguy cơ phá sản.

Cùng là thương nhân, anh cần gì phải đả thương người khác?

“Cảm tạ trời đất!” Phương Bách Hâm vui mừng khôn xiết.

Lúc này, chuông điện thoại của Phương Bách Hâm đột nhiên vang lên. Anh nhanh chóng bắt máy, nói nói một hồi rồi cúp máy.

“Mọi người, tôi về trước đây!” Phương Bách Hâm nhét điện thoại lại vào trong túi rồi đứng dậy, lấy áo choàng vắt sau lưng ghé để mặc vào.

“Sớm vậy?” Ngũ Đức Kỳ nói. Bọn họ tụ tập vẫn chưa được hai tiếng.

“Chỉ Tĩnh đã mua sắm xong rồi, đang kêu đói bụng.” Anh chuẩn bị trở về dứt no bụng cho vợ yêu.

“Chẳng lẽ đây là ‘thê nô’ trong truyền thuyết?” Ngũ Đức Kỳ nhú mày.

“Không, đây là yêu thương vợ con.” Phương Bách Hâm cầm chìa khóa xe.

“Nếu vậy thì tôi cũng nên về rồi.” Chu Uy Tuấn không hề nghĩ ngợi mà đứng dậy theo. Hôm nay Ô Nguyệt Vân đi dạo phố cùng với mấy người bạn vừa quen lúc trước, một trong số đó chính là Chiêm Chỉ Tĩnh, vợ của Phương Bách Hâm, nếu Chiêm Chỉ Tĩnh đã gọi điện bảo Phương Bách Hâm tới đón các cô thì Ô Nguyệt Vân hẳn là cũng sẽ gọi điện thoại

Anh lấy điện thoại ra, đang định kiểm tra cuộc gọi.

Phương Bách Hâm lại vạch trần hành động này của anh: “Không cần xem! Chỉ Tĩnh nói Nguyệt Vân đã tXi tàu điện ngầm về rồi.”

Chu Uy Tuấn ngạc nhiên, hai hàng lông mày khê nhú lại. Cái cô gái này! Không phải anh đã nói là cô có thể gọi cho anh tới rước sao?

Vậy mà cô thế nào? Làm gì mà cứ như người xa lạ vậy?!

“Haiz, xem ra có người bị đá rồi!” Phương Bách Hâm cười to như đang xem hài kịch.

“Dám có can đảm cười nhạo tôi, coi chừng tôi tăng số lượng việc cho cậu đấy!” Chu Uy Tuấn uy hiếp.

“Cậu sẽ không làm vậy đâu.” Phương Bách Hâm không sợ, anh biết Chu Uy Tuấn là người công tư phân minh.

“Để cậu ném thử một chút thì cũng không có vấn đề gì.” Chu Uy Tuấn nở nụ cười hồ ly.

Hai người đấu đá lẫn nhau, sau đó đều rời đi mà không hề quay đầu lại, chỉ còn Ngũ Đức Kỳ và A Huy câm nín nhìn nhau.

“Thê nô.” Ngũ Đức Kỳ lẩm bẩm.

“Còn có một người là nô bộc của em gái đấy.” A Huy mỉm cười.

“Nhưng cũng không thể trọng sắc khinh bạn như vậy chứ?” Tình nghĩa anh em nhiều năm của bọn họ so ra còn không bằng 3 chữ ‘em đối bụng’ nữa ngẫm lại quả thực là bi ai mà! vô hại. sp

Lúc Ngũ Đức Kỳ đang cảm khái ngẫm nghĩ thì chiếc điện thoại di động màu đen chợt vang lên.

Anh nhìn thoáng qua, sau đó khẽ nhú mào.

“Không nghe à?” A Huy nâng ly rượu đến bên miệng.

“Ừ. . .” Ngũ Đức Kỳ trầm ngâm, lúc này, điện thoại lại vang lên lần thứ hai, anh ngẫm nghĩ một hồi, cảm thấy chịu không nổi, rốt cuộc cũng bắt máy, sau khi nói vài câu thì cúp máy.

“Khách hàng à?”

“Không.” Ngũ Đức Kỳ lộ ra vẻ mặt ‘không còn cách nào khác’: “A Huy, thật xin lỗi, mình. . .”

“Không sao, mau đi đi!” A Huy nói.

Ngũ Đức Kỳ liên tục xin lỗi, sau đó bỏ điện thoại vào túi rồi cũng rời đi mà không quay đầu nhìn lại.

A Huy nâng ly rượu lên, xuyên qua chất lỏng màu vàng nhạt, nhìn theo bóng lưng của Ngũ Đức Kỳ, tại khoảnh khắc mà Ngũ Đức Kỳ biến mất, anh đột nhiên nghĩ ——

Được lắm, mình phải trả tiền rượu cho bọn họ rồi!

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 10 – Hoàn Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Xem Chương Mới Hơn »

10. Chương 10 – Hoàn

Chương 10

Anh vẫn luôn cho rằng, mình lái xe thì nhất định sẽ về sớm hơn cái cô gái đáng đánh đòn kia, anh tuyệt đối muốn ác độc ra lệnh cho cô cúi đầu nhận sai lầm, sau đó sẽ làm như vậy như vậy, như vậy như vậy với cô một phen, để cho cô biết, phải bỏ lời nói người đàn ông của mình vào trong tai.

Nhưng người nào đó đã tính toán sai rồi, vừa vào trong nhà, đến cả giày cũng chưa kịp cởi thì cô gái nhỏ khiến anh nhớ mãi không quên đã lập tức từ trong nhà chạy ra chào đón anh.

“Anh đã về rồi!” Khuôn mặt Ô Nguyệt Vân đỏ bừng, giống như vừa vận động kịch liệt xong, cũng giống như học sinh ngoan ngoãn vừa lén lút làm chuyện xấu bị thầy giáo bắt được.

Chu Uy Tuấn tự động cho là cô đỏ mặt vì mình. Cô cũng biết mình đã làm sai việc gì ư?

“Ừm, hừ.” Anh hừ nhẹ.

“Ừm. . . em đã chuẩn bị nước tắm cho anh rồi, anh có muốn đi tắm ngay không?” Cô hỏi xong thì máu cũng đã dồn lên tới mặt.

“Biết mình làm sai nên cố tình nịnh nọt anh sao?” Chu Uy Tuấn nhú mào, vừa đi vừa cởi tất, sau đó lại ném thành một đường hình vòng cung, rơi chính xác vào trong lòng bàn tay của người nào đó.

“Haha. . .” Ô Nguyệt Vân nở nụ cười qua quýt, căn bản không biết rốt cuộc là anh đang nói gì, dù sao, chờ ‘đại sự’ từ nãy đến giờ đã sớm khiến cô không yên lòng.

Chu Uy Tuấn dừng bước, nhìn về phía Ô Nguyệt Vân, không nói ra được cảm giác quái dị trong lòng.

“Làm sao vậy?” Ô Nguyệt Vân chớp mắt, trái tim cũng sắp vọt ra khỏi lồng ngực.

“Em trông là lạ!” Chu Uy Tuấn gầy gầy cầm, cẩn thận quan sát từ trên xuống dưới khuôn mặt phúng phính mà anh vất vả lắm mới khôi phục lại được.

“Có, có sao?” Ô Nguyệt Vân khăn trương nuốt một ngụm nước bọt.

“Chẳng lẽ lại không?” Anh nhìn không ra chỗ nào, chỉ biết là có gì đó kỳ lạ.

“Không có không có . . . Ừm, anh mau đi tắm đi, kéo nước lại lạnh thì cảm mất!” Ô Nguyệt Vân đẩy đẩy người đàn ông cao hơn cô một cái đầu vào trong phòng tắm, cô tuyệt đối phải ‘báo đáp’ cái người đàn ông quá đáng này, phương thức ‘báo đáp’ chính là

Kỳ thực, bị Chu Uy Tuấn xếp đặt như vậy, cô cũng không có tức giận gì nhiều, nếu như Chu Uy Tuấn không làm vậy thì có lẽ cô cũng sẽ không đến hỏi ý của mẹ, càng không thể bộc lộ tình cảm của mình

Nhưng mà Chiêm Chỉ Tĩnh lại không cho là đúng, cô ấy bảo đó là hai việc khác nhau bảo cô không nên ngây ngốc để đàn ông nắm mũi dắt đi, cũng nên phóng túng một chút, tránh để mình bị ăn đến xương cũng chẳng còn, vậy nên cô ấy đã đưa ra một đề nghị khiến cho tròng mắt của tất cả mọi người đều rơi xuống đất.

Sau đó, Ô Nguyệt Vân nhớ tới lần nào mình cũng bị người đàn ông này ‘bắt nạt’ một cách ác liệt, trong lòng bắt đầu nảy sinh ý nghĩ muốn ‘bắt nạt’ lại anh

Lại sau đó, cô bị thuyết phục, chạy tới tiệm nhỏ màu hồng của Triệu Kiểm Lan mua thứ này thứ kia. . . .

Làm sao bây giờ? Lúc này cô thực sự không có dũng khí nha!

Ô Nguyệt Vân úp mặt trong lòng bàn tay rên rỉ, lại nghe thấy tiếng Chu Uy Tuấn hô lên ‘không có xà phòng’, cô đột nhiên nhớ tới trước đó mình đã cất xà phòng đi rồi.

Cô đáp lại vài tiếng, đi tới đi lui trong phòng ngủ, khoảng 3 phút sau, cô mới hít sâu vào một hơi, trên mặt tràn đầy khí thế hùng hồn.

Chuyện can đảm nhất trong đời cô cũng đã làm, còn bị ghi hình phát sóng lên TV, bây giờ cùng lắm thì thêm một chuyện nữa, dù sao cũng chỉ có cô và anh, cộng thêm mấy cô bạn kia biết rõ, xem ra tổn thất cũng không đáng kể nhĩ?

Cô hung hăng cắn răng, chuẩn bị trang phục và đạo cụ để triển khai hành động ‘báo đáp’.

Khói trắng lượn lờ từ trên mặt nước bốc lên, Chu Uy Tuấn gột sạch bọt trắng trên tóc, sau đó lấy khăn bông mềm mại lau sạch nước trên mặt, đợi người nào đó vào đưa xà phòng.

Không biết qua bao lâu, cánh cửa phân cách giới tuyến giữa hai bọn họ bị kéo ra.

Xuyên qua khe hở của chiếc khăn mặt, Chu Uy Tuấn nhìn thấy hai bàn chân trắng nõn.

“Cảm ơn, đặt lên kệ dùm anh.” Anh tiếp tục gội đầu, lại phát hiện người nào đó không hề nhúc nhích thì khẽ ngẩng đầu lên. Sau khi nhìn thấy thì lại khiến anh kinh ngạc đến không nói nên lời!

Ô Nguyệt Vân chậm rãi tiến lên, cầm tay phải của Chu Uy Tuấn, đem vật gì đó cài vào, nghe ‘rắc’ một tiếng, sau đó lại chuyển qua tay trái, cũng ‘rắc’ một tiếng.

Chu Uy Tuấn nhìn hai tay mình bị còng lại, tất cả mọi sự thông minh và khôn khéo thường ngày đều bị đóng băng.

“Đây là vì đề phòng anh có bất kỳ hành động nào khác, bởi vì kế tiếp là thời gian thuộc về em.” Ô Nguyệt Vân run rẩy nói.

Chu Uy Tuấn lấy lại tinh thần, sau khi ý thức được hành động của cô thì anh bỗng nở một nụ cười tà mị.

“Chẳng lẽ đây là đang trả thù anh sao?” Trả thù những hành động anh làm với cô lúc trước?

“Đúng vậy.”

“Ừ . . .” Không tệ, anh mỗi mắt mong chờ.

Ô Nguyệt Vân thật sự làm giống như anh tưởng tượng, để bầu ngực mềm mại dính đầy bọt xà phòng, xoa bóp nhẹ nhẹ. Cô chưa bao giờ làm như thế với mình, trước giờ tắm rửa chỉ cần làm sạch thân thể là được

rồi, cũng chưa từng tỉ mỉ như vậy, vân vê xoa nắn, động tác có chút ngốc nghếch, nhiều lần bởi vì xà phòng trơn khiến cho bầu ngực trắng nõn bị trượt ra khỏi tay, nảy lên giữa không trung.

“Đúng rồi, Vân Vân, tiếp tục xoa bóp chúng nó đi!” Chu Uy Tuấn khàn giọng chỉ đạo: “Dùng ngón trỏ với ngón cái để nắn, vân vê trái phải. . . . Đúng rồi, kéo nó ra một chút . . . siết nhẹ một chút. A! Đáng chết!” Anh đột nhiên gầm lên một tiếng.

Hai tay ngứa ngáy, nhìn bầu ngực dính đầy bọt trắng, đầu vú đang bị cô đùa giỡn khiến lửa dục trong người anh tăng vọt.

Nhìn dục vọng giữa hai chân anh đã dựng thẳng, Ô Nguyệt Vân đột nhiên sinh ra cảm giác thỏa mãn lạ thường.

Cô vận vẹo thắt lưng, vừa nhẹ nhàng vân vê đầu vú, trong miệng cất tiếng rên rỉ, tiếp theo, cô đứng thẳng người lên, đi về phía thân thể đang căng cứng của Chu Uy Tuấn, hai bầu vú cứ thế nảy lên, xinh đẹp vô cùng.

Cô vòng đến sau lưng anh, ngăn không cho anh đứng dậy, sau đó lại quỳ xuống, hai tay đỡ lấy bầu vú, cất lên giọng nói kiều diễm chưa từng có: “Đừng động dậy, để em giúp anh làm sạch thân thể.”

“Vân Vân A!”

Bầu ngực căng tròn dính đầy bọt trắng áp sát lên tấm lưng bằng phẳng của anh, còn cả hai đầu vú nhỏ đỏ hồng bị vân vê đến sần cứng, cô ôm lấy nó rồi cọ lên cọ xuống.

“Thoải mái không?” Cô run rẩy hỏi.

“Thật giỏi, thật thoải mái.” Chu Uy Tuấn trầm thấp nỉ non, đôi mắt khê nhắm lại, để cho từng dây thần kinh cảm thụ được sự chuyển động của cô. Anh bắt đầu tưởng tượng ra dáng vẻ dâm mị khi hai bầu ngực bị đè ép, cọ xát vào lưng mình. . . . đầu vú đỏ hồng đang chậm rãi trượt dọc theo cột sống, lúc thì cọ xát nhẹ nhàng, lúc thì dùng sức cọ xát . . . Ừ, thật sự là dâm đẳng!

“Em sẽ chà hết toàn bộ thân thể của anh, từ trên xuống dưới.” Ô Nguyệt Vân vừa nói, vừa trượt đến phía trước người anh, bôi thêm bọt xà phòng lên trên bầu ngực, sau đó ép hai đầu vú cọ sát lên cánh tay trái của anh, rồi lại chuyển đến tay phải, tiến đến lồng ngực, dần dần trượt lên cổ.

Chu Uy Tuấn có thể tưởng tượng được ‘trả thù’ của cô, nhìn cô tận tình dùng đầu vú cọ xát mọi nơi trên cơ thể.

Đầu vú càng thêm đỏ hồng, sần cứng nhô cao, cọ xát lên đầu vú đỏ sẫm của anh, khiến cả hai cùng cất tiếng rên rỉ.

Anh nhìn cô đang dần dần trượt xuống, đầu vú nhô cao lại bị đè ép, dáng vẻ đáng thương này trông thật đáng yêu.

“Vân. . . .” Anh hít mắt.

Ô Nguyệt Vân nũng nịu nhìn anh.

“Là ai dạy em dùng loại ánh mắt này, ai dạy em cách hấp dẫn người khác như vậy?” Anh muốn chân thành cảm tạ người ấy, vì đã dạy cho bảo bối hay thẹn thùng của anh trở thành một cô bé nóng bỏng như vậy . . . Chỉ là, nếu người đó là đàn ông, anh nhất định sẽ giết đối phương!

“Đĩa phim tình sắc. . . .” Cô chui ra khỏi cánh tay anh: “Tuấn, đứng dậy.”

Chu Uy Tuấn làm theo lời cô, nam tính của anh đã sớm ngẩng lên thật cao, hùng vĩ đứng thẳng giữa hai chân, vừa đáng sợ lại vừa hấp dẫn.

Ô Nguyệt Vân áp lên đôi chân cường tráng, nâng cao thắt lưng, cọ xát bắp đùi của anh, cố ý để đầu vú chạm nhẹ vào vật to lớn rồi lại nhanh chóng rời đi khiến Chu Uy Tuấn khê rít lên, muốn dùng tay kéo cô vào chính giữa, để iệng nhỏ mềm mại của cô bao bọc lấy vật cứng rắn của mình, thế nhưng hai tay đã bị còng lại nên anh không thể làm gì được.

“Em thật sự đang trừng phạt anh!” Anh thở dốc kịch liệt, nhiều lần nhìn thấy bầu ngực mềm mại kề sát với thứ đang ngăn à lại không thể làm được gì.

Ô Nguyệt Vân vô tội ngẩng đầu nhìn anh, cô giống như một thị nữ hèn mọn đang phục vụ cho lãnh chúa cao cao tại thượng, lại giống như một phù thủy độc ác đang dùng phép thuật để tra tấn đàn ông.

Cô khẽ liếm đôi môi hồng nhuận.

“Vân!” Chu Uy Tuấn kích động kéo căng còng tay khiến nó phát ra tiếng lách cách.

Ô Nguyệt Vân càng lúc càng cảm thấy thành tựu, cô chưa bao giờ biết mình lại có thể khiến cho người đàn ông này bởi vì tình dục mà trở nên kích động như vậy.

Cô cúi người, bầu ngực lắc lư trong không trung, cố gắng để cặp mông nở nang vênh cao lên, lắc lư trước tầm mắt của người đàn ông, lại nghe thấy anh thở dốc ồ ồ.

Cô cười khê, rốt cuộc đã biết vì sao trước đây anh cứ hay thích ‘bắt nạt’ mình.

Thì ra loại cảm giác này khiến cho người ta sung sướng, thì ra khi biết thân thể và động tác của mình có thể khiến đối phương trở nên thất thường lại khiến cho người ta kiêu ngạo như vậy!

Khi cô cọ xát hết khắp nơi trên đôi chân anh, rốt cuộc cũng tình nguyện nâng thất lưng, quỳ gối giữa hai chân của anh, tầm mắt nhìn thẳng vào cự long căng cứng.

“Tuấn, anh hưng phấn như vậy sao?” Cô phát hiện nơi lỗ nhỏ trên đỉnh còn thăm ra một chút chất lỏng màu trắng đục, nhìn thấy trong mắt anh tràn ngập vui vẻ.

Chu Uy Tuấn hiềm khi đỏ mặt: “Im miệng! Đợi lát nữa anh sẽ cho em thấy!”

“Haha . . .” Cô bật cười, lại khê nhú mày.

“Có phải em đã quên rồi hay không? Em còn chưa rửa bảo bối của anh đấy!”

“Để làm gì nha?”

“Vân!”

Ô Nguyệt Vân lắc đầu: “Cầu xin em đi!” Cô dùng ngón trỏ chạm vào đỉnh đầu đang ngẩng cao, nhẹ nhàng vòng quanh khiêu khích, khiến nó giật giật vài cái.

“Vân. . .” Chu Uy Tuấn rít lên, hít thở ồ ồ.

“Không được! Nếu anh muốn thì phải cầu xin em.” Haha, cảm giác này thật thành tựu! May là cô đã vượt qua được sự thẹn thùng, nếu không, cô tuyệt đối không thể nào phát hiện được năng lực của mình.

“Vân, xin em. . .”

“Xin em cái gì?” Cô chớp chớp mắt.

“Dùng ngực để giải phóng cho anh, làm anh thỏa mãn, phun trào, để ái dịch của anh bắn lên trên cơ thể trắng nõn của em. . .”

Lời nói của anh khiến tay chân Ô Nguyệt Vân như nhũn ra, nhưng cô không cho phép mình biểu hiện ra bên ngoài, tránh ình nhục chí.

Cô nâng người, đỡ lấy bầu vú, áp lên vật to dài trước mặt.

“Ừ. . .” Trong nháy mắt, người đàn ông khê rên lên một tiếng.

Ô Nguyệt Vân nhớ lại nội dung trong đĩa phim mình xem hôm nay, cô bắt chước nữ chính, dùng bầu vú vuốt ve phái nam đang căng cứng.

Cô nửa quỳ nửa ngồi, thất lưng di động từ trên xuống dưới, để bầu vú kẹp lấy phái nam ở chính giữa.

Cô cảm giác được thỉnh thoảng hai viên cầu thịt sẽ nảy lên, chạm vào bầu ngực của mình, người đàn ông sẽ phát ra tiếng gầm nhẹ, phái nam theo sự cọ xát của bầu vú càng lúc càng trở nên nóng rực.

Chu Uy Tuấn cúi đầu, nhìn vật tròn trịa mà anh có thể nắm trong tay, dưới sự nâng đỡ của cô lại càng trở nên đầy đặn, mà phái nam của anh vẫn đang không ngừng bị nó ép chặt.

Mềm mại bao bọc lấy cứng rắn, cảm giác sảng khoái tuy không thể so với lúc tiến vào trong khe huyết ẩm ướt của cô, thế nhưng cảnh sắc đậm lắng trước mắt cũng tạm đủ để anh cảm thấy vui sướng.

“A. . . Vân. . . .” Ngón tay anh luồn vào mái tóc ẩm ướt của cô, cơ bắp căng cứng, mồ hôi bởi vì tình dục mà ướt đầm lưng anh.

“Tuấn, thoải mái sao? Em làm vậy khiến anh thoải mái sao?”

“A. . .” Xen lẫn tiếng gầm nhẹ còn có những tiếng thở gấp.

“Anh sắp ra rồi à?” Ô Nguyệt Vân nhìn phái nam của anh đang dần căng phồng lên, mặc dù chưa từng nhìn thấy dấu hiệu đàn ông sắp bắn ra, thế nhưng trực giác của phụ nữ nói cho cô biết, anh sắp ra rồi, chuẩn bị ra rồi!

Cô tàn nhẫn buông ra, dùng nước rửa sạch bọt xà phòng xung quanh bầu ngực. Tạt dề màu đen bằng tơ ở giữa hai chân cô ướt sũng, ôm sát đường cong mỹ lệ, nơi non mềm ở giữa như ẩn như hiện.

Hưng phấn trong người Chu Uy Tuấn đột nhiên bị cắt đứt.

“Vân, chết tiệt! Tiếp tục!”

Ô Nguyệt Vân cười khế, tựa lưng vào bức tường gạch trắng tinh, hai tay vòng ở trước bụng, dáng vẻ như đang khoanh tay đứng nhìn.

“Vân! Tiếp tục!”

“Không đâu, em mệt rồi, anh tự mình giải quyết đi!”

Đôi mắt của Chu Uy Tuấn đỏ ngầu, nhào về phía trước, thế nhưng lại bị cô tránh thoát.

Cô gái này! Anh đau đớn cắn răng, lửa dục tăng vọt đến khó nhịn, phái nam căng đau như sắp vỡ tung. Đợi lát nữa anh nhất định sẽ khiến cô hối hận không kịp!

Chu Uy Tuấn đưa tay nắm chặt lấy phái nam cứng rắn, không có Ô Nguyệt Vân, anh chỉ đành tự mình an ủi nó, dùng tần suất chuẩn xác nhất, mạnh mẽ mà thô lỗ, không ngừng khuấy động.

Động tác của anh kết hợp với tiếng gầm nhẹ khiến cơ thể của Ô Nguyệt Vân cũng bắt đầu căng cứng.

Hiểu biết trước giờ của cô chỉ dựa vào sách vở, đây là lần đầu tiên cô tận mắt nhìn thấy hình ảnh đậm đàng như vậy, cứ liên tục đánh sâu vào trong thị giác khiến bụng dưới của cô bắt đầu xao động.

Phái nam trong tay anh càng lúc càng thêm to lớn đồ sộ, tựa như có thể nhỏ ra máu bất cứ lúc nào.

Bất chợt, động tác nắm giữ của anh càng lúc càng nhanh hơn ——

“A a a a ——” Trong nháy mắt bộc phát, Chu Uy Tuấn gầm lên từng tiếng kích động.

Lỗ nhỏ trên đỉnh bắn ra chất lỏng trắng đục, không ngừng phun ra như suối, bắn lên bức tường gạch trắng tinh, tạo thành một vùng nhầy nhụa.

Thật vất vả để ngừng lại, Chu Uy Tuấn nhắm mắt thở dốc, vật to dài tuy có hơi mềm xuống, thế nhưng vẫn ngóc đầu giữa không trung, trên đỉnh còn vương vài giọt tinh dịch vẫn chưa muốn rơi xuống.

Anh mở mắt, ánh mắt quét về phía Ô Nguyệt Vân đang trợn mắt há mồm, trên mặt mang theo khí thế của một mãnh thú đang săn mồi.

Ô Nguyệt Vân phát hiện anh bất thường, dựa vào trực giác, cô chạy về phía cửa, chỉ nghe thấy sau lưng một tiếng gầm to, trong nháy mắt, lúc cô sắp đẩy cửa ra thì lại bị một sức lực mãnh mẽ kéo về phía sau.

Cô kinh hoảng ngửa đầu, trông thấy nụ cười đáng sợ và vẻ mặt ‘em chết chắc rồi’ của Chu Uy Tuấn, cô lập tức cảm thấy trời đất quay cuồng, lưng áp xuống nền gạch lạnh như băng. Còn không kịp xin anh tha thứ thì chân đã bị anh kéo ra, đặt lên trên bả vai, để nơi tư mật của cô hoàn toàn lộ ra trước mắt.

“Để báo đáp em vừa rồi vất vả, bây giờ đến lượt anh ‘phục vụ’ em, làm cho em rên rỉ, ham muốn đầy người, cầu xin anh rộng lượng ban cho.”

“Không cần, em không cần. . . .” Cô lắc đầu nguầy nguậy. Sao anh có thể giật ra được chiếc còng tay chứ?

“Không phải do em quyết định.” Một tay anh ngăn lại cô gái nhỏ đang ra sức đào thoát, một tay vươn tới cầm lấy vòi hoa sen, sau đó vươn đến chỗ vòi nước, điều chỉnh độ ẩm của nước đến một mức độ nhất định, cuối cùng để vòi sen hướng thẳng vào nơi non mềm đang rộng mở.

“A. . .” Bị từng tia nước li ti trực tiếp cọ rửa, cảm xúc tê ngứa mãnh liệt từ nơi tư mật thoát ra, cửa huyết non mềm không chịu được loại tập kích này, cứ thế mà không ngừng co rút lại.

Cô không ngừng vận vẹo thắt lưng, chỉ muốn thoát khỏi cảm giác vừa tê vừa nhột này.

Trong lúc đó, ngón tay thô ráp của người đàn ông xuyên qua làn nước, trực tiếp chạm vào nơi non mềm, hung hăng cọ xát cánh hoa bên ngoài, hoàn toàn đối lập với dòng nước đang chảy rất nhẹ nhàng, cả hai thứ này đều kích thích đến cảm giác của Ô Nguyệt Vân.

Dường như toàn bộ dây thần kinh trên người cô đều tập trung về nơi tư mật đang mở lớn, cảm giác anh đang ra sức chơi đùa, trong miệng cô phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào cầu xin tha thứ.

“Thật trơn. . . . xem ra vừa rồi nhìn anh tự an ủi mình thì em cũng chảy nước đúng không? Bé con dâm đẳng!”

“Không, không có. . . .” Bị phát hiện bí mật, Ô Nguyệt Vân vô cùng xấu hổ!

“Ồ. . . . Không sao, để anh giúp em rửa sạch.” Anh tắt vòi nước, lấy một chút sữa tắm, nhưng cũng không xoa lên ngực để tạo bọt mà lại lập tức xoa lên cánh hoa tươi đẹp, sau đó dùng đầu ngón trở miết nhẹ bên trong cánh hoa, sát đến tận lõi vào, lại ấn nhẹ lên trên hoa hạch một cái, tiếp đó lại tà ác gầy gầy bên ngoài cửa huyết.

“Đừng đùa như vậy!” Ô Nguyệt Vân túm lấy cổ tay của anh, ngăn không cho anh chơi đùa ác ý.

“Đâu có, anh đang giúp em làm sạch nó mà.” Nói xong, anh thay đổi động tác, tay trái nâng chân dài đang gác trên bả vai mình kéo sang bên cạnh, để cho phía dưới của cô càng thêm mở rộng, sau đó anh dùng tay bao trùm lên nơi tư mật, dùng sức cọ xát, tốc độ càng lúc càng nhanh, sữa tắm dần dần nổi bọt, xuyên qua kẽ hở của ngón tay mà trôi ra ngoài.

“Càng ngày càng trơn!” Anh vẫn tiếp tục cọ xát đến khi trong lòng cảm thấy thỏa mãn mới cam nguyện buông tha, sau đó lại mở van nước, đem vòi hoa sen xịt vào nơi tư mật, rửa sạch sẽ bọt sữa tắm, rồi lại tiếp tục xoay vòi hoa sen, điều chỉnh những tia nước tập trung lại một chỗ.

“A. . .” Đừng mà! Cô không muốn!

Hoa huyết non mềm bị cột nước phun vào, mãnh liệt co rút, không có cách nào làm cho Chu Uy Tuấn rút tay lại, dáng vẻ này càng làm máu ác ma trong người anh trở nên sôi sục.

“A, nghe em không ngừng khóc cầu xin tha thứ, nhìn thân thể dâm đẳng của em vận vẹo, tạp dề màu đen vây quanh thắt lưng trắng nõn càng làm máu trong người anh sôi sục, càng muốn tận tình ‘bắt nạt’ em! Bầu ngực này của em làm nhiều việc xấu như vậy, bây giờ cũng đã cứng lên rồi. . . .nào, hãy tự vuốt ve mình đi.” Anh kéo tay cô đặt lên trên bầu ngực đang không ngừng đong đưa.

Ô Nguyệt Vân đung phải thứ có thể cầm, bắt chấp tất cả, lập tức nắm chặt.

Cứ thế, thân thể từ trên xuống dưới đều bị tập kích khiến Ô Nguyệt Vân rên rỉ càng cao, sắc mặt bởi vì động tình mà trở nên đỏ rực, bụng dưới đã bắt đầu co rút.

“Bé cứng phóng đẳng! Sắp ra rồi sao?” Chu Uy Tuấn nói xong thì dừng lại tất cả mọi động tác, anh ôm lấy cô, để cô dựa lên trên tường, cũng không hề khách khí mà đem nam tính to lớn xâm nhập vào bên trong.

Ô Nguyệt Vân mê loạn rên lên, chân trái gác lên khuỷu tay của Chu Uy Tuấn, nơi ẩm ướt bị đàn ông mạnh mẽ va chạm, trong nháy mắt muốn bộc phát thì vật to lớn trong cơ thể lại đột nhiên rút ra: “Tuấn. . . .”

Chu Uy Tuấn thay đổi tư thế, để cô quỳ xuống đất, móng vuốt cao giống như chó nhỏ, sau đó anh lại mạnh mẽ tiến vào từ phía sau, đâm vào vài cái sau đó lại rút ra.

“Ồ. . .” Đừng làm như vậy! “Xin anh. . .”

Đáng tiếc người đàn ông nào đó không thêm để ý đến sự cầu xin của cô, liên tục thay đổi tư thế, để cho cô ngâm mình trong bồn nước đã có chút lạnh, chân phải gác lên trên thành bồn, người đàn ông cúi xuống trên người cô, nắm lấy bầu vú vắn vẹo nhào nặn, vật to dài ở giữa cứ thỉnh thoảng lại tiến vào rồi rút ra, cố tình để đục vọng của cô gần như bộc phát rồi lại không cho cô thỏa mãn, cứ không ngừng kéo dài trên chộc cô.

Ô Nguyệt Vân không chịu nổi sự khổ sở này, lại không có cách nào khóc ra nước mắt, cơ thể đổ bừa, vô cùng xinh đẹp, cũng vô cùng đáng thương.

Cuối cùng, không biết đã thay đổi tư thế đến lần thứ mấy, chiến trường của bọn họ cũng thay đổi từ phòng tắm đến phòng ngủ, rồi lại từ phòng ngủ đến phòng khách, mà bây giờ, cô lại đang đưa lưng về phía anh, úp sấp người xuống bàn ăn tựa như một món ăn ngon miệng, chuẩn bị để anh sư nuốt vào bụng.

Lửa dục ép cô đến sát bên bờ ranh giới của sự sụp đổ, cô đã không có cách nào để tự hỏi bất cứ chuyện gì, đôi môi đỏ mọng hé mở, một nửa đầu lưỡi phấn hồng đã đưa ra ngoài, mà người đàn ông đang dán sau lưng cô lại đang vươn tay thăm dò vào trong miệng cô, chạm vào chiếc lưỡi non mềm, phái nam căng cứng vẫn mạnh mẽ xâm nhập vào bên trong hoa huyết đã sớm ngập tràn tình dục, để cho tầng tầng lớp lớp mềm mại bên trong cắn nuốt mình.

“Từ nay về sau còn dám đùa giỡn với anh nữa hay không? Hm?” Người đàn ông thù dai, hỏi.

Ô Nguyệt Vân lắc lắc đầu, nức nở nghẹn ngào.

“Từ ngày mai có tiếp tục dùng ngực của em chăm sóc anh nữa hay không?” Anh vẫn nhớ mãi không quên cảm giác kích thích thị giác này.

“A. . .”

“Trả lời thì sẽ cho em!” Cám ơn hai tay của anh, trước đó đã giúp anh giải phóng một lần rồi. (ý là nhờ vậy nên bây giờ mới chịu đựng được để mà tra tấn ai kia =)))

“Được. . . . A!” Người đàn ông mạnh mẽ va chạm, khoái cảm nhanh chóng dâng trào, trước mắt chỉ còn một mảnh sáng lóa, trong nháy mắt bỗng chốc nổ tung!

Sau đó, Chu Uy Tuấn cũng không buông tha cho Ô Nguyệt Vân, tiếp tục quấn lấy cô, trắng đêm không ngủ, ra sức trên chộc cô, hôm sau anh cũng nghỉ làm rồi lại tiếp tục, để cô gái nhỏ thỏa mãn thị giác của anh, cuối cùng khiến cho Ô Nguyệt Vân cạn kiệt thể lực mà co quắp trên giường, ngủ trọn một ngày một đêm, còn Chu Uy Tuấn thì tinh thần sảng khoái, thể lực sung mãn đến công ty làm việc.

Ôi, con thỏ nhỏ không biết sống chết, lại dám tìm manh sư để báo thù, cuối cùng đã phải trả một cái giá thật lớn, cô đã hoàn toàn hiểu được rồi!

Mong những con thỏ nhỏ thể lực không tốt ngàn vạn lần đừng nên thử nghiệm, để tránh ỉnh bị ăn đến cả xương cốt cũng không còn.

Nhớ kỹ! Nhớ kỹ!

—HẾT—

o~(^o^~o

« Xem Chương Cũ Hơn

Chương 10 – Hoàn Chương 9 Chương 8 Chương 7 Chương 6 Chương 5 Chương 4 Chương 3 Chương 2 Chương 1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-tinh-then-thung-cua-chu-tich>